

Nestor Fairlane: Az abó szeme

Joe, az ausztrál középiskolás fiú bekötözött fejfel tér magához egy balesetből. Lidérces lázálmai közepette ébred rá, hogy új szemeivel immár teljesen másképp látja maga körül a világot, mint eddig. Viszont ezek a szemek mást is láttak korábban, és emiatt a fiú hamarosan szörnyű veszélybe kerül.

Vajon ki az, akiben Joe vakon megbízhat, és kiktől kell menekülnie azután, hogy lekerült a szeméről a kötés? Mi igaz az internetes hírekből, és ki akarja hazugságokkal megvezetni? Tényleg egy varázsháború áldozata lett ő és még további száz ártatlan ausztrál, vagy szimplán megbolondult?

Joe elindul a gyógyulás és az igazság útján, hogy megjelje a válaszokat, ám annál sokkal több minden vár rá. Kísérjük el őt a kalandozásain az öreg bennszülött, az ápolónő és a vörös szomszéd lány kíséretben mi is, hogy felfedhessük az igazságot!

(CC)

A regény Bukros Zsolt ötletéből készült, 2017

Szerkesztette: Nemes István

A szöveg erőszakos halált, meztelenséget ábrázol, 16 éves kortól ajánlott.

- [Jobb kapni, mint adni?](#)
- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)

- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [000-Felhívás](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)
- [36.](#)
- [000-Felhívás](#)
- [37.](#)
- [38.](#)
- [39.](#)
- [40.](#)

- [41.](#)
- [000-Felhívás](#)

Jobb kapni, mint adni?

=====

Kérlek, oszd meg ezt a könyvet minél több ismerősséddel! Mi ingyen adjuk, ám hogy ez így is maradjon, hatalmas olvasottságot kell felmutatnunk a reménybeli mecénásainknak. Ennek az alapja, hogy függetlenül attól, hogy neked mennyire tetszett a könyv, mindenképpen küldd tovább másoknak is! A Creative Commons teljes jogot biztosít neked ehhez. Akár magát az e-könyvet, akár a letöltő linket osztod, a [HEBOK](#) nagyon hálás lesz neked ezért!

=====

1.

A sárga iskolabuszt kitöltötte a hátsó ülésen éneklők, a középen visítva bolondozók, az első székeken mp3-as zenét bömböltető kakofóniája. Joe mégis úgy ült a sofőr melletti első ülésen, mintha mindez valahol egy vastagon párnázott ajtó mögött történne. Túl volt az álmoságnak azon a fokán, amikor még bármit élesen tudott érzékelni. Jelenleg buta rácsodálkozással nézte a kanyargós út mentén a folyó árterében növvő mocsári ciprusokat, a csenevész eukaliptuszokat. Nézte, hogyan megy át a hegyvidéki, sziklás terep alig néhány mérföld alatt ebbe a mocsárvilágba. Valamiért úgy érezte, beszélnie kell a buszsofőrhöz.

Bill, túl az ötvenen, az iskola egyik kedvence volt. Tudott gitározni, szájharmonikázni, nagyon jó sztorikat mesélt évekkel ezelőtti kirándulásokról, de most épp nagyon nem volt jókedvében. Mindkét kezét a kormányon tartotta, és úgy dőlt rá, mintha annak nem csak a buszt kéne az úton tartania, hanem őt is az ébrenlétben.

– Azok ott szitakötők, Bill? – próbálta kirángatni őt Joe a méla egyhangúságból.

– Bazinagy szitakötők, ja.

– Nézd! Repülő kutyák támadtak rájuk!

– Te nézgesd csak, én meg az utat lesem, jó? A Wee Jasper itt a legkanyargósabb. Ha elértük a hidat, majd nézem.

– Ott már nem lesznek ilyen mocsári izék!

Joe kissé megbántottan támasztotta homlokát az üveghez. A növények kékes színben ragyogtak, mintha valami különös gáz fedné be őket, ami furcsán töri meg a délutáni nap fényét. A bokrok között állandósult ködpamacsok ültek meg, amikből néha egész rajnyi rovar, vagy denevér röppent elő. Bizonyára odabent nyüzsögtek a kígyók és a krokodilok. Joe hátán végigszaladt a hideg, ahogy belegondolt, milyen lenne, ha gyalog kéne átvágniuk a környéken.

Az egyik repülő raj egészen közel húzott el a busz mellett, Joe jól megfigyelhette a szélvédőt éppen csak elkerülő lényeket.

– Azt nézd! Nem is kutyák, pikkelyesek!

– Ja! A hátam meg tollas, te meg azt nézd!

Joe-t elkapta valami rossz érzés. Mintha már hallotta volna ezt a választ. Mintha már átélte volna ezt az egészet. Hirtelen sírhatnékja támadt. Nagyon nem akarta a folytatást, de valamiért muszáj volt kimondania a következő mondatot:

– Olyan vagy! Tényleg pikkelyesek! Ha végre nem a kormányba akarnál folyton belebukni, te is látnád!

– Ha nem üvöltöztetek volna hajnalig, talán nem akarna leragadni a szemem, oké?

– Ja, Billy bácsi már nem bírja a bulizást? – heccelte Joe a sofőrt, de azért érezte, hogy tényleg komoly hiba volt a tegnap este. Végzetes hiba. Joe csontjaiban szétáradt a rettegés. Hirtelen már nem csak úgy gondolta, hanem tudta: ez egy rossz álom. A busz éles rándulással kitért oldalra. – Hé! Csúszik az út?

– Valami takony van rajta, azon csuszál a busz. Na, figyelj, szólj a többieknek, hogy kapcsolják be...

– Bill, vigyázz!

– Hogy a rohadt...!

2.

Ting-dang... ting-dang...

Mintha két különböző méretű baseball ütővel vernék a fejét két oldalról ütemesen. Tudta, hiába ájulna vissza az eszméletlenségbe, a sorsa elől nem menekülhet.

Az égető érzés akkor lepte meg, amikor utat engedve a tudatának, megpróbálta megnézni, hol van. Azonban hiába próbálta kinyitni, olyan heves fájdalom tépett a szemébe, ami ledermesztette. Amikor pedig ösztönösen összeszorította volna a szemhéját, a lüktető fájdalom az arcából lobbant a fejébe. Kis híján újra visszaájult, ám csak erőt vett magán. A fülében zúgó vér zaján túl először csak halk háttérzörejként, majd egyre kivehetőbben, emberi beszédet kezdett hallani:

- ...tudni fogja. Ha meg kilöködik, akkor még mindig felkészíthetjük az implantátumra.
- Tehát mindenképpen el kell távolítani mindkettőt.
- Igen. A gyulladás már nem visszafordítható. Több az elhalt szövet, mint amiből még érdemes lenne regenerálni. Add a morfiumot, ha magához tér, irtózatos fájdalmai lesznek.
- Jobb lett volna kómában tartani, amíg eltávolítjuk a szemeit.
- Mint az aneszteziológusa, szigorúan meghagytam, hogy hozzuk fel műtét előtt a kómából, mert nem tetszett a pulzusa.

Joe gyorsan rájött, hogy róla folyik a beszéd, és olyan szörnyűsége készülnek, amit egyszerűen nem engedhet meg! Kezével tapogatva mérte fel, hogy hol van, mert leragadt szemeit továbbra sem használhatta. Valami csővel keretezett ágyféleségen feküdt, talán egy beteghordozón, vagy tán már a műtőasztalon. Minden erejét összeszedve próbált lekászálódni, de amint kirakta az egyik lábát, hogy feltornázza magát ülésbe, máris kesztyűs kezek ragadták meg.

- Siess! Már ébren van! - hallotta maga fölött. - Gyorsan magához tért a kis krapek.
- Nee!... A szememet nee! - nyöszörögte erre. Saját magát is meglepte, hogy amit üvöltve akart a világ tudtára adni, az milyen erőtlen macskanyávogásként préselődött ki belőle. Próbált ismét szabadulni, de csak újabb kezeket érzett magán, majd egy tűszúrást a bal vállában. Utána minden elkezdett távolodni.
- Úristen! Ez is jól indul...

3.

A smaragdok nagyon nem akartak beilleszkedni a szemgödrébe. Ezért, miután a fehér köpenyes, gázmaszkos alakok tűfilccel berajzolták a segédvonalakat, vésővel, kalapáccsal estek a koponyájának. Nem érezte fájdalmasnak, inkább szinte siketítőnek a koponyájába robbanó ütések. Az agya is rázkódott, de csak mint egy hideg kocsonya. A fájdalmas lüktetés elmaradt. Miután készen volt a kitágított kehely, két másik köpenyes jött, akiknek a fejére egy szíjából és pántokból összeállított tartót erősítettek, amik nagyítókat tartottak a szemük elé. A lencsék szörnyen eltorzították az arcukat, a szemük bogara kitöltötte majdnem az egészet. Csipeszeket, hosszú, vékony fogókat vettek a kezükbe, amikkel apró fogaskerekeket és áttéteket, vékonyka tengelyeket szereltek be hátulra. Az egésznek az orrüregén keresztül csináltak egy levezetést, és az aprócska meghajtókart beágyazták a garatja magasságában a szájpadrólásába. Igaz, így nyelni nem tudott rendesen, de ha ügyesen mozgatta a nyelvét, irányítani tudta a szerkezetet. Erre a szerkezetre ültették rá a zöld smaragdokat, amik gyönyörű, briliáns csiszolást kaptak, csak úgy szórták a fényt szerteszét maguk körül. Néhány kalapácsütés azért kellett, hogy a foglalatba üljenek, majd kis forrasztás, hajlítás, reszelés után már tökéletesen működött a rendszer. Már csak az a kis probléma maradt, hogy nem látott velük.

Viszont most a koponyája hátulját nyitották fel. Furcsa mód nem fűrésszel, hanem kulccsal – egy csapóajtó volt beépítve a tarkója fölé, ezen keresztül kezdte el egy robot precíziós gépkarokkal bekötni a szerkezet hátuljába a vékony kis vezetékeket, amik az agyából vezettek a szemüregéig. Amikor végzett és lecsukta a hátsó csapóajtót, már csak egyvalami akadályozta meg, hogy lásson az új szerkezettel: fel kellett ébrednie.

4.

- Joe, hallasz minket?

Ki akarta nyitni a szemét, de ismét csak égető fájdalmat kapott próbálkozása jutalmaként. A levegőt az orrába mélyen feldugott csöveken át vehette, a hallását letompította valami anyag - bizonyára a kötszer - ami fedte az egész fejét. Oda akart nyúlni, mert iszonyúan kaparta az orra belsejét a cső vége, de meg sem bírta mozdítani a karját.

- Joe, hallasz minket? - ismételte meg az előbbi kérdést ugyanaz a férfihang.

- I-igen. Miért vagyok lekötözve?

- Most még nagyon sérülékeny a szemed. Ha csak véletlenül belekapnál, lehet, örökre megvakulsz.

- Iszonyúan ég...

- Próbáld meg nyugton elviselni, lehetőleg még ne mozgasd sokat, hogy az izmok megtapadhasanak. Ha minden jól megy, pár hét, és úgy használhatod a szemeidet, mint régen.

- Ön kicsoda? - kérdezte Joe megremegő hangon. Próbálta elterelni a figyelmét az őrijítő érzetéről, de nem sok sikerrel.

- Tim Isaacs doktor vagyok, a munkatársam, House doktor, de nem az, akit a tévéből lát... ismerhettél. Philip House.

- Szevasz, Joe - mondta egy kissé esetlenül jópofizó hang, ami bizonyára egy túlsúlyos emberhez tartozott. Joe elképzelte, hogy még csípőmagasságban integet is hozzá a figura. - Remélem, hogy még látjuk egymást, hihi.

- Engem szólíthatsz egyszerűen Timnek. Én is félvér vagyok, akárcsak te.

- Értem. Ketten műtöttek egyszerre?

- Ez egy nagyon különleges műtét volt. Egyszerre kellett mindkét szemedet beültetnünk, és nem csak ember segédeink voltak, hanem egy robot is dolgozott a precízebb munkákban. Például amikor fel kellett varrni a saját izmaidat a szemgolyó ínhártyájára, és amikor illeszteni kellett a látóideg szinopszisait...

- De kinek a szemét kaptam?

- Bizonyára nem ismerted. Sajnos nem mondhatjuk meg a nevét, tudod ez afféle szabály nálunk, orvosoknál.

- De akkor ugye nem valamelyik osztálytársam...

- Nyugodj meg, az osztálytársaidból alig páran vannak kórházban, és a legsúlyosabb eset egy nyílt lábtörés volt. A sofőrön kívül mind megúsztatok...

- Bill?! Bill meghalt?

- Sajnálom, Joe. Kérlek, ne izgasd fel magad, árthat a szemeidnek!

- Jaj, Tim, hogy lehetsz ilyen! - szakította félbe House doktor. - Joe, tudnod kell, hogy Bill nem szenvedett. Olvastam a kórbonctani... szóval a jelentésben, hogy az ütközéskor olyan sérülést kapott, ami azonnal érzéketlenné tette a fájdalmra.

- Magyarán szétkenődött azon az irdatlan lábszáron?

- Őő, milyen lábszáron?

- Hát, ami elénk toppant az úton, és nekimentünk... vagy azt csak álmodtam?

- Bizonyára újraálmodtad a balesetedet - felelt elgondolkozva Tim doktor. Joe úgy képzelte, talán

az állát is simogatja hozzá. – Az agyad így akarja feldolgozni a traumát. Ez jó. Jó hír.

– Az ám, jut eszembe, van más jó hírünk is! Anyukád itt alszik a szomszédos teremben, azt mondta, amint magához tértél, beszélni akar veled. Ébreszthetjük?

– Jó lenne – örvendett Joe. Ez volt az első olyan hír, amitől kicsit kevésbé bánta, hogy magához tért.

– Elég fáradt volt, mire kidőlt a virrasztásból. Ne hagyjuk inkább aludni? – vetette ellen a munkatársának Tim doktor, amire Joe azonnal tiltakozni kezdett:

– Jaj, dehogy hagyják aludni! Irtó dühös lenne, ha megtudná, hogy nem ébresztették fel azonnal!

5.

- Szia, kicsi fiam!
 - Szia! Olyan a hangod, mint aki elszívott vagy két doboz cigarettát.
 - Dehogy szívtam. Csak szétbőgtem a fejem. Hét órát műtöttek! Végig imádkoztam, elhiheted.
 - Nekem fel se tűnt, hogy ilyen hosszú volt. Mindenféle hülyeségeket álmodtam.
 - És most hogy vagy?
 - Émelygek, és ég a szemem... vagyis annak a valakinek a szeme. Te sem tudod, kiét kaptam?
- Rövid csend után az anyja azt kérdezte:
- Ugye nem baj, hogy aláírtam, hogy beültethetik? Amikor hallottam, hogy mi történt a gyönyörű, kék szemeiddel... - hangja belefűlt feltörő zokogásába.
 - Jaj, anya, ne bőgj már! Akkor most milyen színű lesz?
 - Azt mondják, baharnaha...
 - Oké, tehát mint apáé... tényleg, ő hol van?
 - Az első géppel, szipp, indult haza - kezdte magát összeszedni az amúgy sem sírós nő. - Bármikor befuthat.
- Joe el sem tudta képzelni az anyját, Lisa Rosst, a harcos állatvédő aktivistát, ahogy kisírt szemmel tördeli a kezét az ágya mellett. Bizonyára nagyon hiányzik neki az apja támogatása, aki viszont eddig Amerikában turnézott a legújabb regényével, a Végtelen utakkal...
- Akkor most lőttek a könyvbemutatójának.
 - Szerinted? Egész Amerikában végigsajtozzák, hogy miért marad el a tervezett program. Jobb reklám ez annak a szerencsétlen könyvnek...
 - Anya!
 - Jó, persze. Csak kimerültem, és tudod, hogy vagyok ezekkel a kalandregényekkel, amiket apád írogat. Pfhú, de hát biztos éhes vagy! Ezen a múmiakötésen keresztül hogy fogsz enni?
 - Egyelőre tényleg nagyon émelygek. Szerintem inkább innom kéne.
 - Van benned infúzió.
 - Kaptam morfiumot is. Hallottam, amikor először felébredtem. Még a műtét előtt.
 - Nekem azt mondták, végig öntudatlan voltál!
 - Pedig hallottam, amikor megbeszélték, hogy műteni fognak. Mivel előtte a balesetről álmodtam, nagyon gáz volt az egész... hallottad Billt?
 - Billt?
 - A buszvezetőnket. Meghalt.
 - Jaj, kicsim! Annyira szörnyű volt az elmúlt pár nap! A kamion is... és mindez amiatt a vadember miatt! Szavamra, ha nem ismerném apádat, nem is tudom, mit gondolnék ezekről a maorikról.
 - Aboriginek, anyu.
 - Mindegy. Örüljenek, hogy már nem lehet vadászni rájuk. Ha nem szédeleg az útra az a részeg disznó, most nem feküdnél itt.
- "Bill pedig a sírban" - gondolt bele Joe egy pillanatra, de valahogy mégsem horgadt fel benne az indulat az állítólagos részeg disznó ellen.
- Tudod, amíg nem voltak itt az angol hódítók, egyáltalán nem ittak alkoholt... - Joe-t nagyon érdekelte egy időben őseinek kultúrája, történelme. Sajnos elég hamar el tudott olvasni mindent,

amit a könyvtárban talált róluk. Pedig biztosan sokkal nagyobb múltjuk van, hiszen közel kétszázféle nyelven és nyelvjárásban beszéltek egykor. Ha nem csak rajzokat hagytak volna maguk után a sziklákon, bizonyára külön könyvtárat lehetne megtölteni az aboriginekről szóló munkákkal. Így viszont csak eltüntetett népcsoportok voltak, akikre Joe csöndes csodálattal tekintett. Anya persze egészen más véleménnyel bírt róluk a maga ír származásával.

– Senki sem erőszakolja rájuk, kicsim! Tanulhatnának, munkájuk is lenne, de inkább sárba öltözve mennek vissza vademberkedni az erdőkbe.

– Az orvosom, Tim is félvér.

– Láttam. Örülök, mert a félvérek azt mutatják, hogy egyébként nem reménytelen népség az itteni őslakosság.

– Még engem is félvérnek nézett – vigyorodott el a kötés alatt Joe.

– Hát, eddig is sok volt benned apádból. Ha meg barna szemű leszel, csak még jobban hasonlítasz majd.

Joe elképzelte az anyját, magas, erős alakját, azzal az élénkvörös, hosszú hajjal, amivel általában ámulatba ejtette maga körül a férfiakat. Természetesen az apja is ezek közé a férfiak közé tartozott, immár több mint tizenöt éve. Csak őt még külön megbabonázta az anyja azokkal a világító zöldeskék szemeivel is, így aztán ennek eredményeként lett ő, Joe Scarrey. Apja soha nem is titkolta, hogy boszorkánynak tartja a nőt, akit úgy vett el feleségül egyetlen hónap ismeretség után, hogy előtte még egyáltalán nem tervezett házasságot, soha ebben az életben. Viszont ez a szerelmi bűbáj töretlenül kitartott már másfél évtizede, Joe pedig többször ráébredhetett, hogy iszonyú szerencsés, amiért ilyen szülei vannak. Főleg az anyját, Lisát csodálta, mert úgy gondolta, nem lehet semmi elviselni az apját, amikor hetekig jóformán csak enni és aludni jár ki egy-egy műve megírása alatt, és olyankor még a napi tisztálkodásra is úgy kell rávenni, mint egy nyafogós kis óvodást. Anyja határozott jelleme nélkül Lucas Scarrey szétesett volna, mint egy túlfőzött túrógombóc. Viszont azok a zöld tűzű szemek tudtak úgy nézni, hogy az embernek eszébe sem jutott az ellenkezés. Nagyon szerette volna megint látni azt a szempárt.

– Remélem, ugyanolyannak látlak majd – bukott ki belőle. – Most még nagyon fárasztó, amiket látok vele.

– Szerintem még csak az agyad vetít álomképeket, kicsim. A szemed, így, bekötözve nem sokat jelent.

– Tudod, amikor alszom, és álmodok, az elég nyomasztó. Sokszor újra előjönnek a buszon utazás emlékei, és már álomban is tudom, hogy baj lesz, de nem tudok tenni ellene. Amikor viszont ébren vagyok, és már nagyon viszketnek a varrataim a szememben, néha, mintha csak utat találnának az agyamba, furcsa, teljesen idegen képek jönnek. Nem álom, de semmi köze a valósághoz sem.

– Azért, ugye nem túl rémisztőek?

– Inkább furcsák. Mintha nagyon magasról látnám a várost, de az nem utcákból és házakból áll, hanem színes áramlásokból. Néha meg egészen furcsa lények válnak ki belőle. Azok néha ijesztőek. kivéve az öreg abót. Annak a bennszülöttnak pont olyan ragyogó szeme van, mint neked.

– És beszéltél már erről az orvosnak is?

– Még nem, anyu. Félttem, hogy csak teletömnének nyugtatókkal.

– Jól tetted. Lehet, hogy ez tényleg csak egy mellékes tünet. Majd a dilidoki eldönti, hogy kell-e vele foglalkozni, addig más meg ne nézzen dilisnek, nem igaz, kicsim?

– Lesz dilidokim is?

– Persze. Egy olyan kis mitugrász fickó, szerintem tiszta idegbaj. Oda tolt ő is valami papírt, hogy írjam alá a kezelésedhez.

– De anyu! Minek írtad alá?

– Ugyan, kicsim! Jaj, milyen szörnyű, hogy még csak meg se tudlak simogatni! – Anyja rendszerint az arcát simította végig, miközben győzködte valamiről. Most csak sután, a karján kapott egy rövid érintést. – Ez a figura kezeli az egész osztályodat. Az osztálytársaid már nagyrészt túl vannak az egészen, de hozzád még nem jöhetett be. Tudod, amíg nem voltál beszédképes, inkább lekezelte a többieket.

– Értem. Lehet, mire idáig eljut, már túl is leszek az egészen.

– Látod, ez meglehet... várj csak, apád hív!

Anyja, mint mindig, most is arrébb vonult beszélgetni. Nagyon ritka, különleges alkalmakkor maradt a társaságban telefonnal. Ezt a kis intimitást mindig megteremtette magának. Most is csak addig hallotta Joe, hogy “Szervusz, drága...”, majd már a kórterem ajtaján túlra került a további diskurzus.

Joe eléggé elfáradt mostanra. Anyja előtt tartotta magát, ám egy pillanatig sem múlt az égető, viszkető fájdalom, ami mint egy megvadult hangyaboly, belülről marta a fejét. Lekötözött kezeivel nem tudta megpiszkálni a szemét, de el tudta képzelni, hogy már rég megteszi, ha szabadon hagyják. Bizonyára nem lett volna jobb tőle, ám annyira ösztönös ingerként mardosta, hogy ezt visszafogni fárasztóbb volt, mint felkészülni akármelyik év végi vizsgájára.

Nehezen ment a gondolkodás is. Annak meg végképp nem örült, hogy még egy lélekgyógyász is turkálni akar benne. Miért nem hagyják őt békén? Egyáltalán, miért nem őt kérdezték meg erről? Már most tudta, hogy nem fogja részletesen elmesélni az álmait, amiben szinte mindig ugyanaz szerepelt: mennek a busszal, ő beszélgetne Billel, de az túl morózus hozzá. Utána megcsúsznak, a következő pillanatban pedig eléjük toppant az az irdatlan láb... utána pedig már csak lebeg a karambol fölött, és nézi azt a ragyogó kék szempárt, a mosolygós öreg abót. Az meg mintha mondani akarna valamit, csak nem tud angolul...

Anyja viszonylag gyorsan lerendezte a beszélgetést, és visszajött.

– Na, mikor jön? – fogadta Joe, amikor az ajtó nyitása kizökkentette merengéséből.

– Ó, még csak most szállt le a repülőről.

– De jó! Akkor egy órán belül ideér!

– Jaj, kicsim, hát még azt sem mondták el neked, hogy hol vagy?! Sydneybe hoztak műteni, az Ashfield Szemészeti Klinikára! Mire itt kicsekkol és átvergődik a városon, az lehet akár több óra.

– Ó, Sydney! Akkor majd, ha levették a kötést, lemegyünk a partra?

– Persze, kicsim... de apád arra kért, foglaljak valami szállást, mert egy szemhunyasnyit sem aludt az úton. Nem gond, ugye, ha kicsit magadra hagylak? Lehet, neten megoldom innen, talán csak egy fél óra...

– Persze, anyu, intézd csak! – kis gondolkodás után még hozzátette – Akkor apunak se beszélj ezekről a furcsa képzelgéseimről, jó? Tudod milyen.

– Tudom. Minden mögé örömmel gyárt összeesküvés elméletet. Rendben.

6.

- Szia, bikfic, hallom, kaptál új pislogókat! Gyere, hadd nézzelek!
 - Szia! Baj van? Akkor hívsz bikficnek, ha extra gáz a helyzet.
 - Á, semmiség, csak az egyetlen gyerkőcöm majdnem ottmaradt egy karambolban, és épp egy szemátültetés sikerén múlik, hogy lát-e még valaha. Kicsit izgulok, semmi több!
 - Oké, de azért ne szorítsd úgy a kezem, mert majd kiugrik a szemem!
 - Látom, a humorod azért még a régi!
 - Aha. De amint azt sejtetheted, én nem sok mindent tudok mesélni neked. Átkozottul viszket a szemem, már ha az enyémnek nevezhetem, és iszonyúan szédülök, annak ellenére, hogy a hátamon fekszem. Tök jó lenne, ha abba tudnám hagyni. Te hogy bírtad a repülést?
 - Hasonlóan. Legközelebb hajóval megyek. Egész visszaúton dobáltak minket a légörvények. Szerintem rajtam kívül még vagy húszan telehányták a zacskót.
 - Bőő. És Amerika? Szép hely?
 - Nem mondanám. Azon kívül, hogy az összes kocsi a rossz oldalon megy, tök olyan, mintha itt lennék ősszel. Talán, ha eljutok északabbra, még havazást is kapok, de így is elég esőt láttam.
 - Sajnálom, hogy nem jutottál el Chicagóig, apa.
- Joe tényleg nagyon nem örült, hogy apja első amerikai körútja félbeszakadt miatta. Eddigi regényeivel még csak Ausztráliában turnéztatott, soha nem hívták meg a nagy vízzen túlra, igaz, már az összes regényét kiadták ott.
- Ne sajnáld, Joe. Semmit se sajnálj, hanem köszönd meg a sorsnak, hogy élni hagyott. Tudod, hogy te leszel az első beteg, akin elvégeztek egy teljes szemtranszplantációt? Ha sikeres lesz, bevonulsz a történelembe – emelkedett patetikus hangvételűvé apja hangja. Aztán jóval szerényebben folytatta: – Igaz, csak az orvosi történelembe, de az is kemény, ilyen fiatalon és diploma nélkül.
 - Jaj, ne röhögtesz – döcögte nevetve Joe –, ez még olyan, mintha gumikalapáccsal ütögetnék a szemgödrömet!
 - Ó jaj, bocs, kisöreg, nem tudtam, hogy ez nálad felér egy haslövéllel. Tudod, az se fáj, csak, ha neveltetnek!
 - Hoppá! Erről jut eszembe, ha majd ki kell mennem, azt hogy oldom meg?
 - Mert most kell? – ijedt meg Lucas.
 - Nem, de fog kelleni.
 - Ahogy elnézem a felszerelésed, megoldják, ne félj, nem kell kihúzgálni belőled a tűket.
 - Tűket? Mert, több is van?
 - Hát, egy a kezedbe fut be, aztán egy cső jön ki a takaród alól is... de az lehet, hogy a kisebbik dolgodhoz van...
 - Á, nem hiszem. Azt talán érezném.
 - Te tudod. Gondolom, a kórházi kosztot nem kóstoltad még. Hozzak valamit? Egy gitáros hamburgert?
 - Te tényleg ki akarsz csinálni, apa – állapította meg a kötése alatt vigyorogva Joe. – Amerikai kajával tömnél? Vagy ennyire rászoktál ott, hogy már nem is tartod mérgezőnek?
 - Hát, bevallom, csak ráfanyalodtam az ottani gyorskajára, de nem jött be. Olyan, mintha

kenguruval helyettesítenék a marhát.

- És tényleg úgy beszélnek, mintha rágógumi lenne a szájukban?

- Általában van is, és ki se bírják köpni, pedig próbálkoznak veszettül. Törölköző nélkül ne is állj le beszélgetni két lépésnél közelebb álló amerikaival!

- Oké, ha majd az én könyvem bemutatója lesz, akkor odafigyelek rá. Hogy fogadták a könyvedet?

- A beszélgetéseken nem voltak sokan. Néha alig tucatnyian.

- Annyian itt is el szoktak jönni.

- Ja, de ez Amerika. Párszor eléggé kongott a terem. De a kiadó szerint túl meredek ötlet volt, hogy egy új-zélandi félvér kiscsaj történetét írtam meg. Ráadásul egy olyan európai országban, amit alig ismernek az olvasóik közül.

- Talán inkább egy ausztrál félvér kissrác történetét kellett volna megírnod?

- Lehet, jobb lett volna. Vagy egy indián félvérét, aki valahol Arizonában jár iskolába.

Joe egy sóhajjal tette túl magát azon, hogy apja nem vette a célzást.

- És most mi lesz a következő?

- Hát, felgyógyulsz, aztán elmegyünk a hegyekbe nyaralni. Újév után pedig beleállok a következő regénybe, hogy mire vége a hőségnek, mehessünk Katrinékhez, Írországba.

- Ott töltjük a téli szünetet? De hiszen ott olyankor sincs túl jó idő.

Joe nem is titkolta, hogy nincs elájulva az ötlettől. Anyja Írország-mániája rá a legkevésbé sem hatott, szerelmes apja viszont akár az Antarktiszra is követte volna. Így Joe csupán beletörődhetett, hogy ismét a csupadomb szigetre repülnek telelni. Pedig lettek volna ötletei: síelni Queenslandben, meglátogatni a délnyugati őserdőket, szörfözni Sydneyben... ehelyett megint a mindig szeles zöld sziget.

- Hát, ha nem is strandolni, de kirándulni biztosan lehet majd. Megígértük Katrinéknek, hogy megyünk.

- Remélem, az a pulykatojás lánya kinőtte már a csipkelődéseit.

- Látom, nem felejtetted el Evát - jegyezte meg évődő hangon Lucas. - Talán még ő is emlékszik rád.

- Remélem, nem. Ha ott folytatja, ahol öt éve abbahagyta, elkötöm az első hajót és hazaevezek.

- Az kemény lesz. Hmm. Ez a hajó nem rossz ötlet. Lehet, bérelnünk kéne egy lakóhajót, és akkor a Shannon-folyón lenne a szállásunk. Hogy tetszik?

- Máris jobban tetszik, mint az a hideg padlásszoba.

- Akkor majd utánakeresek, milyen papír kell hozzá. Vízijártassági, meg ilyenek. Ha jól tudom, ott az külön van a jogosítványtól.

- De legalább normális oldalon van a közlekedés.

- Igen. Emlékszel arra a francia turistára, hahaha?

- Jaj, már megint röhögtetsz, apu! Szerintem még mindig próbál beparkolni, hahaha!

- Na, jól van, még mielőtt kikacagod a frissen stoppolt szemeidet, átengedlek a szomszéd lánynak. Már percek óta itt ácsorog az ajtó előtt. A vörös loboncáról rögtön felismertem.

- Siobhan? Hát ő meg...?

- Nem tudom, mi szél hozhatta Sidneybe - vált ismét évődővé az apja hangja - , de szerintem túl öreg hozzád, hehe.

- Na menj, keresd meg anyut!

7.

– Mielőtt bejöhettek, le kellett szkanderoznom valami dokival, hogy hagyjon pár percet a vizit előtt

– Siobhan egyenesen berobbant a betegszobába. Joe mosolyogva intett a hangja felé. Gyerekkoruk óta ismerték egymást, és a lány olyan volt neki, mintha a nővére lenne. Igaz, az utóbbi években egy kissé eltávolodtak egymástól, hiszen Siobhan a Johnson gimnázium növendéke lett, és már nem mutatkozhatott mindenhol egy kisiskolással. Igaz, termetre nagyjából egyformák, hiszen Siobhan szülei meg sem közelítették Lisa sudár termetét. Viszont mindketten írek voltak, így aztán a lányuk is örökölte rakoncátlan, barnásvörös hajukat, a szeme pedig olyan kék volt, mint egy hegyi tó vize a nyári ég alatt.

– Jaj, de jó, hogy végre felébredtél! Lassan már egy hete várom, hogy elmondhassam, mennyire aggódik érted az egész család! Anyám üzeni, hogy épülj fel mielőbb, de ahogy én ismerem, ha kicsit hibbant maradsz, úgy is szeretni fog. Az osztálytársaid meg szintén várnak vissza. Daniel szerint, ha megvakulsz, akkor speciális iskolára lesz szükséged, ami Melbourne-ben van, úgyhogy ne merészelj nekem itt világtalanná válni!

– Daniel szintén az utcájukban lakott a szüleivel, és vele egykorúként egy iskolába jártak, de nem igazán voltak barátok.

– Jaj, mi van még... Ja, a koszorúra felírták a te nevedet is, azokkal együtt, akiket még kezeltek akkor. Bearny, Judith, meg ki még...?

– Milyen koszorú?

– Hát a temetésre. Örült nagy megemlékezést csaptak, kint volt egy csomó újságíró, meg riporterek. Meg persze egy rakás tévé. Az egész sulis elment.

– Miért? Bill miatt?

– Ki az a Bill?

– Hát, aki hozott minket hazafelé. A buszt vezette.

– Ja, ő. Hát, ti igazából a szerencsések vagytok. Na jó, te nem annyira, mert kiverte a szemedet a sok üvegszilánk, a sofőrnek meg kitört a nyaka, de ahová a kamion szállítmánya kifolyt, ott az összes mögötte jövő kocsi minden utasának kampec volt. Ezért lett állati nagy balhé, mert ugye azt titokban akarták szállítani, de ezért nem kapott biztonsági kíséretet, így meg aztán kész katasztrófa lett. Napokig lezárva tartották az egész Wee Jasport, még jó, hogy viszonylag hamar elpárolgott az egész cucc.

– Miféle cucc? Na várjál, én azt hittem, csak ketten... elmondanád végre az elejétől, Siobhan? – Joe érezte, hogy lassan felmegy benne a pumpa. Ma még csak mindenki arra ébresztette rá, hogy szinte semmit sem tud arról, ami vele történt.

– Szóval, minek mentünk mi neki?

– Hát egy nagy, tartálykocsinak. Ami tele volt ilyen... bioaktív, kénes micsodával. Az az egyik nagy balhé most a tévében, hogy nem hajlandók elárulni, mi is folyt ki belőle, amikor szétnyílt a tartály.

– És mi pont nem kaptunk belőle? – Joe érezte, hogy a gyomra remegése, amit eddig émelygésnek hitt, valódi gyomorideggé görcsösödik odabent. Erre azért nem számított.

– Haláli nagy mákotok volt! A szél is felőletek fújt, és a híd felé lejtett az út. Szóval akik a híd felől jöttek, azok alá folyt, meg le a mocsárba. Ott a vízzel valami forró, mérgező gőzzé alakult, és még azokat is megölte, akik egyébként nem kaptak volna a szétfolyó vegyszerből...

– Kisasszony, nem kéne ilyen rémtörténetekkel traktálni a betegünket! – nyitott be rájuk egy egér hangú ember. Hang alapján csúnya, előre álló fogai lehettek, és az ember sem nyomhatott többet ötven kilónál.

– Sokkal jobb lenne, ha most végre magunkra hagyna a betegünkkel és

elkezdhetném felmérni a problémáit.

– Jól van, dokikám, csak semmi para! Megyek, aztán majd még jövök, ha lehet! Szia, Joe, vigyázz magadra! – Joe egy távcuppanós pusztit hallott még, aztán Siobhan ugyanolyan viharosan távozott, mint ahogy érkezett, alig pár perccel korábban. Mindig ilyen volt, és bár szörnyű híreket hozott, Joe mégis úgy érezte, a napfény ment ki vele a betegszobából.

– Örültem, kisasszony! – szólott utána a doki. A következőket pedig már Joe felé cincogta: – A nevem Charon Niqvist. Doktor. Konzultáltam az ön neurológusával, Philip House-szal, és megkezdem a pszichiátriai feltérképezését. – Lap suhant, golyóstoll kattant a kezében. – Hogy érzi, készen áll a terápia megkezdésére?

– Igen, azt hiszem.

– Nos, kedves Joe, akkor szeretném, ha mesélne az érzéseiről!

– Miféle érzéseimről? Hogy mennyire éget és viszket az egész koponyám belülről?

– Azok nem ide tartoznak. De az már igen, mennyire idegesíti ez, és hogyan próbálja levezetni az ebből fakadó feszültségét.

– Például nagyon jól tenne, ha többet beszélgethetnék a barátaimmal, ha nem lennék lekötözve, ha kaphatnék végre valami normális innivalót...

– Nem az érdekel, hogy milyen változtatásokat kíván, hanem, hogy jelenleg mi az, ami problémát okoz önnek.

– Hát ezek.

– Mármint?

Joe ráébredt, hogy addig úgysem szabadul, amíg nem ad kimerítően részletes válaszokat.

Lehetőleg olyanokat, amelyeket ez az alak hallani akar. Akkor talán hamarabb szabadul tőle.

Nagy levegőt vett, és igyekezett végre érthetően megfogalmazni a gondolatait:

– Hogy le vagyok kötve, bűdös és száraz a szám, nem csak a szememhez nem tudok hozzányúlni, de a hasamat sem tudom megvakarni magamnak. Úgy érzem magam, mint valami kísérleti nyúl a vágódeszkán.

– És mindez azért van, hogy ne veszítse el örökre a szeme világát – vágott vissza az egérhang rosszállóan. – Ennek azért gondolom, tudatában van.

– Persze, hogy tudatában vagyok!

– Mégis ellenséges.

– Nem vagyok az! – Joe nagy levegőt vett, és villámgyorsan elszámolt magában tízig. – Mindenben együttműködök a dokikkal. Mégis, hogy lehetnék ellenséges, bepólyált fejjel, az ágyhoz szíjazva?

– Higgycsuk, nem mondanám, ha nem ezt látnám a viselkedéséből. Ingerült, a válaszai ellentmondóak, az izomzata rendszeresen tónusos, amikor felel. Olyan, mintha valamitől félne, mintha nem érezné biztonságban magát itt.

– Hát, amíg el nem alszom, elég biztonságos.

– Hallottam a rémálmairól... tessék, megint megfeszült! Szerette volna, ha nem tudok róluk?

– Bizonyára nem túl nyerő, hogy mindenfélét látok, nem igaz?

– Dehogy, dehogy! Az lenne különös, ha a poszttraumás hatás elkerülné önt. Némi segítséggel ki fogja tudni aludni magát, és miután az agya is elhiszi, hogy nincs már életveszélyben, az álmai is elcsitulnak majd.

– Nem szeretnék altatót kapni!

Charon doktor erre hümmögött egy sort, Joe hallotta, ahogy felkaristol valamit a papírjára, majd egy torokköszörülés után rákérdezett:

– Mi ellen akar védekezni, Joe?

– Csak... csak nem szeretnék lebutítva feküdni itt.

- Ha esetleg attól fél, hogy székletürítési problémái lennének, arra oda tudunk figyelni...
- Nem, nem az a baj. Amíg felfogom, hogy amiket látok, azok nem valóságosak, addig jól bírom. Joe nagyon nem akart beszélni az álmairól, de tudta, eddig csak azért élte túl ép ésszel, mert valahol tudta, ha túl szörnyűvé válnak az álmokképek, képes lesz felébredni. Bealtatózva ez a kétes biztonságérzet nem lenne meg.
- Viszont aludnia szükséges! Ha a szervezete legyengül az inszomniának köszönhetően, drasztikusan lecsökken az esélye, hogy be tudja fogadni a transzplantált szerveket.
- Szoktam aludni. Viszont az álmokképek előjönnek ébredés után is, ha kómás vagyok. Csak akkor tudom háttérbe szorítani, ha tudom, hogy csupán még nincs szemem, amit felnyithatnék, azért vannak még ott - árult még el ennyit Joe, amiből úgy érezte, értenie kell a dilidokinak.
- Értem. Ez esetben lehet, csak egy kis nyugtatóra volna szüksége...
- Nem kérek nyugtatót! - kiáltott fel Joe, most már tényleg nekimergesedve. - Hát nem fogja fel, hogy akkor tényleg nem tudom majd elkülöníteni az álomtól a valóságot?
- Jó, jó, azért ne üvöltözzön velem! Ha ezzel akarja bizonyítani, hogy nincs szüksége nyugtatóra, rossz úton jár.

Doktor Niqvist mindeközben elszöszmötölt körülötte, néha felírt pár szót. Kis torokköszörülés után folytatta:

- Tudatában vagyok a fiatal korának, de ennyi idősen már tudnia kéne kezelnie a poszttraumás stresszt. Ha ennyire tart az álmaitól, akkor a helyénvaló kezeléssel meg tudom könnyíteni, hogy túl legyen rajta, de ehhez ezt önnek is akarni kell.
- Joe ismét elszámolt magában tízig, miközben azon vacillált, sírjon, vagy röhögjön a dilidoki értetlenségén. Aztán inkább nagyon-nagyon nyugodt hangon, szinte tagolva azt válaszolta:
- Teljesen egyetértek önnel, doktor Niqvist! Akarom, hogy mihamarabb túl legyen ezen az egész szörnyűségen, és amennyire csak lehet, tiszta fejjel szeretném ezt végigcsinálni. Ígérem, szólok, ha úgy érzem, drogok nélkül nem bírom elviselni a nehézségeket. Jó lesz így?
 - Pontosan tudni fogom, mikor és milyen kezelésre lesz szüksége, Scarrey úr - felet sértett cincogással a dilidoki. - Ha úgy látom, hogy a hallucinációi zavarják önt a felépülésében, tudni fogom, mit tegyek. Most pihenjen. Úgy látom, kimerítette a sok látogató. A hölgyet hazaküldöm. Joe inkább nem szólt semmit. Ugyan mit is csinálhatott volna? Mivel a dilidoki sem tette, ő sem köszönt el tőle, némán hallgatta végig, ahogy az egérhangú fickó beteszi maga után az ajtót, majd még némi elmosódott beszédfoszlányokból kitűnt, hogy a szavának áll, és Siobhant, sőt még az időközben visszatért anyját is eltanácsolja a látogatástól.
- Joeban ekkor tudatosult, hogy minden ellenszenvessége dacára a dokinak csak igaza volt: ólmos fáradtság lepte meg. Vagy talán észrevétlenül mégis tett valami altatót az infúziójába?!

8.

Egy spirálisan emelkedő folyosón repült felfelé, mindig csak fel. Nagyon kellett koncentrálnia, hogy ne ütődjön neki egyik oldalsó falnak sem, de lassítani sem mert. A szörny, ami elől az épületbe menekült, ide is követte. Hiába jött rá, hogy idebent repülni is tud, üldözője papírsárkány alakban szintén a levegőt hasította mögötte. Aztán egyszer csak, mintha eddig csupán játszadozott volna, elé vágott és rémpofájával közvetlenül az arcába vigyorgott.

Oldalra vetődött, neki egy ablaknak. Amint keresztültörte az üveget és kirepült az épületből, elvesztette ezt a varázslatos képességét, és zuhanni kezdett. Érezte, hogy az üvegcserepek mélyen belehasítottak az arcába, a vállába. Csak azt remélte, ha a szörny ide is követte, ugyanúgy halálra zúzódik majd, mint ő.

A földetéréskor mégsem törte össze magát, hanem a föld alá folytatódott a zuhanása. Joe nem annak örült, hogy elkerülte a végzetét, hanem attól rettegett, a szörny továbbra is üldözi őt. Olyan sokáig tartott a zuhanás, hogy már attól tartott, egy másik világba zuhan át. Amikor megérkezett, mégis egy romos bérház lépcsőházában ért földet, körülbelül akkora lendülettel, mintha egy magasabb székről ugrott volna le. Mindenfelől húsevő természetek özönlöttek felé. Rohanvást indult neki a lépcsősornak, ámde mögötte ott döngött a szörny patás lába. Tudta, ha visszanéz, utoléri, ha leáll vele küzdeni, a felfelé özönlő természetek falják fel.

A lépcső egyszercsak elágazott, és ő gondolkodás nélkül vágott tovább balra, majd elszaladt egy oldalról becsatlakozó lépcső mellett. Utána vissza kellett fordulnia, mert a lépcső hirtelen lefelé kezdett vezetni. Az oldalsó járaton ment tovább, szerencsére az üldözőjét időközben lerázta valahol. Aztán a lépcső hirtelen véget ért, az utolsó lépcsőfok után már csak a kovácsoltvas korlát ívelt tovább a magasba. Az egyik magasabban futó lépcsőről a szörny nézett vissza rá, aki ő maga volt, csak épp ragyogó kék szemekkel, gonoszul vigyorgott lefelé, és figyelte, merre indul: Ha ő visszafordul, pontosan fogja tudni, hol kaphatja el. Remegő gyomorral lépett hát az imbolygó korlátra, és indult meg tovább fölfelé...

– Joe! – hallotta valahonnan messziről. – Joe, ébredj! – A hang egy gyorsvonat sebességével közeledett, kirántva őt a semmibe futó lépcsősorok lidércvilágából. Felriadt.

– Mi...? Hol... vagyok?

Hiába rángatta, meg sem bírta mozdítani a kezét, viszont erőlködésének jutalmaként lüktető fájdalom szaggatott a fejébe.

– Nyugodj le Joe, az éjszakás nővér vagyok. Ki kell cserélnem a lepedődet, mert csatakosra izzadtad.

A nyugodt női hang kissé lehűtötte. Arról árulkodott, a gazdája tudja, mit csinál.

– Őő, hogy szólíthatom?

– Wandának. Wanda Corcoran a nevem, és mivel nem látsz, elmondom, hogy kissé teltkarcsú, de kimondottan csinos csaj vagyok, úgyhogy fogadj szót, és emeld meg a csípődöt egy kicsit... így ni. A lepedő nyirkos hidege egyetlen rántást követően eltűnt alóla.

– Elhiszem, hogy csinos, de őslakos is, ugye?

– Jó füled van. Most átöltözzünk. Kiszedem belőled a katétert és az infúziót, letörölgetlek, utána gyorsan új pizsamát kapsz.

– Hát, reméltem, hogy nem vagyok katéteren... Áú! Ez azért nem volt túl kellemes!

- Kint is van. Ha nem akarod, vissza sem teszem. Gondolom, már nem fognak altatni.
 - Csak ha bennmarad a két ajándék szemem, akkor nem. Ha mégsem barátkozunk össze, akkor gondolom, lesz még egy műtét.
 - Már miért ne barátkoznátok össze? Biztosan jó ember volt, aki előre felajánlotta, hogy felhasználhatók a szervei, ha már neki nem kell.
 - Még bele se gondoltam, hogy egy már halott ember szemeit hordozom. Tényleg nagyon nagy szerencsém van, a szemgolyókat nem lehet túl sokáig eltárolni.
 - Helikopterrel hoztak be, és nagyon siettek. A donornak csak a fejét hozták...
 - Te láttad a donoromat?
 - Dehogy! - intett a nedves kendővel, amivel áttörölte. - A dokik mesélték, lent a pihenőben. Nekik is nagy esemény volt ez a műtét, szerintem évekig cikkeznek majd róla a szaklapok.
 - Kár. A dokik nem beszélhetnek róla, kinek köszönhetem, ha majd megint látok.
 - Szerintem nem is fontos. Hiszen ott hordozod magadban. Tudod; a szem a lélek tükre. Ha majd tükörbe nézel, pont az ő szemébe nézhetsz. Bármennyiszer megköszönheted az öregnek.
 - Öreg? Honnan veszed, hogy egy öregember szemét kaptam?
 - Hát, gondolom, nem egy fiatalember halt meg... habár abból, hogy csak a feje jött, akár az is következhet, hogy valami baleset áldozata volt.
 - Lehet, hogy a mi karambolunké?
 - Még az sem lehetetlen. De biztos, hogy nem egy nőé. Szerintem ez, meg a vércsoport egyezés itt is ugyanolyan fontos, mint a veseátültetésnél. Végre ki tudtam csatolni a szíjakat. Óvatosan mozgasd a karjaidat, még el lehet merevedve.
- Az első mozdulatok tényleg fájtak. Mintha el akartak volna szakadni az izmok a bicepszében.
- Ha balesetben halt meg, az sok mindent megmagyaráz... - Joe ijedten vette észre, hogy hangosan gondolkozott. Az éjszakai nővér sokáig szótlanul pakolászott mellette. Megvárta, míg ő kitornázza a zsibbadást a karjaiból, majd nagy nehezen felül végre az ágy szélére. Utána rövid utasításokkal kísérvé átöltöztette száraz pizsamába, és már a friss lepedőre fektette vissza.
- Végre jó szagok vették körül. A nővérnek kellemes illat áradt a bőréről, az ágynemű tiszta öblítőillattal ölelte körbe.
- Joe csak most érezte igazán, mennyire elgyengült a kórházi kezelése alatt. Remegő térdekkel állt addig a pár másodpercig, amíg Wanda felhúzta rá a pizsamaalsót, utána pedig szinte rosszul lett, amikor visszadőlt.
- Nagyon megizzadtál. Tépted, rángattad magad, amikor megérkeztem. Azért is ébresztettelek fel.
 - Köszönöm.
 - Ne köszönd. Ha azt álmodtad, amit a donorod látott utoljára, akkor szörnyű balesete lehetett.
 - Azt nem hiszem. Olyan lények kergettek egy össze-vissza kacskaringózó lépcsőházban, amilyeneket még filmen se láttam. - Joe maga sem tudta, miért beszél az álmáról ennek az idegen nőnek. Talán csak az előbbi elszólását akarta némiképp magyarázni. - Most még minden olyan zavaros. Néha tudom álmodban, hogy csak álmodom, máskor meg olyan élethű minden... amikor meg ébren vagyok, akkor még furcsább.
 - Akkor is látsz képeket?
 - Hajaj! Olyankor néha tényleg olyan, mintha lekerülne a kötés a fejemről és hirtelen ott szállnék a levegőben.
 - Repülsz az éber álmodban? Ez igazán jó lehet!
 - Ha tudnám irányítani, talán jó lenne. Így viszont csak távol tartani igyekszem. Az meg nem mindig sikerül. Most meg talán bealtatózott a dilidoki, úgyhogy csak sodródtam...
 - Szinte biztos, hogy kaptál altatót. Itt estére az a szokás, különben átmennénk bolondokházába.

- Akkor valószínűleg hamarosan becsavarodok - keseredett el Joe. - Készülhetsz rá Wanda, hogy hamarosan sokkal csúnyább lepedőket szedhetsz ki alólam.
 - A legtöbbször az én dolgom a zalephon adagolása, ha szerencséd van, nem kell minden éjszaka csicsikatablettáznod. De ez csak addig áll, amíg rendesen viselkedsz.
 - Amíg a szörnyeim el nem lepik az agyamat, ezt meg tudom ígérni.
 - A te szörnyeid? Akkor nem a donorodé?
 - Mivel csak az én fejemben léteznek, az enyéim.
 - Jó válasz. Majd akkor kezdj el aggódni, ha már tényleg nem tudod, hogy a fejedben vannak-e, vagy itt mászkálnak körülöttünk.
 - Inkább röpködnek. Többnyire. Amíg le van kötözve a szemem, nem is kérdés, hogy vizionálom az összeset. Amúgy sem hinném el, hogy pikkelyes repülő kutyákat eresztenének szabadon itt, a klinikán.
 - Azt hiszem, ott helyben mondanék fel. - Wanda betakarta a jó illatú, frissen húzott takaróval - Nézd, Joe, amíg nem rohangálsz sikítózva a nem létező szörnyeid előtt, szerintem nem lesz bajunk egymással. Biztos nehéz időszak vár rád, amíg megszoknod a szemeket, de azt tanácsolom, ne nehezítsd a dolgot azzal, hogy Niqvist doktornak mindenféle szörnyekről hadoválsz. Elárulom, más lehetősége úgyszincs, csak a drogozás. Dolgoztam diliházban, tudom, hogy megy ez. Addig tömök gyógyszerrel a beteget, amíg inkább normálisan viselkedik, csak hogy hazamehessen.
 - Szóval gyorsan legyek túl ezen a traumás izén, a többit meg tartsam meg magamnak?
 - Igen. És sikoltozni is csak halkan szabad. Általában sokat segít, ha alvást színlelsz. Addig nem engednek be látogatót, amíg a kamerán úgy látják, hogy alszol. Talán a dilidokidat is megúszod.
 - Ó, van kamera?- Joe érezte, hogy elpirul a kötés alatt. Míg Wanda előtt eszébe se jutott szégyenkezni, abba nem szívesen gondolt bele, hogy valakik folyamatosan bámulják.
 - Be van kamerázva az egész klinika. Nincs mese, még a mosdók is. Mozgásérzékelős automatikán van az egész rendszer. Elég szigorú a belépés, így csak azok kukkolhatnak, akik egyébként is bármikor beléd nézhetnének. Szóval az orvosok.
 - Akkor is elég gáz, hogy készül rólam egy egész tévésorozati film.
 - Időnként törlik a régi anyagot. Viszont, ha valaki meghekkelné, tényleg egy saját Való Villát kapna, csak épp nagyon unalmasat... Hú, nagyon piros vagy! Nincs neked lázad?
 - Szédülök, amióta csak felébresztettél.
- Joe két csippantást hallott, majd azt, ahogy Wanda felsóhajt.
- Hajjaj, neked felszökött a lázad! Feküdj vissza, adok lázcsillapítót. Remélem, nem a szájúregi varratok durrantak be, csak valami enyhe szindróma. Most csinálj úgy, mint aki szépen alszik tovább, és én elfelejtek zalephont adagolni a zacsidba.
 - Köszönöm. Azt hiszem, kicsit már szinte szeretem is azokat a repüléseket. Apám, ha tudná, helyből rosszul lenne.
 - Ő nem bírja a repülést?
 - Már egy sámli is szédül. Furcsa belegondolni, hogy barna lesz a szemem. Mint apámnak.
 - Szerencsére nem az ő szemét örökölted.
 - Hát, igen. Valahogy még kiderítem, kitől kaptam. Nagyon-nagyon sokkal tartozom neki. Vagyis hát a családjának.
 - Oké, most csitulj! Már így is túl sok időt töltöttem el nálad, pedig még tizenhat ágyam van. Hajnalig szabadon hagyom a kezedet. Műszakváltás előtt majd még bejövök visszaszíjazni.
 - Igazán kedves vagy. Köszönöm.

9.

Másnap egy sokkal jókedvűbb Joe várta, hogy a reggeli vizit és étkezés után végre megérkezzenek a szülei. Azt se bánta volna, ha Siobhan is velük jön. A csuklója ugyan sajgott még az éjszakai lázálmainak köszönhetően, ám a horzsolásokat Wanda bekötözte, mielőtt alig egy pár órával ezelőtt visszacsatolta a szíjakat. Utána jöttek az orvosok a nappali nővérekkel, és szinte körbeajnározták: felszabadították a kötés alól a száját, és azt mondták, nagyon szépen gyógyul a szeme. Utána, mivel a szájában lévő műtéti hegek megengedték, kapott enni, ihatott is, és a szíjat is elhagyták. A fejében égő fájdalom tűrhető zibbadássá enyhült, és így már volt figyelme ráébredni, hogy a hallása sokkal élesebb, mint régen. Ha koncentrált, rájöhetett, kik beszélgetnek odakint a folyosón, milyen járművek haladnak el az utcán, ahová a kórterem ablaka néz. Ahogy így figyelt, a folyosó felől ismerős gyerekhangokat fedezett fel. Azonban egészen addig nem hitt fülének, amíg meg nem hallotta az osztályfőnöke mély baritonját. Az egérhangú dilidokival beszélt, épp afelől biztosította, hogy érti, mire kérte őt, és figyelni fog rá, hogy ne hozza szóba. Hogy mit ne hozzon szóba, azt nem tudta meg, mert már nyílt az ajtó, megilletődött csendben vagy fél tucat láb csoszogott be hozzá.

- Szia George tanár úr, sziasztok, gyertek nyugodtan, ébren vagytok!
- Nahát, honnan tudtad, hogy mi vagyunk azok?
- Ó, a fülem, mint a sasé!
- Akkor nem is kell elmondanom, kik jöttek el meglátogatni?
- Judithot már hallottam, meg Steve-et is... talán még Pici Bill?
- Szia! Aha, én is jöttem - csivitelte Joe legkisebb osztálytársa. Még Maria, a legalacsonyabb lány is egy hüvelykkel magasodott fölé.
- Én is itt vagyok, Bearny.
- Hú, te aztán jól berekedtél!
- Nem, hanem a nyakamat ütöttem be. Most is rajtam van ez a nyomorult nyakmerekítő.
- Haha, Bearny úrhajós lett - hallotta Steve kárörvendését, ám a másik sem maradt adós:
- Te meg közlekedési rendőr!
- Jól van gyerekek - csitította őket azonmód George tanár úr. - Tudjátok, mit beszéltünk meg, ne azzal töltsük ezt az öt percet, hogy egymást ugratjátok!
- Csak öt perc?! - Joe őszintén elkeseredett. - Az az egérhangú doki mondta?
- Hát kinézetre is olyan - vihogott fel Judith. Joe nem értette, ő miért jött el, hiszen sosem voltak túl jó barátságban. És ez még enyhe kifejezés a kapcsolatukra. - Még azt is kikötötte, hogy nem zaklathatunk fel a balesetről szóló hírekkel, úgyhogy kénytelen leszel megvárni, amíg újra tudsz híreket nézni.
- Hallgatni is tudom.
- Azt a hatalmas, zöld füstöt látnod kell! Belepte az egész folyóvölgyet...
- Talán pont ezt kellene későbbre hagyni - szólt közbe a tanár úr, enyhén feddő hangon.
- De Bearny már elárulta, hogy neki is majdnem kitört a nyaka, mint Billy bának!
- Steve!
- Oké, bocsánat!
- Ezt már úgyis tudom - próbálta menteni a helyzetet Joe. - Meg a temetésről is tudok. Azt is

hallottam, hogy óriási botrány lett és rengeteg a halott. Igazából, ha meg akartok nyugtatni, mondjátok el, hogy kik sérültek az osztályból.

– Hát mi! Mi négyen vagyunk a hadirokkantak, nekem a karom van begipszelve, Judithnak a lába, Pici Billnek cipzáras lett az arca, Bearnit meg már tudod, ő az úrhajós – sorolta lelkesen Steve.

– Bill, hogy lett cipzáras az arcod?

– Tizenkét öltéssel kellett összevarrni – jött a büszke válasz. – Végig ébren voltam!

– Az szép! Nagyon látszik?

– Jövő héten lesz a varratszedés, addig be van kötve, de utána látszani fog!

– És mivel jöttetek?

– A tanár úr elhozott minket kocsival – zengték szinte kórusban.

– Tanár úr, tényleg levezette azt a száznyolcvan mérföldet? Ezért az öt percért?

– Ugyan már! Nekünk is fontos volt, hogy lássuk. Meg remélem, a hadirokkantak sem sipákolnak annyit, ha látják, milyen jól viseled a saját sérülésedet!

– Hát, viselem. De miért hadirokkantak?

Kis zavart hallgatás után jött a válasz az osztályfőnöktől:

– Vannak olyan feltételezések, amik miatt ez jó elnevezésnek tűnt.

– Miféle feltételezések?

– Ezekről inkább nem beszélek. Van ilyen is, olyan is. Tudod, én meg nem akarlak felzaklatni. Meg ti sem, ugye, gyerekek?

A nem túl meggyőző dünyyögés után kissé kínos csend telepedett a társaságra. Joe egyszerűen ledöbbsent. Miféle szörnyűségek lehetnek még a háttérben, amikről ő nem tudhat? És legfőbbképpen: miért nem?

– Azt hiszem, ideje búcsúznunk, gyerekek – törte meg a hallgatást George tanár úr. – Lassan lejár az időnk.

Joe fancsali képpel fogadta osztálytársai erőltetetten előadott jó kívánságait, az osztályfőnök válllapogatását, amik után ugyanolyan szégyenlős csoszogással távoztak, mint ahogy jöttek.

Ezek után Joe már nem csak a viszontlátás öröméért várta a szüleit, hanem, hogy valakitől végre válaszokat kapjon a kérdéseire is. Azok azonban nem jöttek. Helyette az egérhangú dokit hallotta meg a folyosó végéről, így villámgyorsan nyakáig húzta a takarót, és bőszen alvást színlelt. Charon doktor ennek ellenére bejött hozzá, elszöszmötölt az ágy végébe tett kórlapjaival, majd az infúziós állványhoz lépve matatott valamit. Joe beletörődve vette tudomásul, ahogy fejében ismét szétárad a kábultság...

10.

Ismét látta az öreg bennszülöttet, ám most kék tűzű szeméből harag lángja csapott elő. Hosszú, galambósz haja csapzottan verdeste vállát, miközben egy toronymagas, fekete szörnyel harcolt. A démoni lény hatalmas oszloplábakon állt, felső teste füstként gomolygott, amiből elősejlett kaszapengeként hajló szarva. Parázsló szemei gonoszan lesték kifáradt ellenfelét, arra várva, hogy mikor csaphat le rá. Joe rohant volna segíteni, de mintha egy folyó erős áramlatában akart volna előrejutni; lábai alig-alig vitték a cél felé.

Közben elképedve látta, hogy az öreg egy fénynyalábot suhintott a szörny felé, de az könnyedén kitért az útjából, majd ugyanezzel a lendülettel a füstörvényét a másik felé lendítette. A fekete füst megcsavarodott, a vége kihegyesedett, és a suhintás lendületétől kiforduló öreg oldalába mélyedt. A kék szemek kimeredtek, tűzük megfagyott.

A feketeség a következő pillanatban a hasfalát nyitotta szét, és szinte kifordította a belsejét. A fekete csóva egy újabb lendületet vett és lehajította magáról a tetemet. Joe némán ordított, miközben látta, ahogy a megcsúfolt holttest egy rövid ívelés után egy kamion oldalának csapódva trancsírozódik szét, a megdöbbent kamionsofőr teljesen feleslegesen kapja félre a kormányt, miközben a démon hanyagul hátra lép, oszlop lábával pontosan az aszfaltútra döndül...

11.

– Ébresztő, fiatalember! Az orvosaidtól tudom, hogy eleget aludtál ma már, ébresztő!

A nem túl kedves hanghoz cigarettafüstös szájszag tartozott, ami túl közélről csapott Joe orrába ahhoz, hogy szimulálni tudjon. Nyögve húzódott hátrébb.

– Ki az?

– Inkább mi. A Nemzeti Nyomozóiroda szeretne tudni tőled pár dolgot a balesetteddel kapcsolatban. Talán már hallottad, hogy kétszáztizenhét ember maradt ott abban a szörnyű tragédiában, köszönhetően annak, hogy a buszotok belerohant egy vegyszerszállító tanker-kamionba. Egész Ausztrália szeretné tudni, miért kellett ennek bekövetkeznie. És te, Joe, ebben fogsz segíteni nekünk!

– Értem. Hát, még eléggé zavaros minden...

Joe zavartan elhallgatott, mivel az ajtaja előtt egy idegen férfihang azt mondta: “Álljon meg, asszonyom, ide most nem mehet be!”. Mire válaszként az anyja csodálkozó kérdése jött, de ezt már nem értette, mivel a látogatója közbe vágott:

– Sejttem. Nem is az a dolgod, hogy kibogozd, mi és miért történt, az a mi munkánk. Csak azt mondd el, amit láttál.

– Épp ez az. A műtét óta mindenfélét álmodok a balesetről. Legtöbbször azt, hogy a busz megcsúszik az úton, Bill korrigál, de akkor hirtelen előttünk van egy... egy nagy őő... fatörzs, vagy ilyesmi, ami elől Bill félre rántja a kormányt, és ezért csapódunk bele a szemből érkező kamionba.

– Megcsúsztatok előtte?

– Igen. Bill mintha mondta volna, hogy valami nyálka fedi az utat, kapaszkodjunk.

– Aha. De egy ilyen nagy nyálkának, amin egy busz is megcsúszik, maradnia kellett volna valami nyomának, nemde?

– Mert, nem volt ilyesmi az úton?

– Hidd el, fiatalember, minden négyzetcentiméterét átvizsgáltuk az aszfaltnak előtte-utána egy mérföld hosszan, és semmi ilyesmit nem találtunk. Sőt, mondok még valamit: azon a mocsaras vidéken alig van pár satnya gumifa meg eukaliptusz. Egy értelmes buszvezető inkább elsodor néhány cserjét, mintsem elrántsa a kormányt, bele a biztos tragédiába. Szóval, kérhetnék egy valamivel életszagúbb elbeszélést?

– Nem tudom, mit vár tőlem. Mondom, hogy eléggé össze-vissza vannak az emlékeim a balesetről. Én főleg a röpködő izé.. állatokat figyeltem a mocsár fölött, és úgy beszélgettem Billy bával. Nem igazán láttam az ütközés előtti terepet. Mondom, úgy emlékszem, megcsúsztuk, utána meg már az ütközés jött.

– Az előbb még úgy mesélte, a csúszás után a sofőr még korrigálta a buszt – váltott hivatalosabb hangnemre a nyomozó.

– Talán – bizonytalanodott el Joe. – Nem lehet, hogy defektet kaptunk?

– Nekünk is eszünkbe jutott a lehetőség, fiatalember. Sajnos azonban azt kell mondanom, ez sem jött be. Sőt, az eddigi beszámolók nem is említettek ilyen megcsúszásos előzményt – rövid hallgatás után Joe ismét az arcában érezte a dohányszagú leheletet: –, viszont a kormányt valóban félrerántották!

Joe-nak igen kellemetlen érzés kezdett felkúszni a tartóján. Ez az ember valami olyasmire célozgat,

ami rettenetes. Hirtelen nagyon szerette volna látni a bűdös szájú valaki arcát, a szemeit, mégis, mennyire gyanakvóan méregetik őt. Közben hallotta odakint az apja megemelt hangját is, őt valaki más tanácsolta el a látogatásától. Ez az egész kezdett egyre kínosabbá válni.

– Én abban biztos vagyok, hogy volt valami előttünk az úton... Billy bá nem rángatta volna félre a kormányt... – Joe-nak bevillant, amit édesanyja mondott. – Nem valami részeg aborigin mászkált ott az úton?

– Hmm. Ez már a harmadik verzió, amit hallok magától, fiatalember – ült vissza a nyomozó. – Sajnos túl sokmindent hallhatott már a hírekből. Azonban igen nehéz elképzelni, hogy azt a bennszülöttet, akit a kisodródó kamion kent fel az oldalára, egy másik oldalon közlekedő busz ki akarjon kerülni. Sem a hely, sem az időrend nem jön össze hozzá. Egyértelmű leszek; nekünk azt kell megtudnunk, ki, és milyen indokkal rántotta félre a busz kormányát ahhoz, hogy belecsapódjon a kamionba, ami a kitérés közben sajnálatos módon elsodort egy békésen arra bókászó bennszülöttet, továbbá kétszázötvenhét további ausztrál állampolgár halálát okozta a szétfolyó, mérgező vegyszer. Legalább kétszázötvenhét ausztrál család nagyon szeretné tudni, kinek a hibájából ment tönkre az életük, a főnökeim pedig szeretnék látni, miért is kell az államnak lenyelnie az okozott több millió dolláros kárt, aminek még nem is tudjuk a végét, hiszen még nem rehabilitáltuk a területet, még azt sem tudjuk például, az ön gyógykezelésének mikor lesz vége, hány világszenzációnak számító műtétet kell még végrehajtani a drága szemein. Tehát; ki és miért?

Joe hosszan hallgatott. Immár világossá vált előtte a helyzet. Nem találtak kiváltó okot, így most arra gyanakodhatnak, hogy talán szándékos merénylet történt. Lehet, Billt terroristának nézik, vagy örültnek...

...vagy inkább őt! Hideg borzongással futott végig rajta a felismerés: ha ezek tudnak a folyamatos látomásairól, simán nézhetik örültnek, aki egy ott sem lévő akadályt látva ráveti magát a kormányra, amire aztán Billy bá' sem számít...

De honnan tudnának erről? A dilidoki csak a baleset utáni tünetnek gondolja az egészet. Amúgy sem beszélne ki ilyesmit, ahogy Wandáról sem tudta elképzelni. Viszont ott vannak a kamerák. Wanda említette, hogy ha valaki meghekkelné... és ha a hangot is közvetíti...

– Nos, nincs semmi mondanivalója, fiatalember?!

– Igazából nincs. Továbbra is azt kell mondanom, túl zavaros még minden, így nem tudom pontosan, ki, vagy mi elől rántotta félre a kormányt Billy bá'.

– Elég nehéz elhinnem, amit mond. Ott ült az első ülésen, közvetlenül a sofőr mellett, nappali világosságban, egy akkora szélvédő mögött, mint egy kirakatüveg. Nagyon úgy tűnik, hogy inkább nem akar elmondani valami lényegeset.

– Ennek így nem sok értelme van. Ígérem, amint eszembe jut valami, elmondom.

– Persze, addigra kitalál valamit a szüleivel, a barátaival az osztályból, ami hihetőnek tűnik... – Joe hirtelen azt érezte, hogy egy erős kéz grabancon ragadja, és szinte kiemeli az ágyból: – Nem, fiatalember! Ha nem hajlandó elmondani, mi történt, tesztek róla, hogy igen hosszú rehabilitációra küldjék az ACT-be! Hallott már róla, remélem!

A pizsamafelső hangos recsegéssel kezdte megadni magát a szokatlan terhelésnek, a nyomozó ezért inkább visszadobta Joe-t a párnájára. A fejébe robbanó fájdalomtól Joe-nak pár pillanatra a lélegzete is elakadt.

– Hosszú-hosszú emlékfrissítő rehabilitáció egy ablaktalan szobában, egy ráccsal fedett ágyban. Akár az egész nyári szünet alatt. Se karácsony, se szilveszteri parti. Ez jár a nyomozás akadályoztatásáért. Ezt akarja, fiatalember?

Joe fejében lassan elcsitult a fehér és citromsárga fényekkel kísért tűzijáték. Még nem igazán fogta

fel az elhangzottakat, csak azt tudta, valahogy el kell távolítania magától ezt az őrültet.

– Ezt nem ússza meg! Mindent vett a kamera! Segítség!

– Hallgass, ha nem akarsz még másokat is bajba sodorni! Szerinted majd pont nekünk okoz gondot néhány kamerafelvétel, vagy esetleges szemtanú?

Joe gyomra összeszorult, ahogy belegondolt, anyját, apját is hallotta az előbb, és a fickónak legalább két társa van itt. Nem lenne okos ötlet dulakodást szítania azzal, hogy segítségért kiabál.

– Akkor sincs mit mondanom magának – suttogta rekedten. – Vihet az Azkabanba, teszek rá! Velem innentől csak a szüleim és egy ügyvéd jelenlétében beszélhet.

– Azkaban, ha! Találó név, az biztos. Megbánod te ezt még, fiatal úr!

12.

- Micsoda kapitális bunkók vannak itt! – robbant be az ajtón Siobhan. – Képzeld, elzavarták a szüleidet azzal, hogy éppen a szemtanú kihallgatása folyik! Érted; szem-tanú! Te!
 - Oké, értem, nagyon vicces, de most hol vannak apuék?
 - Képzeld! Egészen Bilpinig kellett menniük, hogy kapjanak normális áron szállást! Elképesztő, mi van a városban! Szerintem a fél világból Sydneybe jönnek nyaralni. Mire bevergődtünk ide, majd két óra volt. Most meg eszükbe jutott, hogy nem hoztak neked semmit, pedig farkaséhes lehetsz, úgyhogy leszaladtak a boltba.
 - Tényleg farkaséhes vagyok. Egy vadbarom ébresztett. Igaz, hamarabb is ébren voltam már, de el akartam kerülni Cincogit, úgyhogy ki sem nyitottam a... izé, szóval meg se moccantam.
 - Cincogi, de jó! – nevetett fel Siobhan. – Láttam a folyosón idefelé a dilidokidat, de most másfelé van dolga. De ezek az öltönyös, napszemüveges gorillák nagyon cikik itt az ajtód előtt.
 - Amelyik kijött, az hogy nézett ki?
 - Hát, nem tűnt túl boldognak! Már tolta be a cigit a szájába, szerintem kint füstölög az udvaron.
 - De pontosabban hogy néz ki?
 - Nálam egy fejjel magasabb, kicsit keskenyebb vállal, mint az ajtónyílás. A haja sötét, és jobbról balra átfésülve hordja, gondolom, mert már kopaszodik ott fölül. Neki nem állt olyan jól a napszemüveg, mert tömpe orra van, úgy néz ki, mint egy uborka. De miért érdekel?
 - Ha kiengedtek innen, utána járok ki ez a fickó. Szétrúgatom a seggét, az egyszer biztos!
 - Ő szaggatta meg a pizsidet felül?
 - Ja. A francba, anyám totál ki lesz készülve, ha meglátja. Nem tudnád rendbe szedni?
 - De, megpróbálom.
- Siobhan finom ujjai gyorsan elsimították a gyűrődéseket, amennyire lehetett, összeillesztette a pizsamagallér széleit. Joe először azt hitte véletlen, de aztán érezte, hogy a lány ismételten megsimogatja a nyakát, arcát. Nagyon jól esett neki ez a gondoskodás. Siobhant mindig örömmel fogadta régen is, de ez a mostani visszatérése kimondottan boldoggá tette. Már nem volt semmi igazítani való a ruházatán, a lány mégis ott ült tovább, immár kimondottan csak azért, hogy kényeztesse még egy kicsit. Joe tétova kezei épp elindultak a takaró alól, hogy viszonozza a kedves cirógatást, amikor meghallotta, hogy ismét közelednek a szobája felé. Oldalra hajtott fejjel kezdett fülelni.
- “...szülei vagyunk...” – hallotta kintről az anyja hangját, majd már nyílt is az ajtó.
- Hát ti meg miről sutyorogtok? – jött apja hökkent kérdése, rögtön az ajtóból.
 - Ugyan, épp próbálom lesmacizni, de veszettül kapkodja a fejét – kelt fel a lány az ágy széléről. – Ha nem, hát nem, akkor majd otthon találkozunk! Szia, Joe!
- A fiú a döbbenettől majdnem elfelejtett visszaköszönni. Azért még idejében megtalálta a hangját:
- Csá, Sio! Azért egy puszit dobhatsz még!
- Miután megkapta a távcuppanását, végre a szüleire is rá tudott koncentrálni:
- Hallom, már voltatok itt, csak a zsernyák beelőzött titeket.
 - Most is kint ül két egyenruhás, azt mondják, téged őriznek.
- Anyja hangjából csak úgy süttött az aggodalom. Az apja sem tűnt jókedvűnek:
- Az a két goromba fickó úgy nézett ki, mint valami orosz maffiózók. Szerintem fegyver is volt

náluk. Eléggé gyanúsán domborodott a zakójuk oldalt.

– A Nemzeti Nyomozóiroda emberei voltak – avatta be őket Joe. – Tényleg arra voltak kíváncsiak, hogy mi okozta a balesetet.

Ekkor ismét nyílt az ajtó, Dr. Charon Niqvist hangja pedig egy kis krákogást követően azonnal felcincogott:

– Már megint túl sokat zaklatják a beteget...

– Na idefigyeljen, kisöreg! – csattant fel Lucas olyan vehemenssen, ahogy Joe eddig még talán soha sem hallotta az apját: – Maga az egyetlen zaklató ebben az intézményben. Teszek róla, hogy ne zaklassa a fiamat, és főleg, hogy ne zárhassa el a szülei elől! Hát mit képzelsz, mi az én fiam? Egy kísérleti patkány?

– De kérem! – sipákkolt teljesen felháborodva a doktor – Én vagyok a fia pszichológusa! Komoly poszttraumás panaszai vannak...

– Csak volt a pszichológusa! Minden engedélyt visszavonok, most pedig húzzon innen, mert a fiamhoz jöttem látogatába, nem a maga hülyeségeit hallgatni! Utoljára láttam magát itt serteper télni a fiam körül!

– Tényleg felháborító, hogy egy nyugodt látogatásunk sincs maga miatt! – kontrázott rá az anyja is.

– Bezzeg a nyomozók nyugodtan kikérdezhették, ugye? Hát, én sem szeretném a fiam mellett tudni magát.

– Tőlem?! – jött a sértődött riposzt. – Akkor majd maguk kikezelik abból is, amit a rendőrségtől kap a fiúk. A papírokat kérjék a recepción. Minden jót!

Súlyosan csörrent az üvegajtó, de akkor már Joe-t aggódó kérdések özöne árasztotta el:

– Éhes vagy, kicsim?

– Rendben vagy, bikfic?

– Mit kérsz inni? Hoztam teát, de vettünk a kedvenc Nippy's italodból is egy almás-banánost...

– Persze, ha sört kérsz, hozok fel a kocsiból.

– Tényleg, mondtak neked valamit, minek ide ez a sok rendőr?

– Mondd csak, mitől kell őrizni téged?

Joe végre szóhoz juthatott:

– Éhes vagyok, még nem is ebédeltem!

Anyja azonnal a kezébe nyomott valamit, ami első kóstolásra egészen finomnak bizonyult.

– Hogy ízlik? Ez valami helyben sült finomság. Puratosz, vagy mi.

– Hmm, nagyon jó! Apa, azt hiszem, a sörödet megtarthatod, ehhez a banános Nippy's sokkal jobban illik.

Miközben reggelizett, teli szájjal válaszolt a többi kérdésre is:

– Nem tudom, minek őriznek, mivel így vakon úgysem tudnék elszökni innen... és bármekkora is a balhé, semmi okuk sincs féltetni. Szerintem csak egy kis túlbuzgóság az egész... valamit mutatniuk kell egy ekkora baleset után.

– Akkor csak bejöttek fontoskodni, aztán elmentek?

– Nem egészen. Miután meguntam, hogy már sokadjára mondatják el velem ugyanazt, kikötöttem, hogy a további kérdéseikre csak a ti jelenlétetekben és ügyvéddel vagyok hajlandó válaszolni.

– Erre simán befejezte a kérdezősködést?

– Hát, nem volt túl jókedvű, de ez a helyzet. Azt mondd, most már rendőrök vannak?

– Igen, kicsim. Akik elküldtek minket reggel, azok már nincsenek itt.

– Furcsa. Még csak be sem köszöntek. Micsoda bunkók!

Joe örült, hogy sikerült megnevettetnie a szüleit. Azonban a jókedvüket kopogtatás szakította félbe.

Tim doktor érkezett, Joe egyből felismerte a hangját, amikor igen udvariasan megszólalt:

- Sajnálom, hogy meg kellett zavarnom önöket, de ha a délelőtti vizit után a délutáni is elmaradna, az komolyan veszélyeztetné a kis betegünket.
 - Értettük, doktor úr – sóhajtott fel Lisa. Joe érezte, ahogy apja megfogja a kezét:
 - Szevasz, fiam, remélem, hamarosan találkozunk otthon!
 - Ó, hát elmentek?
 - Sajnos nem időzhetünk tovább Sydneyben, nekem a kiadó felé kell elszámolnom az utazásommal, anyád pedig ugye...
- Joe jól tudta, hogy anyjának minden hétfőn pontban nyolckor meg kell jelennie a Lost&Found irodájában, hiszen a hétvégén megtalált, befogott, vagy épp elveszett kiskedvencek kilométeres listája várja olyankor. Ha az ARRR hivatal leállna, pár nap alatt telítődnének a menhelyek, elvadulnának az utcákon kóborló kutyák, macskák, és csakhamar olyanná válna a helyzet, mint a világ legtöbb metropoliszában, ahol a gazda örülhet, ha még életben találja a kiskedvencét, amikor az előkerül. Most mégis legalább olyan cefetül érezte magát, mint egy eltévedt kiskutya; a szülei elutaznak, ő pedig itt marad egy idegen nagyvárosban egy szál egyedül... az ajtaja előtt barátságatlan zsarukkal.
- Biztos nem indulhatnátok később?
 - Jaj, kicsim, hidd el, nagyon szeretnék még maradni!
 - Én mehetek az éjszakai géppel, anyádnak viszont pihennie kell – vetette fel bizonytalan hangon az apja, de Joe erre csak a fejét rázta:
 - Nem szeretném, ha anyu egyedül utazna. Akkor adjatok puszit, és induljatok!
- Hosszú ölelgetés és cuppogás után tudtak csak elválni, amikor Tim doktor már figyelmeztető krákogással jelezte, hogy neki is dolga volna.
- Viszlát, doktor úr, és nagyon köszönjük, amit a fiúnkért tesz! – hálálkodott még egy sort Lucas kifelé menet.
 - Ugyan, kérem! – szabadkozott Tim doktor. – Én kérek elnézést Charon Niqvist miatt önöktől. Bár rendkívül alapos szakember, sajnos meglátszik, hogy nincsen családjá. A papírokat ne felejtse el kitölteni és aláírni odalent, úgy holnapra már új kezelőorvos jön majd be Joe-hoz.
 - Ezt külön köszönjük, doktor úr – hallotta Joe anyja komoly hangját, már a folyosóról. – Ez a hír sokkal inkább megnyugtató, mint ezek a rendőr urak, itt az ajtó két oldalán.
 - Erről sajnos nem mi tehetünk, asszonyom! Fentről kaptuk az utasítást, hogy tegyük lehetővé a rendőri jelenlétet.
- Becsukódott az ajtó, Joe pedig egyedül maradt Tim doktorral. Ő komótosan elkezdte letekerni a kötést Joe fejéről, ami alatt még két keményített gézlap simult a szemei elé, hogy se fény, se por ne bántassa. Mielőtt a vizsgálathoz ezek is lekerültek volna, Tim doktor alaposan besötétített a szobában: leengedte az elektromos relaxát, majd lekattintotta a világítást.
- Az a helyzet Joe, hogy a reggeli vizsgálati eredmények szerint varázslatos gyorsasággal gyógyulnak a műtéti hegek. Talán a lézer stimulálta a szöveteket... – a gézlapok lekerülésével Joe-nak szinte fáztak a szemei a friss levegőtől. Kék fény borított el mindent, érezte, hogy patakokban csordul ki a könnye. – ...de mindegy is, a lényeg az, ha a mostani vizsgálatok megerősítik az előzőt, sokkal hamarabb levehetjük a kötést a szemedről és megkezdhetjük a látásrehabilitációt.
 - Mégis, mennyivel hamarabb? – kérdezte izgatottan Joe. Iszonyúan hosszúnak tűnt az a két hét, amit eddig jósoltak neki, és ma megtapasztalta, milyen kiszolgáltatott ebben a helyzetben még itt, ebben a kórházi ágyban fekvé is.
 - Akár már két nap múlva, Joe. Holnapután.

13.

– Sasszem! Szállj vissza az álmok országából!

Joe úgy zuhant ki az alvásból, mintha egy vödör hideg vizet kapott volna a nyakába. Azonnal éberré vált, minden átmenet nélkül.

– Wanda! Tényleg azt álmodtam, hogy sasként repülök a tenger felett... és olyan élesen, meg részletesen láttam mindent!

– Tudom. A legtöbb szemsérült itt a klinikán csupa ilyesmiről álmodik. A legtöbbjüknek beteljesül. Remélem, ez már nálad is a gyógyulás jele!

– Hú, de tényleg! Szinte még érzem, ahogy a szárnyam alatt surrog a levegő!

– Tudod Joe, a család, ahonnan származom, az ékfarkú sasokat tekinti állattestvéreinek.

– Nem akartalak megbántani...

– Épp, hogy nagyon is megtisztelő, hogy ennyire örülsz ezeknek az álmaidnak. A Waiki erdőkben több pár is fészkel a szélfúttá fák között.

– Ha megtehetem, egyszer még megnézem.

– Az nagyszerű lenne. Az azt jelentené, hogy a műtét is sikerült és az erdőirtást is meg tudtuk állítani.

– Kivágják a fákat?

– Igen. Sajnos hiába küzdünk, néhány pénzembernek az az érdeke, hogy a Waiki eltűnjön a Föld színéről. De beszéljünk inkább másról! Milyen napod volt? – váltott témát Wanda, miközben gyakorlott mozdulatokkal lehúzta róla a pizsamát, hogy újat adjon rá. Joe szemérmesen úgy próbált helyezkedni, hogy amerre a kamerát sejtette, arra a kényesebb részei takarva legyenek, ám az ápolónő határozott mozdulatokkal fordította vissza:

– Ne bolondozz! Reggel óta nem működik a kamerád.

– Azt a rosseb! – rázkódott össze Joe, belegondolva, hogy kik is tehették ezt. – Szóval már a reggeli nyomozók kikérdezése sem volt felvéve!

– Joe! Miféle nyomozók? Ide csak a rendőröket küldték, pont amiatt, hogy megsérült a monitorozó rendszerünk, és nem tudta garantálni a kórház a huszonnégy órás megfigyelésedet.

– Nem lett volna egyszerűbb átvinni másik kórterembe?

– Ez azért nem egy hotel. Szóval, miféle nyomozók?

– A Nemzeti Nyomozóirodától jött három ügynök kinézetű fazon, az egyik elég alaposan kikérdezett és nem volt túl kíméletes.

– Láttam a leszakadt gombot a pizsamádon.

– Igen, az is az volt... Szóval semmi nyoma, hogy itt jártak?

– Még én se tudtam róla, pedig nem ez a jellemző. Az egész napod így telt?

– Jaj, ne is mond – szomorodott el Joe. – Tök jól indult, látod, kikötözték a kezemet, számat, kaptam reggelit. Aztán elromlott minden. Képzeld, volt itt néhány osztálytársam, az ofő hozta el őket a saját kocsijával, és összesen öt percet kaptak! Érted? Öt nyavalyás percet, hogy bejöhessenek ide! Az a cincogi dilidoki meg még azt is megígértette velük, hogy nem beszélnek velem a balesetről! Mintha kiugrana a szemem attól, amit hallok! Anyámék is csak negyedórát kaptak. Mindenki úgy bánt velem egész nap, mintha mit tudom én, süket lennék! Hozzám se szóltak, ha kérdeztem, arra is csak dobtak valami választ, de semmit arról, hogy meddig leszek még itt, mi hír van a

nagyvilágban, nyert-e a válogatott Új-Zéland ellen... – sorolta kifulladásig a sok panaszt. Máris érezte, hogy megkönnyebbült egy kicsit a lelke.

– Érdekes dolgokat mondasz. Mi nem így bánunk itt a betegeinkkel. – Wanda bizalmasabbra fogta a hangját, hogy az ajtó előtt üldögélő rendőrök biztosan ne hallhassák: – Mindenképpen utána nézek én ennek. Addig bírd ki valahogy!

– Oké, de hogyan akarod megtudni, miért titkolóznak? – kérdezte hasonlóan halkan Joe.

– Szerinted hány orvos zárja kulcsra a dossziés szekrényeit? A legtöbbben még a számítógépüket is csak alvába teszik le, a jelszót meg legtöbbször odafirkálják az asztalukra.

– De az irodáikat sem zárják?

– Jóban vagyok a szintes takarítónővel. Néha átveszek tőle pár irodát, kórtermet.

– Ez de zsír! – Joe ismét normális hangra váltott: – Képzeld, holnapután leveszik a kötést!

Gyorsabban gyógyulok, mint várták!

– Hallottam hírét. A rehabilitációs központ nem ebben az épületben van, de majd meglátogatlak odaát. Kész, visszafeküdhetsz! – fejezte be Wanda az öltöztetését. Joe óvatosan visszadőlt az ágyba, betakarózott.

– Köszí, kedves vagy! Hanem azt hallottad-e, hogy apám kiverte a balhét, úgyhogy Cincogi helyett új dilidokim lesz?

– Persze. De ennek miért örülsz? Ezeknek a pszichológusoknak a legtöbbje maga is kezelésre szorulna. Előbb ismerd meg az újat, majd utána vigyorgjál!

– Lehet, elvállal valami csinos, fiatal, pályakezdő doktornéni. – Joe jusst se hagyta abba a vigyorgást – Talán neki hagyom, hogy meggyógyítsa a stresszemet.

– Álmodozz csak! – Wanda hangján hallatszott, hogy ő is elmosolyodott, miközben becsukta maga után az ajtót.

Joe először még próbálta számon tartani a múltó percekét. Magában kalkulált, hogyan haladhat az éjszakai ápolónő szobáról szobára. Arra már ő is rájött, hogy nagyon sok betege van a klinikának. Egész nap hallgatta a járkálásukat, a beszűrődő zsibongásukat. Legalább száz autó megfordult napközben a bekötő úton, és voltak teherautók is.

Joe egy idő után azon vette észre magát, hogy kissé bebóbiskolt. Mivel elképzelése sem lehetett róla, mennyi ideig tartott, teljesen elveszítette az időérzését.

Innentől már türelmetlenül hallgatózott. Odakint még az őt őrző rendőrök csöndes beszélgetése is elnémult.

Legalább olvashatna! Otthon várja két megkezdett kötet, a kedvenc fantasy képregény-sorozatának meg szinte biztos, hogy kijött az újabb része. Mennyi veszteség!

Joe türelmetlensége lassan kezdett aggodalomba válni. Azt sem tudhatta, a rendőri felügyelet miatt Wandának nem kellett-e változtatnia az eddigi rendszerén, de már órák óta hiába várta vissza, az éjszakai nővér nem jelentkezett. Márpedig biztos nem ígérte volna meg, hogy utána jár a körülötte folyó ügyeknek, ha nem gondolja komolyan. Legkevesebb, hogy szól neki, ha valami közbejött.

Vagy mégsem? Egyáltalán; miért kockáztatna éppen őérte?

Egyre kevesebb reményt látott rá, hogy választ kap a kérdéseire. Mivel azonban mást nem tehetett, fülelt kitartóan, hátha meghallja végre a kiskocsi gördülését, a munkacipő visszafogott kopogását.

Majd kiugrott hát a bőréből, amikor közvetlenül az ágya mellett hallotta megszólalni a jól ismert hangot:

– Ébresztő, Joe, megérkeztem!

– Huhh! Hát te meg hogy... ? Nem is hallottalak!

- Csssst! Ugye nem akard felébreszteni a rendőrbácsikat odakint? Tudod, egy éjszakás nővér tud csendben maradni, ha akar.

- Ez állati! Simán elmehetnél nindzsának! - suttogta immár sokkal halkabban. Dehogya akarta ő felébreszteni a zsernyákokat!

- Kösz. Apám jó kenguruvadász volt. Néha engem is elvitt, kislány koromban. Ha akarta, akár kézzel is elkapta a kisebb állatokat, de inkább csak becserkészte őket annyira, hogy húsz-harminc lépésről hőkön tudja nyomni az áldozatát bumeráanggal. Szerintem egy nindzsa hozzá képest elefánt lett volna a porcelánboltban.

Joe, túl az ijedelmén, lelkes sutyorgásba váltott:

- Nem lehetett semmi az öreg!

- Viszont sajnos el kell rontanom a kedved. Megtudtam, mi hír járja felőled, miért kerülnek a válaszokat, és mivel gyanúsítanak téged. Az esti hírekben már bemondták, hogy vizsgálatot indítanak terrorista támadás gyanújával. Nagyon úgy néz ki, hogy nem baleset történt, és ha csak nem te vagy az elkövető, akkor annak a valakinek nagyon komoly érdeke lesz elhallgattatni téged. Te vagy az egyetlen, aki láthatott valamit. És nekem úgy tűnik, láttál is, csak még nem tudod felidézni, hogy mi volt az.

- Szóval ezért vannak itt a rendőrök.

- Akik mellett én is úgy elsétáltam, mint a huzat.

- De neked kenguruvadász vér folyik az ereidben - próbált viccelődni Joe, de érezte, hogy valóban elszállt a jókedve. - Én csak azt tudom megerősíteni, hogy nem Billy bá' akarta a balesetet. Biztosan egészen máshogy viselkedett volna, ha azt lesi, mikor bukkan fel a kamion, hogy jól nekivezesse a buszt. Ennek így semmi értelme!

- Nézd, nekem semmi beleszólásom ebbe. Majd a rendőrség kinyomozza, mi történt. Viszont azt tudom, hogy ha akarom, te már halott lennél.

- Ugyan már! Ha megpróbáltál volna megtámadni, biztos felriadnak a zsernyákok!

- Joe, hallottál te már a kloroformról? Egy-egy szippantás az alvó őreidnek, majd egy neked, és máris olyan injekciót adok be, amelyet akarok.

- Hú, ez így elég cefetül hangzik - látta be Joe az igazságot.

- Azt meg ne is mondjam, hogy az egész világ tudja, hol keressen. Minden tudományos híradó beszámolt a Ashfield Szemészeti Klinika világszenzációjáról.

- Máris? Azt hittem, ez csak orvosok körében lesz érdekes.

- Ha keresnek, az nem éppen elég? Én aggódok érted.

- Lassan én is kezdek aggódni magamért - értett vele egyet Joe. - Mindettől függetlenül nem igazán tudok tenni ellene semmit. Ha megúszom a következő pár napot, akkor már legalább látok valamit.

- Az azért elég változó. Van, akinek hónapokba kerül, mire újra felfogja a fényeket. Az se biztos, hogy nem lesz szükséged torziós műtétre, szemüvegre.

- Amikor leveszik a kötést a vizsgálathoz, kék fényt szoktam látni. Az jó?

- Jó. Kék fényű vizsgálólámpával szokták megvilágítani a szemet, mert az nem bántja annyira. - Wanda időközben eligazgatta a fiú ágyneműjét, most leült mellé az ágyára és megfogta a kezét. Hallgatott egy ideig, mielőtt megkérdezte: - Szeretnéd, hogy biztonságos helyre vigyelek?

- Persze. Akár már most indulhatunk - vigyorodott el Joe.

- Komolyan kérdezem, Joe. Ha nem akarsz elmenni innen, megértem. Végül is lehet, hogy csak a rendőrség feltételezése, hogy valakik direkt okozták a karambolt. De ha nem...

- Oké - komolyodott el a fiú, és gyorsan átgondolta a dolgot. A szülei hazamentek. Ha eltűnik innen, őket nem fogja kétségbe ejteni a helyzet. Más látogatóra sem kell számítnia. Ez eddig

elfogadhatónak tűnik. Az új dilidokit, a további kihallgatásokat is megúszhatja ezzel. Így már egyenesen jónak ígérkezik az ötlet.

– Mi lesz a rehabilitációmmal? – vetette fel az első problémát, ami az eszébe jutott.

– Öt éve dolgozom itt. Meg tudom oldani.

– És meddig kéne elrejtőznöm?

– Csak ameddig haza nem tudsz menni. Ha már látsz, nem leszel akkora veszélyben, és a szüleid csak jobban ügyelnek majd rád, mint ezek a biztos urak.

– De a szüleim tudják majd, hogy hol vagyok?

– Senki sem tudhatja. Szerinted akár egy telefon, akár egy bármilyen üzenet nem azonnal megszerezhető a megfelelő technikával? Értsd meg, Joe, arról beszélnek, hogy biológiai fegyverhez szükséges alapanyag ömlött ki arra az útra. Tudod te, mekkora slamasztikába kerültél, ha ez igaz?

– Veled mi lesz?

– Ha minden sikerül és nem bukunk le, utólag majd kimagyarázom.

– És ha elkapnak?

Wanda sokatmondóan hallgatott.

– Rendben, induljunk! – döntötte el Joe. Elege volt az őt körülengő bizonytalanságokból, a kiszolgáltatottságból. Ha csak annyit ér el, hogy ennek a sok agyatlannak okoz némi fejtörést, hát már megérte.

– Jó. Akkor most dőlj le, lazulj el, ... loullo, loullo matahe , jautoko il lahibe motojo, il lahibe motojo szuhn...

Joe úgy zuhant a fekete álomba, mintha egy végtelen mélységű kútba ugrott volna bele.

000-Felhívás

=====

Látogass el [Patreon](#) oldalunkra, ahol INGYENES tagsággal is
letöltheted az összes megjelenő e-könyvünket!

=====

14.

Joe ismét repült. Tudta, hogy álmodik, mégis valami meghatározhatatlan, nyomasztó érzés ült a lelkén. Attól cseppet sem félt, hogy lezuhan, hiszen társa is volt, akiről tudta, hogy megmentené, ha bajba kerülne. A mellette szárnyaló sas galambfehér tollai, világító kék szeme egyértelművé tették Joe számára, ki az, aki most ebben az alakban vezeti. Igyekezett lemaradás nélkül követni őt, mivelhogy érezte, nagyon fontos dolog miatt repülnek épp.

Alattuk a táj ismét csak energiák áramlásává és örvénylésévé folyt össze, amiből kiemelkedtek az olyan halott tárgyak, mint például egy épület, vagy csupasz szikla. A türkiz derengésbe néha vegyült egy kis piros, máskor meg zöld. Itt-ott fehérén világító fénypöttyök is feltűntek, ám Joe most nem tudott foglalkozni ezekkel. Figyelmét mindinkább elvonta az a haragoszöld sáv, ami felé közeledtek.

Nem tudta volna megmondani, a valóságban merre található a Waiki erdő, ám most nem volt kérdéses számára, hogy oda tartanak. Ahogy közeledtek, úgy tűnt ki, hogy az erdő türkiz ragyogása alatt valami feketébe hajló sárga szín mérgezi mélyzölddé az erdőség színét. Mindezen túl egy távoli, ám állandó égmorajláshoz hasonló hang is feltűnt Joe számára, ami rettegő borzongással töltötte el.

Vezetője, a fehér sas egészen az erdő közepéig szárnyalt vele, ott aztán lassú körözéssel néhány kiemelkedő szikla felé kezdett ereszkedni. Itt valósággal pulzált a feketeség a türkiz fedőhártya alatt, majd egyszer csak hirtelen hatalmas lüktetéssel nekifeszült, hogy kitörjön alóla. Joe ijedten kezdett volna emelkedni, ám rá kellett jönnie, hogy képtelen erre: a sast követve süllyedt tovább. Előbb aombok összefüggő tengerének fodrait kezdte kivenni az egybefolyó fényfátyol alatt, majd már azt is látta, hogy az erdő hatalmas páfrányfenyői mind az itt uralkodó szélnek engedve, egy irányba megdőlve nőttek. Még soha nem látott ilyen óriási fákat, el sem tudta képzelni, milyen idősök lehetnek. Gigantikus törzsüket a földfelszínen összefonódó, és onnan a mélybe törő támasztógyökereik tartották meg.

Immár rettegéssel eltelve figyelte, mint akar az alatt pulzáló sötétség előtörni a fák összefonódó gyökerei alól. Irtózatoss ereje lehetett, hiszen néhol egészen megemelte, szinte átszaggatta az őserdő növényfonatát. Mindennek ellenére a sas csak ereszkedett tovább, Joe pedig tehetetlenül követte.

Hirtelen ráébredt, miért akar a sas mindenáron a fák közé szállni. A fészkéhez jött, neki ez az otthona!

Joe immár tudta, hogy egyetlen módon menekülhet a fenyegető feketeség elől: fel kell ébrednie.

15.

- Üdvözöllek a Kinleyside Szanatóriumban!
 - Szia, Wanda! Mennyit aludtam?
 - Majdnem egy fél napot. Nem vagy éhes?
 - Kicsit. Mi ez a hely? Olyan... dohos szag van.
 - Ha a Bruce Egyetem nem építi meg a saját rehabilitációs központját bent a városban, akkor most ez egy jól menő öregek otthona lenne, nem pedig egy kísértetház. Így viszont nagyszerűen megfelel a számunkra.
 - Bruce...? De akkor most Canberrában vagyunk?
 - Majdnem. A déli csücskében. Véletlenül ez az egyik olyan terület, amit a családunk visszakapott használatra. Persze az épületet nem, azt csak felügyeljük, de attól még van kulcsunk hozzá.
 - Szép nagy családotod van.
 - Sajnos egyre fogyunk. Ide se fog ellátogatni egyikük sem.
 - A szüleim eljöhetnek? Innen már akár el is mehetnénk haza.
 - Épp azt kéne elkerülni, hogy bármilyen hozzánk vezető nyom legyen. Sokat áldoztam rá, hogy biztonságban tudhassalak.
 - Például egy egész éjszakás kocsitutat. Köszönöm.
 - Meg az állásomat a szemésklinikán. Szívesen.
 - Tényleg, te oda már nehezen mehetnél vissza!
 - Valószínűleg csak azért nem lőnének le helyben, hogy kiszedhessék belőlem, hová tüntettelek el téged. Remélem, nagyon gyorsan meggyógyulsz. Nincs sok készpénzem, és a bankkártyámat se használhatom, amíg téged bújtatlak.
 - De ha nem látott meg senki, akkor egy ideig még csak gyanúsított leszel, nem?
 - Kit nézel ekkora madárnak? Így is szerencsénk van, hogy csak egyvalaki követett.
 - Kicsoda?
 - Már alig várja, hogy bejöhessen hozzád.
- Wanda hangján hallatszott a kaján vigyor. Joe-nak rögtön támadt egy sejtése, de nem akarta kimondani. Mégis, mire gondolna az ápolónő?
- Ugyan már, ki az?
 - Mindjárt megtudod. Megyek, szólok neki, hogy ébren vagy.
 - Nem kell szólni, már itt hallgatózom percek óta – robbant be az ajtó, és Siobhan hangja egyszerre. – Jól rám ijesztettetek az éjjel, Joe! Épp azt lestem a kocsimból, hogy be tudok-e slisszanni hozzád az épületbe, amikor látom, hogy Wanda tol ki a gurulós hordágyon, és lazán behajít a csomagtartóba.
 - Azta! És én fel sem ébredtem! – képedt el Joe, majd arra fordult, ahol Wandát sejtette: – Mit adtál te be nekem? Kloroformot?
 - Csak azért nem hívtam a rendőrséget azonnal, mert mesélted, hogy milyen szemétládák voltak reggel – fojtatta Siobhan zavartalanul. – Inkább követtelek benneteket.
 - Hány napja van neked jogsid? – kérdezett közbe Wanda.
 - Lassan már egy hónapja. Miért?
 - Még a földutakon is kitetted az irányjelzőt, a városból kifelé meg nem győztem eléggé lassan

menni, nehogy elveszíts minket.

- Ó.

- Siobhan, mégis, minek követtél? És ha valami bandához vitt volna? - Joe nem értette, miért kell itt mindenkinek James Bondot játszania körülötte.

- Nem gondolkoztam ezen. Ha baj lett volna, azonnal hívom a zsarukat.

- Még jó, hogy nem tetted. Azért amikor bekopogtam a szélvédőn, nem úgy tűnt, hogy hívni tudnál bárkit is, haha!

- Hát, majd össze csináltam magam! Az előbb még eltűnsz a házban Joe-val, a következő pillanatban meg már ott kopogsz az üvegen. Nem is hallottam, amikor jöttél!

- Joe, légy szíves, ne beszéld ki a titkaimat, és én is hallgatok a tiedről - szólt félig tréfásan Wanda, ám a fiú ettől még érezte, hogy bokáig elpirul.

- Lakat van a számon.

- Nocsak - hökkent meg Siobhan -, nektek kis titkaitok vannak...?

- Nem kell féltékenykedned - kacagott fel Wanda -, túl fiatalka hozzám!

- Oké, de a megállapodásunk értelmében azért nem ártana tudnunk pár dolgot...

- Megállapodás? - kérdezett közbe most Joe. Már azon is csodálkozott, amikor Siobhan a nevére szólította Wandát, de egyre inkább úgy tűnt, a két nő komolyan megismerkedett egymással, amíg ő álmában röpködött.

- Miután bekopogtam hozzá, ő meg összeszedte magát, megbeszéltük, hogy jobb lenne, ha maradna segíteni, és nem okozna külön problémát azzal, hogy esetleg a nyakunkra hoz valakit - foglalta össze röviden az ápolónő. - Ami a házsabályokat illeti, az annyi, hogy ne bukjatok le. A mobiltelefonokba ne tegyétek vissza az akksit, mert azonnal küldi a GPS jeleket. A kocsit hagyd a garázsban, amikor kimentek a házból, legyen a fejeteken kalap, vagy simléderes sisak, hogy légi felvétel, műholdas kép se buktathasson le benneteket. Nekem most vissza kell mennem a kocsival a városba, mert az lángoló fáklya az éjszakában, viszont nagyszerű félrevezető eszköz, ha ügyesen használjuk fel... sajnálom, szerettem ezt a jó kis öreg Buickot.

- Mikorra érsz vissza?

- Ma este már nem. Kell egy másik járgány, bevásárolok, intézem, hogy minden rendben legyen. Talán holnap délre, dél utánra itt leszek.

- De ha ez a ház a családotod felügyeletére van bízva, szinte biztos, hogy itt is keresni fognak - aggodalmaskodott Joe.

- Ez jóval bonyolultabb. Hivatalosan semmi közöm a házhoz. Viszont indulnom kell, ha bármi van... bújjatok el.

Wanda betette maga után az ajtót. A következő percben Joe már hallotta felbőgni a Buick hangját, majd az is elhalt a kinti madárfüttyös, lombzúgásos csöndben.

- Azon gondolkozom, mi a francot csinálhatunk holnap délutánig - sóhajtott Siobhan, mint aki már most, két perc némaság után is halálosan unatkozik. - Játshatunk csendkirályt, de az elég egyoldalú lesz.

- Van az az elkapós játék is, amikor hang után kell megfogni valakit.

- Haha, szívesen markolásznál utánam, mi? - vált incselkedővé Siobhan hangja. - Félek, orra esnél és szétgurulnának a szemeid! Inkább pókerezzünk! Majd elmondom, hogy milyen lapokat húztál.

- Nincs pénzem, a vetkőzős póker meg szintén elég egyoldalú lenne - vigyorgott Joe. - Egyre jobb. Lassan eljutunk a sakkozáshoz. Akkor már inkább unatkozom és rajzolgatok. Te meg kiszínezheted.

- Nincs is színes ceruzám.

- A grafit is jó, úgyse látom - hagyta rá nevetve Joe.

- De hülye vagy! Pont, mint régen - kacagott Siobhan, miközben végre átölelte őt a fél karjával.

Pont, mint régen. Joe viszont a lány derekára tette a kezét, és hirtelen elkomolyodva kérdezte:

- Elárulod, miért akartál belógni hozzám tegnap este?
- El sem tudod képzelni, mi? - jött a még mindig incselkedő hangú válasz.
- Ennyire felzaklatott a reggeli nyomozós eset?
- Neeem... - hajolt közelebb Sioban.
- Akkor... hallottad a hírekben, hogy terrortámadásra gyanakszanak, és te is el akartál hozni onnan?
- Ugyan, dehogy, Joe - hajolt még közelebb a lány, hogy a fiú már az arcán érezte a forró leheletét.
- Csak elegem van már a feléd hajigált csókokból!

És Joe a következő pillanatban megérezte, a szomszéd lánynak mennyire elege van már a távcuppanósokból.

16.

- Sziasztok, megjöttem! – harsant fel Wanda kiáltása a bejárat irányából, majd a lépései végigkopogtak a folyosón. Joe és Siobhan megijesztett macskakölyökként ugrottak szét egymástól. – Ahogy látom, sikerült tartalmasan eltöltenetek az időt... Ó, te jószágos Mindenható! Mit csináltatok ti?!
- Mi csak próbáltuk valami hasznossal elütni az időt – szabadkozott Siobhan, Joe pedig böszén bólogatott hozzá. – Találtam itt egy csomó papírt, és gondoltam, a másik oldalára, amin nincs nyomtatva, Joe megpróbálhatná lerajzolni a látomásait. Elég béna firkák lettek, úgyhogy inkább hajtogattunk. Azt Joe tapintás után is tudja utánozni, úgyhogy megtanítottam neki pár dolgot.
- Aha. Ezért lepi a szobát pár száz csónak és daru. Meg repülők mindenfelé. Ha meg jönnek az egészségügyisek a régi dokumentációkért, majd kihajtogatják. Nem tudtatok volna valami értelmesebbel foglalkozni?
- Próbáltunk amőbázni – mentegetőzött immár Joe is – , de nem tudom megjegyezni az állást. Mégis mit csinálhattunk volna?
- Mindegy – hagyta rájuk Wanda, és két súlyosnak hangzó szatyrot rakott le. – Hoztam kaját, vacsi után pedig nekilátunk, és leszedjük a kötést. Látnom kell, hogy rendben vagy, mert ha nem, vissza kell juttatnom téged a klinikára. A látáshoz vissza tudlak szoktatni, de ha gyulladás van, vagy szövetbomlás, hámléválás, azt azon nyomban orvosra kell bízunk.
- Akkor talán nem kéne rögtön azzal kezdeni, hogy megnézzük?
- Még világos van. Hidd el, a könnyed folyik majd a csillagfénytől is. Szép lassan, a hajnali fénnel fog visszatérni a látásod.
- Jó. Akkor lássuk, mit hoztál – lépett tovább a problémán Siobhan. Úgy tűnt, ha nem is panaszkodott, de már kopoghatott a szeme az éhségtől. – Nahát, van gabonapehely és tartós tej! Ezek szerint te reménykedsz benne, hogy Joe jól viseli majd a szemeit és maradunk. Magvas péksüti, és pizzaszelet. Sonkás, gombás, szalámis. Nos, melyiket szeretnéd, Joe?
- Mindet! – vágta rá Joe, aki rájött, hogy szintén farkaséhes.
- Akkor láss neki a pizzának, nekem a magvasok jobban tetszenek. Gyümölcsle, vagy tej?
- A gyümölcsleből kérek.
- Megjegyzem, még én sem ettem – szólt csöndesen Wanda.
- Hát, akkor előbb te vedd ki, amit magadnak hoztál – nyújtotta felé a szatyrot Siobhan. Miután megvacsoráztak, összepakolták az egésznapos origamizás eredményét, majd kitették azt a pár eszközt és bútort, ami a szemfedés levételéhez kellett. Némi előkészületet igényelt ugyanis a dolog. Semelyikük sem tudhatta, hogyan alakul a művelet, kell-e majd még kötözőszer, vagy esetleg azonnal kocsiba kell tenniük a fiút, hogy mihamarabb visszakerülhessen a kórházba.
- Holnap vissza kell vinnem az autót, csak estig kaptam kölcsön – magyarázta Wanda, miért ilyen kiszámított az ideje. – Nem is baj, ha gyakran váltogatom, de most még nem tudom, kitől kérhetem el legközelebb a járgányát.
- Anyámtól is megkaphatod a Fordot, szerintem tudja nélkülözni – vetette fel Siobhan az ötletet.
- Nem, csakis családtagom jöhet számításba. Tudod, mi nagyon vigyázunk rá, hogy társadalom maradjunk a társadalomban. Van egy olyan háttérünk, amivel el tudunk tűnni a rendszer szeme elől, ha kell.

– Miért kell? – akarta tudni Joe.

– Hát, biztos hallottál már a családvédelmi programról...

– Aha, nagyapám is állami nevelésben nőtt fel.

– Nem arra gondolok, bár az is sokat tett a mai állapothoz. Még a kilencvenes években találták ki nekünk, hogy a fehérek folyamatos felügyeletet hoznak létre a szülők felett, nehogy részes párok neveljék a gyerekeket. Állítólag volt néhány agyonvert kölk, és amiatt indult az egész.

– Ja, arról apám azt mondja, inkább olyan volt, mint a pandák megmentése Kínában.

– Nagyon jó hasonlat. Miután majdnem kiirtottak minket, épp hogy csak nem kezdtek el direkt visszaszaporítani, mint valami tenyészállatokat. Nos, ebből lett elegünk, úgyhogy ha valakire rászállnak a családban, azt a többiek eltüntetik. Aztán, ha már tisztult a levegő, előkerül. Én most ezzel élek vissza kicsit.

– Sajnálom. De tényleg – tette hozzá Joe, mielőtt Wanda szabadkozni kezdetett volna. – Nem is értem, miért teszed ezt. Ha minden jól alakul, téged még akkor is meghurcolhatnak ezért.

– Jó okom van rá, ne félj! Majd beszélünk róla, ha már látsz. Akkor kezdjünk neki. Ül fel!

Joe engedelmesen felkászálódott, az ágy szélére ült és hagyta, hogy Wanda szakértő mozdulatokkal lehámozza fejéről a már kétnapos kötést. Közben egyre azon járt az agya, vajon mit akarhat tőle a nő? Kvázi elrabolta, és ha nem is fogságban tartja, ő most bizonyára nem sokat tehetne a jelenlegi helyzet ellen. El sem tudta képzelni, mi oka lehet erre. A szülei se nem gazdagok, se nem befolyásosak. Egyetlen okot látott: ha Wandának valahogyan közvetlen köze van a balesethez, vagy annak okozójához. Ez nem volt túl megnyugtató gondolat, ám ahogy lazult a kötés a szemén, a felvillanó képek elvonták a figyelmét a további aggódástól:

Színes fények lobbantak fel a szeme előtt, nagyjából olyanok, mint amikor a nyomozó visszadobta őt az ágyra, de most nem társult hozzá szaggató fejfájás. Utána, mintha egy tűzijáték közepébe csöppent volna, színes szikragömbök robbantak körülötte mindenfelé.

Végül Siobhan törte meg az áhítatos csendet:

– Na, ne csak a szádat tátsd, mond, mit látsz?

– Hú, ez nagyon színes, és alig-alig látok valamit az előttem táncoló fényfoltokon túl – nyögte ki Joe.

– Most szűnt meg a nyomás a szemedről, ilyenkor ez természetes – magyarázta Wanda.

– És meddig tart ez?

– Pár perc alatt el szokott múlni...

– Hoppá, már látok... ja ez csak az egyik lény. Aha! valami áramlást is látok... – Joe csalódottan sóhajtott – Ezeket is láttam bekötözött szemmel.

– Talán kivezethetnénk a házból – vetette fel Siobhan

– Előbb megvizsgálom a hegeket, nincs-e gyulladásban valamelyik.

Joe agyát elöntötte a kék fény, érezte, hogy szeme azonnal könnybe lábad.

– Neked is van kék lámpád?

– Hoztam egyet emlékebe.

– Nem fáj, Joe? Látom, potyognak a könnyeid! – aggódott Siobhan.

– Nem, ez nem fáj, csak irritál. Viszont semmi mást nem látok a kék fényen túl.

– Az jó. Most nem is szabadna mást érzékelned – helyeselt Wanda. – A pupillareflex is működik. Továbbá úgy tűnik, hogy eszméletlenül gyorsan gyógyulsz! Szinte már csak fedőhegeket látok. Ha bent, a szemgolyó körül is így áll a helyzet, akkor sebészetileg szinte gyógyult vagy. Már csak a látásodat kell visszaszerezned.

– Akkor menjünk ki a házból, hátha a csillagok fényét már bírja a szemem.

– Gyere, kapaszkodj belém... nem úgy, karolj belém, te bolond! – nevetett Siobhan, miközben levette a derekáról Joe karját, és a sajátjába fűzte.

- Mennyi is van köztetek? - kérdezte meg Wanda mintegy mellékesen, miközben kifelé botorkáltak a házból. Joe csak zavartan szipogott, Siobhan viszont mosolygós hangon válaszolt:
 - Van két év, de Joe évvesztes, így ő most fejezte be a kilencediket, én meg már ballagtam.
 - Akkor ballagási ajándék a kis kabrió?
 - Azt a sikeres jogsíért kaptam. A jogosítványt kezdhettem el ballagási ajándékként. De elsőre sikerült minden, nem is értem, másoknak mi ebben a nehéz.
- Közben kiértek a ház elé.
- Nos, Joe, látsz valamit?
 - Inkább nem mesélek róla miket látok. Egész délelőtt azokat próbáltam lerajzolni... itt fák vannak? Mintha látnám fent a lombok körvonalát.
 - Igen, amerre nézel, ott eukaliptuszok vannak.
 - Sajnálom - sóhajtott lemondóan Joe egy rövid hallgatás után. - Szerintem csak a képzeletem játszik velem. Hallom a fákat, és erre valami fénylő koronaformákat vetít elém az agyam.
 - És mögöttünk a házat sem látod?
 - Ó, egy fekete tömb! - lelkesült fel Joe, amint megfordult. - Egy nagy tető közepén, két oldaltető két oldalszárny tetején - Sorolta Joe az észlelteket. - A fáknak saját fénye van, a háznak viszont nincs. Hirtelen úgy látta, mintha a ház fölé került volna, és röptében suhanna el fölötte.
 - Hoppá! - hallotta Wandát, majd érezte, ahogy a hóna alatt elkapja. Ekkor jött rá, hogy kis híján elesett. - Mitől szédültél meg?
 - Hát, hirtelen olyan volt, mintha elrepülnék a tető felett...
 - Csak gyümölcsevő denevérek röpködnek ott, közéjük ne nagyon akarj berepülni! - nevetett Siobhan, ám hangján érződött egy kis feszültség.
 - Oké, most már megint látok valamit, és mintha lennének csillagok is...
 - Inkább menjünk be. - Wanda hangja rosszkedvűen csengett. - Idő kell még, mire hozzá szoksz a fényekhez.
- Joe értetlenül hallgatott, ám Siobhan belekarolva a fülébe súgta:
- Felhős az ég, Joe. Nincsenek csillagok.

17.

Egy kényelmetlenül eltöltött éjszaka után Wanda hosszú listával hagyta el a házat. A sebtében összehozott szökés után kezdtek ráébredni, hogy a lakatlan épület még nagyon messze áll a klinika komfortjától. Még a reggelihez sem tudtak rendesen hozzáülni, hiszen az asztalokat, székeket mind elvitték már innen más intézményekbe. Az ide gyártott, nagyméretű ágyak maradtak, néhány falhoz rögzített szekrény, és az a pár berendezés, amit nem volt értelme elvinni: a WC-k, zuhanyzók, csapok, a lámpák és néhány irodában a padlószőnyeg. Ők természetesen a betegszobát foglalták el, amihez közvetlenül tartozott egy külön kis mosdóhelyiség, de váltóruha és törölközők nélkül cicamosakodásnál többre egyikük sem vállalkozott. A zuhanyzókat az emeleten találták, ahol a lakószobákat alakították ki, ám azok most még szegényesebb berendezéssel csupaszkodtak. Itt legalább volt két külön ágy, az egyik előtt még elhúzható függöny is lógott, több szekrényt is találtak bent, a padlót pedig vastag szőnyeg fedte.

Joe nagyjából itt töltötte az egész eddigi napot, bőszen azon igyekezve, hogy elkülönítse a szeme káprázatait a valódi látványtól. Sajnos nagyon úgy tűnt, hogy néhány új dolgot meg kell szoknia. Zavaróan részletesen érzékelt mindent. Soha sem kellett neki szemüveg, de most úgy érezhette, eddig csak felületeket fogott fel a teljes valóságból. Aztán ott voltak azok a be-bevillanó képek és fények, amiknek semmi közük sem volt a valósághoz, mégis, valahogy próbálta megfogalmazni Siobhannak, miket lát:

- Olyan, mintha az egész világ egy folyó alatt lenne, és látnám az áramlatokat. Csak nem érzem a sodrást. Mint amikor a pókhálók úsznak a szélben. Csak ezek a pókhálók fénylenek.
- Ezt már elmondtad ezerszer - a vörös hajú lány szemmel láthatóan unatkozott. - Tényleg nem tudnál másról beszélni? Már nem látod a repülő lényeidet?
- Mostanra... egészen elbizonytalanodtam. Csak a szemem sarkából látok néha mozgást, de mire odanézek, eltűnik.
- Á, olyan velem is mindig megtörténik, ha egy kicsit elálmosodom.
- Tudom, miről beszélsz, csak ez nem olyan. Te arról bizonyosodsz meg, amikor odapillantasz, hogy csak a szemed káprázott. Én meg arról, hogy tényleg van ott valami, csak az agyam nem akarja vagy tudja felfogni.
- Hát, ez nekem magas. Majd Wandának magyarázd, lehet, ő már találkozott ilyen esettel.
- Kötve hiszem. Olyan ez, mintha a szememnek valami külön üzenete lenne, amit az agyam nem képes befogadni.
- Ez eléggé zagyván hangzik, ugye tudod?
- Tudom, tudom - bólogatott szomorúan a fiú. Azon túl, hogy roppantmód örült a visszatért színeknek, fényeknek és formáknak, valahol legbelül érezte, hogy a látása már sohasem lesz normális úgy, mint régen. Az áramló fénypázmák még nem is zavarták annyira, de az élőlényeket körülburkoló halvány derengés igen. Az előtte ücsörgő lányt is teljesen megváltoztatta, hogy szent fénybe burkolva húzogatja a száját. A fáknak a megszokott zöld színét kékes derengéssé változtatta, és amíg eddig fel sem tűnt neki, milyen töménytelen mennyiségben mászkálnak körülötte a legkülönbözőbb ízeltlábúak, most szinte ijesztően hatott, hogy szinte felhőkben lepik a levegőt, szőnyeget alkotnak a falakon, és rengeteg kis pöttynyi élet rohángászik a padlón.
- Inkább arról beszélj, van-e változás az aurámban, amikor mondjuk arra gondolok, ami tegnap

történt köztünk!

- Elpirultál. Szerintem te már másra is gondolsz – vigyorodott el Joe.
- Ütődött! Mindjárt olyat kapsz, hogy kiesnek a kutyaszemeid!
- Miért nevezed kutyaszemeknek?
- Hát, mert barnák és nagyok.
- A huskyknak kék is lehet. És nem is nagyok!
- Elmehetnél mangafigurának, akkora bociszemek!
- Akkor most melyik állat? Szerintem sas. Korábban nem láttam ilyen élesen.
- Élesen és fényesen. Csak még azt nem mondtad el, engem szépnek látsz-e vele.
- Gyönyörűnek – jött az azonnali válasz, majd Joe odahajolt a lány szájához, hogy csókkal erősítse meg a kijelentését. Siobhan azonban csak egy suta pusztit adott a szájára, majd elhúzódt.
- Bocsi, de most nem fog menni. Remélem, Wanda hoz végre fogkefét és fogkrémet is. Két napja nem zuhanyoztam, ez így kezd kissé cikivé válni.
- Hát, megértem. Rám is rám férne már egy alapos fürdés.
- Ne is mond. Meg valami rendes kaja. Kezd az agyamra menni ez a kísértetház.

Joe ma végre bejárhatta az épületet. Igaz, eléggé óvatosan, hiszen a kórházi papucsában, remegő lábakkal tudott csak végigcsoszogni a folyosókon, a lépcsők pedig fullasztó kihívást jelentettek a számára. Sajnos a viktoriánus elemeket sejtető külső mögött ritka unalmas belső felosztást kapott a ház. Szabályosan elrendezett szobák az egyenes folyosók mentén. Az épületnek két szárnya húzódtott a főépülettől északra és délre, de csak az elejét tudták felfedezni maguknak. A melléképületek, a hátsó, ellátó helyiségek mind zárva maradtak. Ugyanígy, a pincelejárón és a padlásfeljárón is súlyos lakatokat találtak. Ám a kert legalább szépségesen ragyogott a még szokatlan színeivel a maga elvadultságában. Ahogy kinézett az ablakon, elképzelni sem tudta, hogy a Kinleyside fáin túl közvetlenül ott van Canberra, a sugárútjaival, a körtereivel, és közöttük ott búvik az a kis utca is, a saját házukkal...

Hirtelen megszédült, és akárcsak tegnap, ismét az épület felett találta magát elsuhanóban.

- Jaj, mi történt?!

Siobhan ott térdelt felette, arcán kétségbeeséssel karolta át a nyakát, és próbálta felemelni. Tarkóján érezte a zsibbadt fájdalmat, így nem volt kétsége afelől, hogy az iménti látomása alatt hanyatt esett.

- Semmi baj, csak egy pillanatra megint... – megcsapta a lány izzadt nőszaga, amit kicsit sem érzett kellemesnek, mégis valami furcsa izgalmat ébresztett benne. Zavartan fordította félre a fejét, és inkább egyedül tápáskodott fel. – Mintha hirtelen elrepültem volna a ház felett.
- Elég aggasztó. Ez bármikor előfordulhat, vagy csak így sötétedés után fél órával?
- Mert már sötét van? – csodálkozott rá Joe. Láta ugyan a gyémánt sziporkázású csillagokat az ablakból, de a mindenütt ott fénylő élet, a levegőben úszó fénypázmák nem igazán tették feltűnővé, hogy a nap időközben lement. – Tényleg! Wanda igazán jöhetne már!
- Mintha csak kívánságra történne, feltűnt egy fényszóró, majd hamarosan egy ismeretlen autó hangját is meghallotta hozzá. Egészen addig az ablak mögött lapultak, amíg Joe meg nem bizonyosodott róla, hogy az éjszakai nővér száll ki a kocsiból. Végre valami hasznát vehette az új szemének. Amikor látták, mennyi csomaggal érkezett, kisiettek elé, segíteni a bepakolásban. Miközben behurcolkodtak, Joe és Siobhan egymás szavába fűzve elmesélték, miként telt a nap, meddig jutottak a rehabilitációban. Utána éhesen és kíváncsian estek a hozott csomagoknak.
- Sajnálom, srácok, most csak egy kínai kifőzdéből tudtam vásárolni. A kártyámat sehol sem használhatom.
- Akkor nincs fogkefe?!

- De, azt hoztam. Meg szappant. A törölközést az itteni ruhákból oldd meg! Csereruha nincs.

- Oké - bökte ki Sioban dacosan - , megoldom ősemler módra, aztán holnap bemegyek a városba és veszek magamnak mindent.

- Nem kéne használnod a kártyádat!

- Velel ellentétben én nem állok körözés alatt.

- És ha a szüleid bejelentették az eltűnésedet?

- Biztos vagyok benne, hogy nem ilyen ütődöttek. Nyár van, most kaptam egy új kocsit, szerintem úgy vannak vele, hogy épp kiszáguldozom magam a sivatagban. - Kis szünet után hozzátette: - Egyébként pont ezzel jöttem el otthonról.

- Akkor csináld! - hagyta rá Wanda. - Köszönöm, hogy két kemény napig vigyáztál a betegünkre.

- Ilyen könnyen nem szabadultok meg tőlem! Hozok Joe-nak is rendes cuccokat és kaját, meg valami napszemüveget, hogy ne bukjon le az első kanyarban a forradásaival.

- Joe arcával van tele a média!

- És, hasonlít?

- Háát... nem igazán. Az elemi iskolás tablóképet adták le, amin kék szemű, nincs így átszabva a homlokcsontja, hogy beférjenek ezek a hatalmas bociszemek...

- Hagyjatok már ezzel! Bociszem! - fakadt ki Joe. - Szavamra, kivetetem!

- Pedig tényleg szívödöglesztő - sietett megnyugtatni Sioban. - Még szoknom kell, de szeretni fogom.

- Jó, akkor egy napszemüveggel majd meglepheted - léptette a témát Wanda. - Talán inkább térjünk rá arra, hogy milyen gyakorlatokkal lehetne megerősíteni a szemmozgató izmokat, hogy minél hamarabb hazamehessen.

- Mert még meddig nem mehetek haza?

- Amint biztosak lehetünk benne, hogy nem esel össze valami hirtelen megszédüléssel.

- Az egyáltalán nem biztos, hogy a szemtornával megoldódik majd.

Joe az ablakhoz ment, és az eget kezdte fürkészni.

- Inkább a szemem problémája. Mintha néha... úgy döntene, hogy nem hozzám tartozik, hanem átpártol valami felettünk elrepülő lényhez.

A várttal ellentétben Wanda nem hülyézte le, sőt, még csak meg sem mosolyogta a feltételezését. Érdeklődve fordult felé, és látta, hogy az ápolónő elgondolkozva méregeti őt.

- Mi van, jót mondtam?

- Remélem, hogy nem autoimmun reakció. Elméletben elképzelhető olyan eset, hogy a szervezeted befogad ugyan egy szervet, viszont a szerv nem fogadja el az új gazdatestet. Holnap utána nézek, hogy a szemnek van-e ellenálló képessége. Végül is lehet; eléggé frontvonalban van a fertőzésekkel szemben.

- Hát, ez jó! Akkor most még mindig lehet, hogy megvakulok?

- Sajnos nem lehetetlen. Mindenképpen kell még pár nap, hogy biztosak lehessünk a sikerben.

- Akkor még napokig itt rohadok? A szüleim tuti, hogy leőszülnek addig!

- Majd kitalálunk valamit. Most azonban neki kell látnod a szemtornának, mert a rehabilitáció nem tréfadolog. Sokan azt hiszik, elbliccelhető hülyeség, aztán befordult szemtengellyel sírnak, miután meg van a baj!

- Oké, nyomjátok a szem-fekvőtámaszokat, meg a szemfenék formáló gyakorlatokat, én megyek zuhanyozni - állt fel Siobhan, és a hozott csomagokhoz lépve előtúrta a fogkefét, a szappant. - Mivel itt semmi sincs, amit törölközőnek mernék használni, kérném a kocsikulcsomat! Így sem értem, mire fel vagyok eltiltva a tulajdonomtól!

- Nem vagy eltiltva. A kulcsot ott találod a hátizsákom első zsebében. - Wanda megvárta, amíg

Siobhan kihalászta a kulcsát, majd még hozzá fűzte: – Megbízom benned. Amikor találkoztunk, még nem tudtam ki vagy, most viszont már látom, hogy neked is legalább olyan fontos Joe biztonsága, mint nekem – szigorú vonásait feloldotta az arcán szétáradó kaján mosoly –, persze egészen más okból.

Siobhan egyetlen hang nélkül, sietve távozott a szobából. Joe érezte, hogy most jobb, ha meg se mukan, így csak magában vigyorgott, fülig vörösödve.

– Te meg hunyd be a szemed – fordult most felé az ápolónő – , képzelj magad elé, úgy egy karnyújtásnyira egy szabályos háromszöget, és a szemeiddel kövesd végig, körbe a széleit! A bal alsó saroktól indulj, a jobb alsó sarok felé. Szépen, lassan haladj, és közben minden saroknál számolj eggyel tovább. Ha eljutottál harmincig, szólj!

A némaságban eltelt fél percben Joe hallotta a garázsajtó, majd a kabrió ajtajának nyílását, csukódását.

– Kész.

– Akkor most a másik irányba ugyanezt.

Joe most csattogó talpakat hallott a fürdőhelyiség irányába, fel a lépcsőn.

– Jó. Ha készen vagy, egy végtelen magasból érkező egyenes vonalat képzelj magad elé, úgy tizenöt láb távolságba, ami a végtelen mélységbe fut tovább. Anélkül, hogy a fejedet mozgatnád, a szemeddel pásztázd fentről le, majd letről fel ezt a vonalat.

– Megint harmincszor?

– Elég lesz hússzor.

– Hú, ez tényleg fárasztó!

– Ugye? Elárulom, a legtöbb embernek a saját szemével is az lenne. A legtöbben nem is tudják, mennyit jelent, ha egész nap valami képernyőt bámulva ernyesztik a szemüket. Ugyanolyan káros, mint amikor a testüket ernyesztik egy fotelben. Na, csináld csak! Utána még ugyanezt a vonalat vízszintesen is elképzeled, végigmész rajta a tekintetteddel még hússzor, és az erőnléti edzéssel készen is vagyunk.

Joe épp befejezte a függőleges gyakorlatot, amikor Siobhan robbant a szobába. Joe szeme felpattant, így teljes fényességében láthatta a vörös hajú fúriát, meglehetősen hiányos öltözetét egy maga elé fogott pokrócféleséggel ellensúlyozva:

– Wanda! Itt nincsen melegvíz!

– Már hogy lenne? Ahhoz be kéne gyújtani a kazánt. Sajnos kénytelen leszel hideg vízben zuhanyozni!

– Ó, hogy azt a ... – kezdett bele a lány, de aztán csak a kimeredt tekintetű Joe-ra villantotta a szemét, összeszorította a száját, majd megfordult, és bevágta maga után az ajtót. Mivel hátulról már nem takart a pokrócféleség, Joe egy időre a levegővételről is megfeledkezett.

– Uram, talán végzett a feladattal? – legyezett az arca elé a tenyerével Wanda, mire Joe magához tért:

– Nem.. igen, persze... folytatom!

Amint elkészült, a kertbe mentek.

– Látod ott, annak a külön álló fának a körvonalait?

– Fényesen.

– Na, akkor jegyezd meg, majd megint hunyd le a szemedet, képzelj magad elé a fát, és utána képzelj el egyre világosabban és részletesebben. Az ágait, a leveleit...

– Wanda! én teljesen jól látom a leveleit! Épp ezt mondom neked, hogy minden egyes részletet ki tudok venni, és ráadásul még fénylik is!

– És honnan tudod, hogy nem csak képzeled a fényt, meg a többit?

Joe egy pillanatra elbizonytalanodott. Végül is akár tényleg lehet, hogy csak a látás utáni vágy dolgozik benne.

- Tegyük egy próbát! - ajánlotta végül. - Az egyik ágon, ami felénk néz, van egy jobboldali gally, rajta három ép és két elszáradt levéllel. Az ép levelekhez közelebbi száraz levélen egy hernyó, vagy kukac mászik.

- Milyen színű a hernyó?

- Azt nem tudom. - Felpattant és karon ragadta az ápolónőt: - Gyere, siessünk, mielőtt elmászik!

- Óvatosan, azt se tudom, hova lépek!

Joe egy kicsit visszafogott a lendületből, ám amennyire lehetett kiléptek.

- Ez... - kereste a szavakat Wanda, amikor Joe a kezébe tette a zöld színű kis kukacot.

- Most már érted?

- Nagyon is értem.

Elindultak, vissza a házhoz, mind a ketten a maguk gondolataiba temetkezve. Joe nem tudta, örüljön-e neki, hogy egy ilyen csodabogár lett. Azt semmiképp sem szeretne volna, ha majd mindenféle kísérletezgetésnek vetné alá, hogy kiderítsék, miképpen lett az, aki. Másrészt viszont szívesen kipróbálta volna, mire képes az új szemeivel. Mielőtt végiggondolta volna, felpillantott az útról, be a szobájuk ablakán...

... ahol Siobhan épp a ruhái között válogatva nézegette, mi az, amit még vissza tud venni. A hideg zuhany után tiszta libabőrös volt, és hát más is azt mutatta, hogy erősen fázik szegény lány.

Joe zavartan krárogva kapta el a tekintetét, és amíg be nem léptek a házba, már fel sem mert pillantani többet.

18.

– Joe, maradj a kocsiban!

– Oké, nem is biztos, hogy ki tudnék szállni! – nyögte Joe, aki mostanra ezerszer megbánta, hogy elkönyörögte magát Siobhannal a városi kiruccanásra. Reggel még egészen jó ötletnek tűnt, hogy kettesben csavarognak egyet a városban. A kabrióval a belváros felé száguldva szédítő érzés volt látni az összefolyó fényeket. Hanem aztán ugyanúgy, ahogy a helyben forgástól, Joe ettől is úgy megsédült, hogy végül görcsös öklendezéssel szabadult meg a reggelijétől. Azóta folyamatosak a elröppenései, ha pedig épp magánál volt, az émelygése miatt kívánta azt, bárcsak inkább újra kómába eshetne. A közös bevásárlás terve tehát kútba esett. Siobhan keresett egy parkolóhelyet az Ainslie Avenue közelében, majd elsietett azzal, hogy gyorsan bevásárol.

Joe lassan jobban lett. A szédelő émelygése lassan csillapodott, ám továbbra is egyre másra úgy érezte, tudata kilép a testéből és hirtelen madártávlatból kezdi látni a belváros bevásárló negyedét. Hamarosan ráébredt, hogy minden egyes elröppenése alkalmával madárrajok – legtöbbször a közeli tetőkről felrebbenő galambok – húznak át fölötté.

Az sem volt sokkal jobb, amikor a saját fejéből nézett ki. A delejes fények olyan sűrű szövedéket alkottak, hogy már szinte külön életet éltek: néha kígyó forma lények tekeredtek belőlük, máskor egy-egy gomolyag kivált belőle, és akár a felhők, különböző alakzatokba formálódva keltek saját útra.

Aztán ismét egy madárraj ragadta magával, majd, szinte vissza se tért, már egy egészen más látvány fogadta: most egy méhraj lehetett, ami a tudata tárhelye lett.

– Ó, kedves, te nagyon szarul nézel ki! – hallotta Siobhant valahonnan messziről, majd hirtelen visszazuhant a valóságba.

– Vigyél le a metróba... ott nincsenek madarak...

– Jó, akkor a Városi Sétapiacot kihagyjuk. Van fél órám még parkolni, addig összeszeded magad odalent, jó?

– Menjünk!

– Vedd fel a napszemüveget és kapaszkodj belém!

Olcsó, kínai vacak volt, de a célnak pontosan megfelelt.

– Nem lesz nagyon idétlen a napszemüveg?

– Nem érdekel. Inkább nézzenek hülyének, mint hogy felismerjenek – zárta rövidre a kérdést Siobhan, majd Joe hóna alá karolva segített kievickélni neki a kocsiból. Utána sem engedte el, hanem a szédelő fiút a karjánál fogva vezette tovább. – Vigyázz, itt a mozgólépcső!

Ahogy süllyedtek a föld alá, Joe úgy kezdte visszaszerezni a lélekjelenlétét. Ráébredt, hogy szörnyű szaga van, és úgy leizzadt, mint egy ló. A metróból felszálló, légkondicionált levegő balzsamként simogatta nem csak a bőrét, de a tudatát, a lelkét is. Végre biztonságban érezhette magát.

– Mi lenne, ha felszállnék a metróra, és a Gungahlinon meg felvenném kocsival? – vetette fel Joe.

Azzal legalább egy fél óra kocsikázást megtakaríthatott volna odafent.

– Jó – kapott az ötleten Siobhan – Úgyis épp jön egy.

– Na, én erre föl nem szálllok! – kiáltott fel ijedten Joe, amikor megpillantotta, mi közeledik a sínek fölött, az alagútból.

– De miért?

– Elmondjam, mit látok? Egy rohadt nagy kínai sárkányt! – Joe hiába pislogott, a befutó szerelvény helyett egy barátságosan vicsorgó sárkánygyík siklott a megállóba. Villámgyorsan kígyózó mozgással pásztázott végig a peron szélén, beszippantotta a felszállásra várakozókat, kiköpködte a leszállókat. Az emberek pontosan ugyanazzal a közömbösséggel fogadták mindezt, mintha egy normális metrószerelvényre szálltak volna fel és le. Azt is észrevette, hogy a leszállók sokkal kevesebb fényt sugároznak, mint azok, akik befelé szállnak. – Sio... Sio, ez emésztí őket! Lopja a fényüket!

– Joe, te kezdesz teljesen meghibbanni! Ezerszer utaztál már metrón!

– Tudom. Azzal is tisztában vagyok, hogy kezdek meghibbanni. Viszont vagy ahhoz igazodom, amit látok, vagy simán beszívom, ha valamire azt hiszem, hogy képzelgés, miközben valóságos veszély.

– Arra viszont nem gondolsz, hogy tisztára futóbolondnak tűnsz így?

– Hát, te mondtad az előbb, hogy inkább nézzenek hülyének, mint hogy felismerjenek, nem?

– Viszont, ha mentőt hívnak hozzád, vagy rendőrt a viselkedésed miatt, akkor is lebuksz!

– Jó. Várjuk meg a következő metró, az talán nem egy szörnyeteg lesz.

A lány bosszúsan elhúzta a száját, aztán csak rábólintott. Mást nem is nagyon tehetett volna, mivel a sárkány időközben befejezte a táplálkozást és továbbsiklott.

Várakozás közben Joe egyszerre csak megérezte, hogy figyelik. Önkéntelenül behúzta a nyakát, és lopva körbekémlelt. Majd meghűlt a vér az ereiben, amikor meglátta, ki mered rá szúrós szemekkel. A lény a szemközti alagút felől közeledett. Alig magasodott az utasok derekáig, ám két hegyes füle között egy magas cilindert hordott. Hegyes állba összefutó arca, ráncos, majdnem fekete bőre igazán gonosz kinézetet kölcsönzött neki. Amikor észrevette Joe döbbenetét, szemöldöke összeszaladt, elővillantotta hegyes, sárgás fogsorát, és immár kimondottan tülekedve igyekezett a leérkező vendégek között utat törni hozzájuk.

Joe első gondolata az volt, hogy menekülőre fogja. Ám eszébe jutott, hogy akkor tényleg futóbolondnak nézik, és valóra válhat Sioban félelme: rendőrt hívnak rá. Így csak rászorított a lány kezére, majd a fülébe hadarta:

– El kell húznunk innen! Tudom, hogy nem hiszed, de valami veszélyesnek tűnő manó jön felénk.

Siobhan még arra is vette a fáradságot, hogy körülnézzen a manó után, majd megvető grimasszal fordult vissza felé:

– Ne félj, kicsi Joe, majd megvédelek téged a manóktól! Nézd, már jön is a metró, erre szépen felszállsz, én meg visszatarom tőled az összes szörnyikét, jó?

A szerelvény nagy huzatot csapva érkezett meg, majd egy fékezéssel megállt. Szerencsére most nem sárkány jött. Nyíltak az ajtók, a bemondó épp a jelenlegi megálló nevét szavalta. A kiáramló tömeg visszább sodorta a feléjük törekvő cilinderes kis rémséget.

– Te nem jössz? – Joe nem tudta, a lányt, vagy magát félti jobban a közben már egészen közel furakodott kis lénytől.

– Tudod, nincs jegyem rá. Kocsim van, majd azzal várlak a végállomáson, ahogy megbeszéltük. Na, pá!

Szabályosan belökte őt a szerelvénybe, ami mohón rá is zárta az ajtaját.

Miközben elindultak, Joe megrettenve nézte az ablakon át, ahogy a szörny eléri a lányt, ám valamiért úgy tűnt, nem akar rátámadni. Fura mód, mintha Siobhan is észre vette volna a lényt, de aztán a folytatást már nem láthatta. Arra lett figyelmes, hogy színes fénypázmák hagyták el a testét, és olvadtak bele a metrókocsi plafonjába. Csak az első ijedtség múltával fedezte fel, hogy a kiáramlás közben nem rosszabbul lesz, hanem inkább felfrissül. Mintha fokozatosan felszabadulna a napok óta rátelepedett lidércnyomás alól. Aggodalmait, nehéz álmait kezdte feledni, miközben a metrószerelvény átszáguldott vele a fél város alatt. Úgy döntött, ezt az élményt megismétli, ezért

vett még két jegyet és oda-vissza utazott még egyet. Ahogy számolta, Siobhannak nagyjából ennyi idejébe telhetett a város forgalmán elérni az utolsó metróállomást. A végállomáson leszállva mégis nagyot dobbant a szíve: A leszállók között felfedezett ugyanis egy fehér hajú, hajlott hátú, sárral lekent, majdnem csupasz bennszülöttet...

- Szia, Joe! - integetett felé Siobhan már messziről. Jókedvűnek tűnt, mint akinek elfújták a napok óta gyülemelő rosszkedvét és ingerültségét. Joe meg is jegyezte:

- Örülök, hogy jobban vagy, és bocsí az eddigi nyűglődésemért...

- Ugyan már, ne csacsiskodj - simított végig az arcán a lány, ahogy hozzálépett. Joe közben már hiába kereste az ősz abót, az eltűnt a szeme elől. - Értem én, hogy valami nagyon furcsán mész most keresztül. Ne félj, lassanként minden jobb lesz, hamarosan túl leszünk ezen az egészen!

- Valami jó hírt hallottál talán?

- Ugyan, miből gondolod?

- Hát, itt vagyunk a városban... mindenhol tévék, meg rádiók mennek. Hallottál híradót?

- Igen, hallottam híreket - bólintott rá a lány. - Láttam a fotódat is, és nincs miért aggódnod. Az alapján én se ismernék fel. - Belekarolt Joe-ba, és megindultak a felszínre vivő mozgólépcső felé.

- Gyere kedvesem, szívódjunk fel. Épp elég volt a városi kiruccanásból ennyi. Sajnálom, hogy így alakult, tényleg!

- Ugyan! Én erőltettem, és nézd; a végére egész jól bírom - bizonygatta Joe, de azért erősen remélte, hogy nem most jön a következő repülő szédülés.

- Jó, nekem az is elég, ha megmaradsz itt, a két lábadon!

Amint felértek, Joe máris érezte, hogy a bizonytalanság ismét körülengi a tudatát. A fénykavalkádban még biztosnak mutatott léptekkel vágott át a parkolóig, és még a kabrióba is egyedül szállt be. Viszont jobbnak látta, ha most inkább hátra ül. Sőt!

- Tudod mit? Uhh, elfekszem itt hátul, és nézem a csillagokat, amíg visszaérünk a kísértetházhoz.

- Jaj, te már csillagokat látsz? Akkor mégsem vagy jól!

- Furcsa, de ha figyelek, nappal is ki tudom venni a fényesebbeket.

- Hát persze, Superman! - kacagott hitetlenkedve a lány, és bevetette magát a sofőrülésbe. A BMW pöccre indult, és egy pár másodperc múlva már a keleti főúton száguldottak kifelé. Várt még rájuk egy kis utazás, hiszen Wanda a lelkükre kötötte, hogy ne merészeljenek közvetlenül a Bruce felé elindulni, hanem előbb egy kitérő irányba haladva győződjenek meg arról, hogy senki sem követi őket.

19.

- Joe, te sem láttál egy autót sem, amelyik követne minket, ugye?
- Bocs, nem figyeltem.
- Pedig most hasznát vehetnénk a mindenlátó szemeidnek!
- Oké, de... - Joe percek óta figyelt egy apró pöttyöt az égen, ami kitartóan követte őket. Nem volt élőlény, hiszen nem burkolta be fényesség, viszont ettől még csak tovább növelte a fiú nyugtalanságát. Mégsem tett említést a lánynak a felfedezéséről. Mit is tehetett volna? Egy ilyen felhők között röpködő valamit nem tudnak lerázni. Majd a fák közé érve talán lesz esélyük. - Ha a felhőket nézem, nem ragad középük a képzeletem - válaszolta inkább azt, ami szintén az igazsághoz tartozott. - Egyébként nem látok olyan autót, ami ránk tapadt volna.
- Tehát még mindig küzdesz az elszállás ellen?
- Muszáj. Gőzöm sincs, miért van ez, de olyan, mintha egy hajszállal kikötött héliumos lufi lennék, amit folyamatosan pofozgatnak. A legrosszabb, hogy sejtelmem sincs, mi lesz, ha elszakad a hajszál.
- Márpedig ez így nem maradhat - csapott a kormányra elkeseredve Siobhan. - Wanda biztosan nem enged haza ebben az állapotban, és tényleg bele fogunk hülyülni.
- Joe-nak kimondhatatlanul jól esett az önkéntelenül használt többes szám.
- Valami magyarázat biztosan van rá - próbálta vigasztalni a lányt. - Ha mást nem, majd visszamegyünk a kezdetekhez a dilidokimmal, és kiderítjük, milyen gyerekkori fusztráció miatt nem tudok a földön járni.
- Lehet, nem is kéne annyira rohannunk - gondolkozott hangosan Siobhan. - Mit szólnál, ha inkább a baleset helyszínére mennénk vissza? Mostanra megnyitották az útszakaszt. Hátha beugrik valami, vagy helyre zökken odabent, ha az új szemeddel is látod ugyanazt a környezetet, amit a régivel?
- Nagyon jó ötlet! - vágta rá Joe örömmel. Maga sem értette, hogy mitől lelkesült fel ennyire, de olyan érzése volt, mintha egy régen benne motoszkáló ötletet Siobhanak sikerült volna végre szavakba öntenie. Mintha az öreg aborigin is ezt akarta volna folyamatosan a tudomására hozni. A következő kereszteződésnél éles kanyart vettek hát, és a hegyek irányába haladtak tovább.
- A benzinből futja, de ha nem kapcsolom be a telefonomat, akkor kelleni fog a navigációd - hajított hátra Siobhan egy kesztyűtartóból előkotort térképet.
- Fox Hill felé kell mennünk - jelentette ki Joe rövid vizsgálgatás után. Bár úgy érezte, akár csukott szemmel is odatalálna, a térképet böngészve hamar rájött, hogy négy keréken ez nem is olyan egyszerű. - Lomarla alatt veszünk egy balost, aztán onnantól földutakon tudunk menni. Bírja a kocsid?
- A poros utat? Majd meglátod!
- A Dog Trapon és a Cavan roadon át jutunk leghamarabb a Wee Jasperre. Ott megint egy balos, és vagy harminc mérföld kanyargás, mire elérjük a hidat.... Te, késő éjszaka lesz, mire visszaérünk!
- Mert? Sietsz valahova? - mosolygott hátra féloldatosan a lány, amitől olyan huncut kalandor kinézete támadt, hogy Joe legszívesebben megcsókolta volna. - Wanda kicsit aggódni fog, de biztos nem jelenti a rendőrségnek, hogy eltűntünk, haha!
- Egyik nő rabol el a másik után - dőlt vissza Joe vigyorogva a hátsó ülésbe. - Ó, én szegény!

- Akkor emberrablás indul! - kiáltotta Sioban és odalépett a gáznak. A BMW szilaj csikóként ugrott meg alattuk, és hamarosan már a folyóvölgyi szántók és mocsarak, tanyák és kisvárosok között száguldottak. Hamar kifogyott alóluk a betonút, ám a kis kabrió jól diktálta a tempót. Miután átkeltek egy időszakos folyó kiszáradt medre felett, aminek az aljában épp csak egy patak csordogált, egyre vadabbá vált a táj, itt már vissza kellett fogni a száguldást. Néha helyi gazdák, kirándulók terepjárói jöttek szembe, vagy épp utolérték őket. A nyomukban felvert port hamar elfújta a szél, de ekkor már látszott, miért nem túl ideális kiránduló kocsi, amivel jöttek: Az ausztrál forróság kezdte éreztetni a hatását a német csodán. Talán a szűrőt is ellepte a sok por, így a műszerfalán megjelent a piros jelzés, ami azt jelezte, ideje visszafogni a tempót, különben túlhevül a motor. Siobhan tovább lassított hát. A menetszélnek hála a forróságot mindketten jól tűrték, a bevásárlásból hozott vizet viszont így is be kellett osztaniuk, ha a visszaútra is akartak tartalékolni belőle.

Már erősen délutánba hajlott az idő, mire elérték az aszfaltozott utat. Sziklák és eukaliptusz erdők között kanyarogtak tovább, amiket a lemenő nap fénye varázslatos színekkel ragyogott be.

- Olyan gyönyörű! - fordult hátra a lány az egyik emelkedő tetejénél. - Minden sziklának más színe van... Hé, az ott mi? - intett a fejével maguk mögé, majd sietve visszafordult, hogy az úton maradjon a kocsival.

20.

Joe azonnal rájött, miről beszél a lány, amint hátrafordult, a jelzett irányba.

– Egy drón! Akkor ez volt az, ami Canberrától követett!

– Miért nem szóltál?

– Amikor észrevettem, még nem láttad volna. Még én sem tudtam kitalálni, mi ez. Úgy látom, közeledik.

– Akkor most mi legyen?

– Taposs bele!

A BMW újra megugrott, ám most veszélyesen kanyargó úton, a sziklák közt lefelé vitt az útjuk, nem a városból kifelé vezető, majdnem nyílegyenes szakaszon. Joe kapaszkodott hát és fohászkodott, nehogy a száguldásuknak ismét egy baleset vessen véget.

Még rosszabb volt azonban az, hogy a drón láthatóan simán közelített tovább, majd amikor már csak alig száz méter választotta el őket egymástól, az alján egy kis ajtó nyílt és előbukkant egy rakétákat tartó szerkezet.

– Vigyázz, ez lőni fog ránk! – kiáltotta Joe, ezt követően pedig kétségbe esve a háttámla mögé bukkott.

Meredek kanyarok rángatták jobbra-balra, alatta sikoltott, csikorgott a gumi, majd egy óriási robbanást hallott maguk mögül. Fellesve látta, hogy az egyik szikla füstöl, amit az iménti kanyargással kerültek meg. Kavicstörmelék potyogott az égből, sűrűn kopogva a karosszérián és a fiú fején.

– Rohadjon meg! – visította Siobhan elől.

Épp egy egyenes útszakaszhoz értek, amin a BMW hörgő motorral száguldott lefelé, ám a végzetük így is elkerülhetetlennek látszott: A szikla mögül előbukkanó drónon még két kilövésre kész rakéta függött. Joe immár nem bukkott a háttámla mögé. Látta, mit művelt a sziklával az előző robbanás, egyértelművé vált számára, hogy semmi védelmet sem jelentene a gombabőr huzatolású ülés, ha az autót találat éri. Meredten nézte hát, ahogy egy újabb kis füstcsíkot hagyva elindul a következő rakéta. Tudata kiürült, és egy idegen erőnek adta át magát...

...ami a következő pillanatban ellenállhatatlanul tört ki a szemén keresztül, eltalálta a félúton járó rakétát, ami azonnal lángoló gömbbé robbant a levegőben. A drón átszáguldott rajta, majd már indította is a következő rakétát. Az ugyanúgy járt, mint az előző, bár Joe még fel sem fogta, hogy mit tett. A drón lelassított, ismeretlen irányítója láthatóan elbizonytalanodott. Joe immár tudatosan próbált a repülő szerkezetre is ráküldeni egy újabb löketet különös erejéből, ám helyett ő érezte úgy, hogy egy hatalmas, súlyos ököl egyenesen az agyába pancsol. Irtózatos rosszulléttel vegyes szédülés terítette le, majd érezte, hogy minden tagjából kiszalad az erő. Még hallotta, hogy a gumik továbbra is sírnak alattuk, ahogy Siobhan igyekszik a legnagyobb sebességgel bevenni a kanyarokat. Még próbált volna szólni, hogy most már lassíthat, de már arra sem maradt ereje, hogy nyöszörögjön valamit. Érezte, hogy az az erő, ami kirobbant belőle, bizony a saját életereye volt. Hideg zsibbadás kúszott szét a húzában, a zsigerei közé, szeme előtt előbb elszürkült a kép, majd minden elsötétedett – a világ iszapszerű némaságba süllyedt.

21.

A fekete földön állt, a Kihívás Terén. Itt dől el, ki élhet tovább, és kinek kell végleg a homályba távoznia. A talaj minden irányból a tér közepe felé lejtett, egy teknőt alkotott. Minden vér, minden mágia és minden életerő oda koncentrált. Ők ott álltak ennek a kellős közepén. A fekete pikkelyein vörösen átizzó sárkány, és ő.

Joe megilletődve nézett magára. Mindkét tenyerébe mélyen beágyazódva, a hús és csont között egy-egy áttetsző kristály fénylett. Érezte, ahogy lüktet, pulzál benne az energia. Tudta, hogy még sok ilyen mágikus kristály rejlik a testében. És még valami más.

Önkéntelenül kezdett mozogni, amikor a sárkány, alig ötven lépésnyire tőle elkezdte felszívni magát. Tudta, hogy a mindent elemésztő tűzcsóvát, amit mindjárt kapni fog, csak akkor élheti túl, ha hagyja, hogy a testét most az irányítsa, aki ott motoszkál a tudata peremén.

Bár nem tiltakozott, a mozdulatok így is nagyon lassan bontakoztak ki. Ellenfele már az első tűzcsóváját indította felé, mire egy bonyolult mágiaszövés végén felizzott előtte a védelmező pajzsa. A sárkánytűz azzal együtt enyészett el.

Most másfajta védelmi mágiába kezdett, bár csak azt érezte, hogy a mozdulatai nyomán ujjai közé akad a láthatatlan energia, és akár egy szálát, úgy kezdi fonni maga köré. Amint elkészült, újabb mozdulatsorba kezdett, és számára értelmetlen szavak kíséretében a megszőtt mágikus hálóra csatornát nyitott, hogy azon keresztül áradjon belé az erő.

A következő tűzlabdák már nem tudták elemészteni ezt a védelmet, miközben annak rejtekében egy újabb varázslatot készített elő. Joe iszonyúan fáradtnak érezte magát, mire az izmait túlfeszítő mutatványok végére ért. Ujjai között egy láthatatlan cső materializálódott, amin keresztül át kellett áramoltatnia azt az energiát, ami egyébként a sárkány vad tűztámadásai ellen felhúzott védelmét táplálta.

Arra figyelt hát, hogy jó ütemben szakítsa meg a védelmet, és az épp felfuvalkodó szörnyetegre küldje a csövön keresztüláramoltatott varázserőt. Iszonyú nehéz volt célra tartani a csövet, szinte mintha egy vízágyút vagy egy légvédelmi löveget kellett volna kézfegyverként használnia. Ám az eredmény magáért beszélt: a sárkány a sugár becsapódását fájdalmas üvöltéssel fogadta, tüze elhalványult, és kénytelen volt menekülőre fogni. A levegőbe dobta magát, és pillanatok alatt kikerült a varázssugár hatása alól. Joe hiába próbálta követni a csővel, csak nagyon lassan bírt mozdtítani rajta. Hagyta hát a támadást, és visszairányította az energiát a védőhálóba. Épp jókor, mivel a sárkány most testi valójában kezdte támadni azt. Súlyos sebeket ejtett pikkelyes testén, ahogy tépte, szaggatta a hálót, minden elszakított szál kész robbanásként hatott vissza rá, ám nem érdekelte. Úgy tűnt, nincs más fegyvere ez ellen.

Joe viszont így nem vehette vissza az energiaáramlatot, ezért a materializált csőnek sem látta már hasznát. Hagyta hát elenyészni, és egy egészen másfajta támadást készített elő. Minden azon múlt, hogy a sárkány pusztítása, vagy a saját testének felkészítése lesz-e készen hamarabb. A szörnyeteg fekete karmai már ott marcangolták védelmének maradékát közvetlenül az arca előtt, mikor végre készen állt: immár a varázserő forrását önmagába irányíthatta, és egy zöld fényű energiasugárként bocsáthatta ki a szemén keresztül. Épp, mielőtt ellensége felmorzsolhatta volna a forrást, sikerült kiszabadítania az elnyűtt hálóból, és egyenesen a szétroncsolt pikkelyek közé lőtt vele.

Elementális erejű csapást mért rá. A szörnyeteg ismét menekült volna, ám Joe immár tekintetével követte felszállás közben, így a sugár előbb átégette a meggyengült pikkelypáncélt, majd zölden izzó hólyaggá fújta fel a démoni testet. Egy pillanatig úgy tűnt, a belső nyomás szétveti, de aztán a gömb inkább magába roskadt, izzása kihunyt, a kiégetett héj pedig darabokra töredezve potyogott vissza a Kihívás Terére. Joe elállította a sugarat, a forrásból feltöltekezett, majd azt is megszüntette. Miután helyreállt körülötte a harmónia, érezte, hogy a benne lakozó másik énje is távozik. Az öreg abó lépett ki belőle, pontosan olyan egyszerűséggel, mint ahogy a metróban látta kiszállni a kocsiból. Hosszú, ősz haját, a sárral lekent hátát látta meg először, majd az öreg megfordult. Szakáll nélküli, ráncos arcában briliánsként világított a kék szeme, ahogy végigmérte Joe-t. Végül egy elismerő bólintást követően ennyit mondott:

– Ideje felébredned erre a világra, Joe. Az igazság a szellemek között vár rád, átadom, amint megérkezel. Most menned kell, nem tudlak tovább itt tartani.

22.

– Jaj, kedvesem, annyira megijedtem! – hallotta Siobhan sírós hangját, miközben lassan magához tért. Érezte, hogy egy kéz simogatja, és, hogy a göröngyös földön, a hátán fekszik. – Olyan volt, mintha... mintha...

– Kicsit kimerültem – suttogta Joe kiszáradt torokkal. – Van még víz?

– Persze. Rögtön hozom!

Joe fáradtan pillantott oldalra. A sötét út szélén állt a kabrió, motorháza alól fekete füst és gőz keveréke szivárgott elő. A kormos szélvédő arról árulkodott, korábban volt ennél rosszabb is a helyzet. A lány egy fél palack ásványvízzel tért vissza. Óvatosan megemelte Joe fejét, úgy itatta. A fiú érezte, hogy segítség nélkül talán nem is működne a dolog.

– Az autóddal mi lett? – kérdezte, miután szomszárja múltával az ereje és a hangja is visszatért valamelyest.

– Valami kattant és elkezdett ömleni belőle a füst. Alig bírtam leállítani a motort. Már azt hittem, kigyullad az egész, azért rángattalak ide.

– Kösz.

Ezután mindketten hallgattak. Joe-nak annyi mondanivalója lett volna, hogy inkább bele se kezdett. Nem volt biztos benne, hogy végigtudná mesélni mindazt, amit álmában átélt.

– Hívtam mentőt – szólt végül Siobhan. – Majd azt mondom, én raboltalak el. Wanda talán így megússza.

– És hol vannak?

– Még alig tíz perce történt. Mire ideérnek, lesz az fél óra is.

– Addig leléphetnénk.

– Nem, Joe. Ezt bebuktuk. Alig van vizünk, azt sem tudom, merre járunk, hol van a legközelebb település. Egy kocsi se jár erre. A baleset óta szerintem aki csak teheti, más felé megy.

– Tényleg ismerős a hely. – Joe nyögve ülésbe tornászta magát. A lány segített neki az egyik csenevész fa törzséhez támasztani a hátát, majd felhúzott térdekkel maga is leült mellé. – Innen már nincs messze a híd. Hallom a vizet – intett abba az irányba, amerre a folyót tudta. Nem volt bizonytalan.

– Akkor sikerült pont ott szétesnie a kocsimnak, ahol a baleseted volt.

– Nem, ezt még láttam. A karambol arra tovább, lejjebb volt.

Végignézett a kisírt szemű lányon, ahogy a térdeit átkulcsolva, végtelen aggodalommal méregeti őt, és jobban szerette, mint eddig bármikor. Meg akarta nyugtatni.

– Nem tudom, mi lesz velünk ezután, de ha már idáig eljutottunk, csak körül kéne néznem.

– Inkább pihenj! – kérte a lány újra síróssá váló hangon. – Megúsztuk azt a repülő izét, a BMW se robbant fel, ne kísértsd tovább a szerencsénket!

– Szerintem pedig pont azért élünk még, hogy a végére tudjunk járni ennek a sok furcsaságnak. Nyögve feltápászkodott, de a rátörő hányinger miatt csak kapaszkodott tovább a csenevész fatörzsbe és mélyeket lélegzett. A lány sietve felállt hozzá, és a hóna alatt átkarolta.

– Remélem igazad van – mondta csöndesen. – Talán jobb is, ha nem maradunk a kocsi közelében. Ki tudja, mikor jön egy újabb ilyen izé.

– Drón. Ezeket valakinek távolról kell irányítani. Félek, Wanda aggodalma teljesen jogos.

Elindultak a folyó felé az úton. A bokrok egyre sűrűbben nőttek be az út szélét, immár teljesen jól kivehető volt a folyó zúgása. Alig kőhajításnyira lehetett, a bokrokon túl. Pár perc botorkálás után meglátták a feldúlt területet, a kitúrt bokrokkal. Az aszfalton még ott sejlettek a rendőrségi helyszínelők által felfestett jelek.

- Arra menjünk - mutatott Joe a kifordult bokrok mögötti területre. Siobhan kérdés nélkül letért vele az útról, és csúszkálva-botladozva nekivágtak az egyre vizenyősebb terepnek. Nappal, kipihenten talán elkerülhették volna, hogy összesározzák magukat, így viszont folyamatosan csetlettek-botlottak, hamarosan mindkettőjük cipője az iszapszagú víztől cuppogott. A felzavart moszkító és más rovarok felhőkben támadták őket, nem is győzték csapkodni a szűrő, csipkedő sokaságot.

- Remélem... - szuszogta Siobhan - nem kell még egy kígyómarást is beszereznem ma.

- Azt nem - állt meg Joe kifújni magát. - Viszont lehet, hogy a kifolyt vegyszerből még kapunk.

- Akár vissza is fordulhatnánk. Nincs itt semmi.

- Ott - mutatott Joe egy pár lépéssel beljebb lévő bokor felé. - Oda akarok eljutni, valami van ott.

- Addig még egy merő híg sár az egész part! Nyakig merülünk ebbe a mérgező iszapba!

- Ha most visszafordulunk, tényleg semmi értelme sem volt, hogy eljöttünk idáig.

Csend feszült közük. Siobhan szája elkeskenyedett, miközben a kérdéses bokrot vizslatta a rohamosan sűrűsödő sötétben.

- Jó, te itt maradsz - szólt végül. - Átkutatom neked azt a bokrot.

Elengedte Joe-t, aki most érezte meg, hogy a saját lábán megállni is alig bír. A lány cuppogva, tocsogva, a foga közt szitkokat morzsolva indult neki a hátralévő távnak. Még oda sem ért, amikor lelkendezve visszakiáltott:

- Van itt egy felfordított fakéreg csónak!

- Nézd meg, mi van alatta!

Joe jól látta a lány elbizonytalanodását. Azt még ő sem tudhatta, miféle ocsmányságok lapulhatnak a csónak biztonságosnak tűnő üregében.

- Várj, mindjárt odamegyek.

- Maradj! Van itt egy bot, majd azzal megfordít... áááá!

- Mi az, mi történt?

- Nem bot volt... de nem mart meg, elúszott. Tényleg ne gyere ide, arrafelé ment.

- Meg tudod fordítani a csónakot?

Joe egy cuppanást hallott, majd Siobhan hangját:

- Van alatta valami... bőrtok.

- Az lesz az! - jelentette ki Joe. Olyan biztos volt az érzésben, mint a saját nevében. - Kész, mehetünk!

- Hozzam?

- Hozzad, igen.

- Igazán romantikus lett ez az este - nevetett Siobhan, miközben újra a fiú hóna alá karolt, és cuppogva, a felzavart rovarokat hessegetve vissza indultak az út felé. - Csöpögök ettől az iszapszagú lötytyőtől.

- És még koránt sincs vége - húzta el a száját Joe. - Nem sokára biztosan kiér a segítség, és lefogadom, hogy a rendőrségen töltjük az éjszakát.

- Ú, arról el is feledkeztem! Akkor mindenképpen le kell mennünk a folyóhoz. Ilyen mocskosan még egy rabszállítóba se szállhatok be.

Joe fáradtan nézett fel az útra, hogy felmérje, mennyi gyaloglás lehet még, mire elérik a hidat, ahol talán sárdagasztás nélkül juthatnak le a vízhez. A döbbenettől még a lélegzete is elakadt.

23.

– Úristen! – kerekedett el Siobhan szeme is a látványtól. Az út, végig a híd felől hosszában felrepedezett. A repedésekből itt is, ott is karmos hüllőlábak kapaszkodtak elő, és már vagy több tucat krokodil mászott elő a föld alól.

– Ezen az úton nem jön segítség – jegyezte meg Joe, majd amennyire csak tudta, próbálta tartani a lépést Siobhannal, aki a kocsi felé húzta, ráncigálta maga után.

– Gyerünk, Joe, ezek piszok gyorsak!

A forró, nyári éjszakában a hüllők valóban igen fürgén szedték a lábukat, épp hogy csak sikerült elérniük a kabriót, mielőtt beérték volna őket. Néhányuk szagot foghatott, mivel nem mentek tovább, hanem a BMW-t kezdték körbejárni.

Siobhan tett néhány meddő kísérletet, hogy beindítsa a motort, de amikor az egyik krokodil szinte felvetődött a motorháztetőre, abbahagyta az önindító nyöszörögtetését.

– Úgy tűnik, a folyóba is kerülhetett a vegyszerből, azért jöhetnek ki belőle ekkora tömegben – találgatta Siobhan, miközben az ülésre felállva nézte, lesz-e olyan elszánt hüllő, amelyik megpróbál bejutni a kocsijába.

– Te is láttad, hogy a föld alól jönnek, nem?

– Remélem, ezt csak olyan szólásnak szántad – hajolt a fiúhoz Siobhan, majd egy gyors mozdulattal végigsimította a homlokát: – Nem tűnsz lázasnak, de akár mérgezést is kaphattál.

– Ha mérgezés lenne, te is hallucinálnál.

– Épp egy sereg krokodilt látok az úton...

Ekkor az egyik természetesebb állat olyat lódított a kocsin, hogy kis híján mindketten kirepültek belőle. Rettegve kapaszkodtak egymásba. Gonoszul villogó hüllőszemek százai lesték, vajon lesz-e belőlük vacsora.

– Kizárt, hogy tök egyszerre és egyformát képzelődnénk.

– Na jó, akkor erről soha ne beszélj senkinek – eresztette el a lány Joe-t, az első ülés alá nyúlt, és egy akkora machatét húzott ki alóla, ami egy kisebb kardnak is beillett. – Ha ez kiderül, nem csak tíz év fegyház, de még anyám is kitagad.

– Nagyon szeretném, ha az lenne majd a legnagyobb bajunk – nyögte a fiú, miközben a szemét meresztve próbálta ismét segítségül hívni azt az erőt, amivel korábban a drón rakétáit intézte el. Persze semmi sem történt, csupán a krokodilok kezdtek egyre akaratosabbá válni. A friss hús jelenlétét érzékelve már egymásra kapaszkodva igyekeztek a kocsiba jutni, így Siobhannak egyre sűrűbben kellett fejbe csapdosni a páncélos bőrrű bestiákat. Súlyos sebeket nem tudott okozni, csak elbátortalanította őket. Viszont úgy tűnt, az éhségük győzedelmeskedik a félelmük felett. Joe próbálkozott az álmában használt mozdulatokkal is, ám a valóságban – és a bőre alatti kristályok nélkül – kudarcra ítélt kísérlet volt ez is. Végül nem pazarolta tovább az erejét fölösleges kapálózásra, hanem jobb híján az egyik fejtámlát rángatta ki az ülésből, és azzal kezdte el püfölni az egymás hátán befelé igyekvő fenevadakat. Még ez is édeskevésnek tűnt.

– Ereszd ki a kéziféket! – kiáltotta Siobhan az újabb kétségbeesett ötletét. Joe kérdés nélkül megtette, és ennek valóban lett eredménye: a kocsi oldalának nyomuló krokodilok súlyától a kis BMW arrébb löködött, az egymásra hágó krokodilok leborultak. A pillanatnyi pihenőben azonban látták, hogy gurulásuk pontosan addig tartott, ameddig jutottak, ahol aztán egy útszéli gödörben

megfeneklettek.

A krokodilok pedig buta, éhes hüllők módjára nyomultak tovább felénk.

24.

– Biztos kipusztult a környékről az összes hal, ezek meg kiéheztek – zihálta Siobhan, csapzott haját törölgetve az arcából. – Azt hiszem, erre rácsesztünk.

– Talán nem – kiáltott fel Joe örömmel. – Ott jön a mentőautó! – mutatott a híd irányába. Siobhan zavart arcára pillantva jött csak rá, hogy a lány még semmit sem lát a hídból.

– Mindjárt kiér a hídkorlát mögül, és látod a fényszórót.

– Igen, már látom. De honnan tudod, hogy ez egy mentő?

– Látom... vigyázz!!!

A lány épp csak ki tudott fordulni a felugró hüllő támadása elől. Joe minden erejét beleadta az ütésbe, amitől a krokodil visszazuhant a többiek közé.

A veszett küzdelem folytatódott.

Joe csupán a szeme sarkából látta, amikor a mentő felkapcsolta a fényszirénát, majd a hangot is meghallotta. Az éles visítás kissé megzavarta a hüllőket, de csak a mentő közelében lévőket készítette menekülésre. A meglassult jármű az istennek sem akart odaérni hozzájuk. Viszont a Joe által látott repedések fölött simán átgurult, mintha azok ott se lennének.

– Remélem... fegyvert is... hoztak – nyögte Joe három sújtás közben. Már nagyon szédült.

A mentőautó végül jó tíz méterre akadt el tőlük a hüllők között. Egyetlen ember szállt ki a kormány mögül. Egy göndör hajú, overallt viselő nő. Joe elsőre elkeseredett, majd rögtön utána, amint felismerte Wandát, szörnyű aggodalom öntötte el. Az ápolónő azonban nem tűnt ijedtnek, inkább szörnyű dühösnek. Joe az álmából ismerős mozdulatokat látta viszont tőle, miközben a hüllők kaffogásától érthetetlen szavak kíséretében indult meg az állatok felé, amik immár nem menekültek, hanem égzengésnek tűnő dörgések mellett szétröpködtek az útjából. Az álombéli sárkánynak is súlyos csapásokat jelentő varázslatok valósággal szétrobbantották a méretes krokodilokat, a kisebbeket pedig felkapták, messzire röpítették.

A küzdelem másodpercek alatt véget ért. Joe leesett állal bámulta a haragvó félistennek tűnő nőt, majd amikor Wanda befejezte a kántálást, és elcsöndesedett a körülötte háborgó erő, végre a látvány fogságából szabadulva Siobhanra pillantott. A lányt egyenesen sokkolta az iménti jelenet. A hüllővértől csöpögő pengéjű machatét úgy szorította, hogy kifehéredett az ökle, zihálva kapkodta a levegőt, miközben a tekintete a szanaszét repült krokodildögök, és a pusztítás közepén álló nő között cikázott.

– Megsérültetek?

– Ki vagy te? – nyögte ki nagy nehezen Siobhan.

– Wanda vagyok. Nem látsz?

– Wanda?! Tényleg te vagy? Teljesen elvakít a mentőautó.

Joe csak most értette meg, hogy Siobhan szinte semmit sem látott a varázslásból, hiszen egyenesen a szemükbe világít két reflektor és a tetőn villogó fénysziréna.

Akkor lehet, hogy ő is csak képzelte az előbbi jelenetet? Lehetetlen!

– Még jó, hogy volt itt ez a pár sűrített levegős robbanópatron! – lépett oda hozzájuk Wanda, és átölelte a sokkból ocsúdó lányt. Siobhan válla felett viszont Joe-ra pillantott, és az ujját sokat mondóan a szája elé tette. Joe nagyot nyelt, majd bólintott. Rögtön megértette, hogy semmi haszna sem származna belőle, ha az amúgy is megviselt lányt további rejtélyekkel terhelnék.

- Ahogy látom, a kocsinak annyi - bontakozott ki az ölelésből az ápolónő. - Hozzátok a cuccotokat, aztán indulás!

Siobhan ezt a pillanatot választotta, hogy az egész napos vezetés, Joe támogatása és a küzdelem után bemondja végre az unalmast, és ájultan zuhanjon hanyatt. Szerencsére az ülésre.

- Gyere Joe, segíts őt átvinni! Van hátul hordágy.

Miután a belsőségekkel teleszórt úton át a mentőautóba gurították az alélt lányt, Joe még gyorsan átpakolta a kabrióban maradt néhány apróságot, a kesztyűtartóból, a csomagtartóból, és persze nem feledkezett meg a pedálok alá hullott machatéről sem.

- Az a bőrsztyű meg micsoda? - szúrta ki Wanda, amikor Joe az erősen megviselt pólója alá dugta a bokorban talált tokot.

- Majd megnézzük, ha biztonságos helyen vagyunk - feszült meg Joe állkapcsa. - Siobhan hogy van?

- Kapott egy nyugtató injekciót. Most kialussza magát, utána amit muszáj, azt elmondjuk neki.

- Remélem, addigra nekem is elmondod, mi közöd ahhoz az öreg aboriginhez, aki folyamatosan kísért a balesetem óta!

- Mi közöm lenne?

- Az apád volt? - kérdezett rá egyenesen. Napnál világosabbá vált számára, hogy a varázsló mozdulatok, az, hogy ő talált rájuk, a bennszülött felmenők, az elmúlt napok átélt misztikus látomásai és élményei mind nagyon szoros kapcsolatban állnak egymással, és Wandával. Joe érezte, hogy eddig bírta a körülötte folyó titkolózást. Vagy megtudja végre, hogy mitől vált őrltek házává körülötte a világ, vagy ő maga is megőrül.

- Majd, ha biztonságos helyre értünk, elmesélem.

- Nem! Épp elég hosszú az út a szanatóriumig.

Wanda kutató tekintettel nézett rá egy hosszú pillanatig, majd rábólintott.

- Leszíjazom a barátnődet, ki ne boruljon az ágyból, aztán indulunk. Ül előre, hazáig mindent elmesélek.

25.

- Akkor elárulod, ki ő? – dőlt hátra Joe az ülésben, hogy a szájába tömhesse a fél marék szőlőcukrot, amit a gyógyszeres dobozból vett magához. Most neki is életmentőnek bizonyult a cukorbetegeknek szánt energiabomba.
 - Nigas. Nigas Wondeerkini. De nem az apám volt, hanem a bácsikám.
 - Akkor már nem él – nyammogta Joe.
 - Az ő szemeit hordozod. Ő volt a balesetben elütött abó, és rengeteg munkámba tellett, mire ennyit sikerült megmentenem az örökségéből. Népem legnagyobb oltalmazója volt, igazi, beavatott sámán.
 - Szóval ezért vagyok félig megőrülve? Mert a rokonod szemét kell hordoznom?
- Joe érezte, hogy a harag kezd a kíváncsisága fölé duzzadni.
- Látsz?
 - Egy normális szemmel is látnék, sárkányok nélkül!
 - Szerintem nem cikkeznének az orvosok, mert nem volna miről, ha nem támogatja azt a műtétet az a mágia, ami a sárkányokat is látni engedi.
 - Tehát a metró tényleg egy sárkány? Mikor cseréltétek ki? – kérdezte cinikusan Joe.
 - Na, ezt nem vezetés közben fogom elmagyarázni. Ha beavatást nyersz, megtudod.
 - Beavatást, ha! Kicsit se néznének hülyének, hogy miközben a gépészmérnökökre készülök, elkezdek abó hagyományokat követni.
 - Szerintem összefér.
 - Mi?! A mechatronika a mágiával? Ne röhögtess már!
 - Nézd, én is tudok pár dolgot, és emellett szakápolóit végeztem. Majdnem minden Oltalmazónak van rendes iskolája, munkája.
 - Nem mondom, hogy utálok ezt a sok újdonságot, hogy mindenfélét látok, meg repülök álmomban, de szeretnék néha lejönni a szerről! Értesz, ugye?
 - Épp ezért kéne megtanulnod kezelni ezt a beléd ültetett hatalmat. Meg aztán, lehet, hogy azok, akik az öreg Nigast kicsinálták, téged sem akarnak majd életben tudni...
 - Vettem észre. Majdnem sikerült kicsinálniuk ma.
- Miután röviden elmesélte, miként akarta szétrobbantani őket a drón, Wanda láthatóan igen gondterheltté vált.
- Az a baj, hogy én se tudok sokat. Egyetlen vészjelre volt ideje az öregnek, mielőtt meghalt. Ezért is adtam bele apait-anyait, hogy megkaphasd a szemét, a lelke hordozóját, hatalma legfényesebb drágakövét. Így talán megöröklöd a tudását is, és fény derül rá, miért kellett meghalnia.
 - Igen, tudom, hogy az abó őseink úgy hiszik, a szemekbe költözik a lélek, és onnan megy az ősök közé.
 - És amint látod, igaz.
 - Biztosan. De kik akarnak kicsinálni?
 - Vannak, akik a hatalmat nem úgy használják, mint az Oltalmazók, mint mi. Hanem inkább a fehér ember módjára, önző célok szolgálatába állítják és pusztítanak vele.
 - Az európai mágia sem csak pusztít – vetette ellen Joe, aki elég sokat olvasott már erről ahhoz, hogy tudja, mit beszél. – A gyógyítások, a jóslások, az agykontroll, az asztrológia mind távol áll a

pusztítástól.

- Nem úgy pusztít, mint mondjuk az, amit az előbb láttál tőlem. Maga a nagy egyensúly inog meg, amikor egy sötét útra tért sámán a saját előnyére kezdi el kihasználni a hatalmát.
 - De te is ezt tetted az előbb, nem? Az a sok krokodil mind a te önző akaratod miatt döglött meg.
 - Pont nem. A krokodilok természetes körülmények között nem kezdenek el csapatostul egy autóra támadni. Ez nagyon természetellenes viselkedés. Nem is tudom, honnan kaphattak ennyi negatív hatalmat, ami így elbolondította őket.
 - Te nem láttad a repedéseket az aszfalton? Siobhan azt mondja, biztos a múltkori vegyszermérgezés az oka, meg, hogy kiéheztek a halpusztulás után és ezért indultak meg tömegesen.
 - Én nem hallottam halpusztulásról. Azonban ezek a repedések... aggasztóak. Jött fel valami a repedésekből?
 - Igen. Én a... bácsikád szemeivel úgy láttam, hogy onnan jönnek a vérengző krokodilok.
 - Akkor onnan jött a negatív mágia. Régen itt is egy védelmező erdőség borította az egész folyópartot. Mára alig maradt belőle valami. Bárhol meg tudja nyitni egy Pusztító az utat a sötét energiák előtt. Nem láttál valakit a közelben?
 - Konkrétan nem, csak miután elhárítottam a rakétákat, ájult álomba kerültem, és ott valami sárkányszerű szörnnyel kellett megküzdenem. Úgy gondolom, a bácsikád szelleme irányított, így győzhettem felette.
 - Hatalmas erő lakozik benned. Másnak még egy szellem befogadása is kemény feladat lenne, te meg még harcoltál is...
 - A bácsikád szemei irányítottak.
 - Nehogy azt hidd. Az csak egy kapu a hatalom használatához. Az, hogy mekkora hatalmat tudsz felhasználni a természet rejtett tartalékaiból, egyedül a saját erődön múlik. És ne nevezd a szemeidet a bácsikám szemeinek. Ez már a te örökséged. Igaz, engem illetett volna, de mondjuk úgy, hogy jobb befektetésnek találtam átengedni neked, mintha magamnak tartom meg.
 - Hogy tudtad volna megtartani magadnak? - nézett rá értetlenül Joe. Még csak nem is olvasott eddig ilyesmiről.
 - Van egy titkos szertartás... rituális keretek között magamhoz vehettem volna, hogy enyém legyen a tudás egy része.
 - Megetted volna?!
 - Hát, végül is igen.
- Joe percekig emésztette a hallottakat.
- Azért mégis csak jobb, hogy így hasznosítottam, nem? - próbálta oldani a helyzetet Wanda. - Igaz, mivel semmi köze sem volt az öregnek semmilyen transzplantációs programhoz, minden szívat meg kellett mozgatnom, hogy ne egyszerűen csak két üvegszemet kapj, meg egy fehér botot, hanem nekiveselkedjenek ennek a műtétnek. Szerencsére sikerült, így most már egyik dokit sem érdekli, akiknek az álcájába bújva intézkedtem, hogy miként is került sor egy olyan műtetre, amire még hosszú évekig készültek volna egyébként.
 - És ezt a mentőautót honnan kaptad?
 - Van egy mentős rokonom is... és eléggé valószínű volt, hogyha történik veletek valami, akkor a mentősökhöz fog befutni az első hír. Úgyhogy átvállaltam az aktuális fuvart, amikor Siobhan hívta őket.
 - Félelmetes. Mintha ti a háttérből sokkal inkább vezetnétek az országban folyó eseményeket, mint a politikusok.
 - Ez így van. Kénytelenek voltunk tenni valamit, mivel előbb a fehér ember a behurcolt rontásaival

majdnem kiirtott minket, majd, amikor az ötvenes években az angolok elkezdtek az atomprogramjukat, majdnem kiirtották saját magukat is. Tudtad, hogy alig pár száz mérföldre a városoktól készültek kísérleti robbantásokra? Az akkor élő sámánjaink minden erejére szükség volt, hogy megghiúsítsák a sikert. Ma nem létezne se Melbourne, se Sydney, ez a hely meg csak egy világító kráter lenne.

– Szóval, ha vállalom a beavatást, akkor igazából én is egy lennék az ország sorsát irányítók közül?

– Hát, eleinte csupán egy Oltalmazó tanonccá válnál. Sok tapasztalat és bölcsesség kell ahhoz, hogy az öregek behívjanak maguk közé.

– Akkor te sem vagy még az?

– Én nagyon kevés hatalmat tudok mozgatni. Az előbbi mutatvány egy nagy öreg hatalmához képest semmiség.

– Azért nekem nem tűnt annak.

– Mondtam; az elődök atombombák felrobbanását akadályozták meg! Szerinted?

– Aha, értem.

Joe megint csak hallgatásba merült. Kezdett tetszeni neki a lehetőség, hogy akár élhet is a szeme által felkínált hatalommal. Ám azért még erősen nyugtalanította valami.

– Ha ekkora erő van itt, akkor akik el akartak pusztítani, miért csupán egy drónt és pár krokodilt küldtek ránk?

– A sötétség sokkal gyengébb erőt szabadít fel, mert csupán önös érdekek szolgálatára kell. Hatalmas erők akadályozzák a harmónia felbomlását. Egyelőre. A Pusztítók ezért dolgoznak azon, hogy ezeket az erőt bomlasszák. Félek, valami nagy disznóságot terveznek, és ezért kellett Nigasnak is elpusztulnia. Ő a Waiki erdőt őrizte, ami az ősi mitológiánk szerint...

– ...az alvilágba vezető barlang bejáratát rejti. Olvastam róla. Sőt, lehet, hogy láttam is. Álmomban. És a többi öreg most mit csinál?

– Az öregek gyengék. Akik maradtak, inkább védekeznek. Nigas volt a legerősebb, de rajtavesztett. Most leginkább abban reménykednek, hogy te a fény felé indulsz el, és átveszed a helyét.

– Nem beszélhetném ezt meg velük előtte?

– Mondom, visszavonultak védekezni. Biztosan nem jelennek meg egy beavatatlan előtt.

– És hogy lehetek beavatott? Gondolom, évekig tart egy ilyen sámánszertartásra felkészülni.

– Nem éppen... van egy gyors módszer, de az eléggé primitív, ősi és brutális szertartás.

– Fájdalmas?

– Nem rosszabb, mint egy szembeültető műtét. És nagyjából annyi idő.

Joe megnedvesítette a szája szélét, majd önkéntelenül ráharapott, mialatt még egyszer végiggondolta a hallottakat:

Szóval, amibe csöppent, az Ausztrália igazi, élő történelme, és most igazából rajta áll, miként folytatódik. Nem mellékesen ezen múlik az is, neki lesz-e egyáltalán jövője itt. Tehát el kell döntenie, hogy nekilát sámántonckodni, vagy mielőbb a lehető legmesszebb költözik Ausztráliától. Például Írországba, a nénikéjéhez.

Joe számára nem volt kérdés, mi lesz a megoldás.

– Hogy is néz ki pontosan ez a beavatás?

26.

– Tudom, hogy nagyon fáradt vagy, de ki kell tartanod! Más körülmények között több napos felkészítést kapnál, ami biztosítaná a nyugodt álomutazást, de most annyit tehetünk, hogy kibírod ébren a Woden Temetőig.

Wanda szinte folyamatosan beszélt Joe-hoz, hogy ébren tartsa. Igaz, épp csak annyira ugrottak be a Kinleyside Parkba, amíg ágyba fektették az ájultan alvó Siobhant, de már így is közel jártak az éjfélhez, és a gyógyulófélben lévő fiú mostanra ugyanúgy az ereje végén járt, mint a lány.

– Azt hittem, az abóknak külön temetőjük van – motyogta Joe félhangosan. Olyan fáradt és álmos volt már most is, hogy akár a pusztta földön szíves örömet elalszik, ha megteheti.

– Van, de közigazgatás keretében oda nem temetnek senkit.

– Még neked se engedték meg, hogy eltemesd?

– Csak te tudod, hogy egyáltalán van köztünk rokonság. Ennek így is kell maradnia.

– Természetesen – ásította Joe. – Gondolom ez is a nagy eltűnési procedúra része.

– Jól gondolod. Itt a Sportaréna. Mögé állok, ott mindig van hely.

Leparkolás után a fél temetőt megkerülték, hogy a parkerdő fái között lopakodhassanak a kerítéshez. Joe-t kissé felfrissítette a Woden Park hűs levegője. Az éjszakai munkások zseblámpa fényénél búcsúzkodtak éppen, így azt még meg kellett várniuk a bokrok mögé húzódva.

– Ezek meg mit csinálnak itt éjfél után?

– Gondolom, végre befejezték a reggeli ceremóniákhoz szükséges sírgödröket.

– Hát, remélem, hogy nem a miénk lesz az egyik.

– Gyere, most tiszta a levegő!

A bokrok közül a jelképes magasságú kerítésen át egyenesen a sírok közé ugrottak. Joe a földetéréskor kicsit megszedült. Egy pillanatig úgy hitte, a fáradtság miatt. Aztán észrevette, hogy egy nem túl régen behantolt sír tetejére érkezett, ahol valami különös, hajladozó fényfüst folyja őt körbe.

– Ó, de kellemetlen! – lépett arrébb fürgén, majd még nyugtalanabban konstataálta, hogy a fényfüst utána nyúl, mintha nem szeretné csak úgy szabadon engedni. Sőt, néhány másik sírból szintén hasonló pászmák nyújtóztak elő. Bár külsőre egyformáknak tűntek, a mozgásuk egyénileg eltért: volt, amelyik izgatottan kapkodott utána, a másik csak lustán nyújtózott felé, és olyan is akadt, amelyik szó szerint riszálta magát, mintha csak direkt a fiút szeretné elcsábítani.

– Balszerencsét hoz, ha keresztül mész a halottak sírján – jegyezte meg félig tréfásan Wanda.

– Látom. Mindenféle fénylények szipolyoznak az erőmet.

– Most ne hagyd nekik. Gyere!

A sírok közt, a körkörös utakon a temető egy másik, külső része felé haladtak. Az éjjeli őrök bizonyára a munkásokkal múlták az időt, mert még csak távolról sem látták őket sehol.

– Eddig szerencsésen alakul – sóhajtott fel Wanda, amikor megállt egy friss, és teljesen dísztelen sír előtt. Fából készült, egyszerű fejfa jelezte, hogy egy Nigas Wonderkini nevű, ismeretlen születési idejű bennszülött nyugszik a föld alatt. – Akkor, ahogy megbeszéltük. A te dolgod annyi, hogy elaludjál a sír tetején. Én körbejárlok, és megpróbálom felébreszteni az öreg szellemét. Ha sikerül, és méltónak talál rá, akkor a szelleme elragad a világukba, és egy sámánút keretében beavat a titkaiba, kapsz totemállatot és megtanítja, hogyan használd a hatalmadat.

- Ez nem tűnik problémásnak - vont vállat Joe, és szinte ráborult a földkupacra. Úgy érezte, akár azonnal el tudna aludni, ám az ápolónője nem hagyta annyiban a dolgot:

- Hé! Le kell vetköznöd! Szerinted ruhástól mész a másik világba?

- Mert? A halottakat is ruhában temetik! - próbált tiltakozni Joe, bár tudta jól a választ.

- Elég baj ez nekünk! Ki tudja, mekkora akadályt jelent, amikor európai mintára kapunk temetést!

- De akkor Nigas sem biztos, hogy már kiszabadult a teste börtönéből.

- Az ő maradványait hamvasztották, én pedig tettem róla, hogy urna nélkül, egyszerűen csak szórják ide a hamvait. Elég könnyű volt elérnem, amilyen sóherek a városi honatyák.

- Rendben, de azért elfordulnál?

- Normális vagy, Joe? Napokig én ápoltalak!

- Oké, de most már látok...

- Haha, ezt a struccot! Szerinted... á, mindegy! - legyintett végül Wanda, és vállat vonva elfordult - Szólj, ha kezdhetem végre!

Joe villámgyorsan lerángatta a még mindig sáros, mocsárbűzű rongyait, és egy kupacba, a sír mellé hajigálta. Utána ismét hasra vetette magát a hűvös érintésű hantra.

- Jöhet az altató!

- Énekeljen neked az anyukád altatót! Szólítom Nigas szellemét, és ajánlom, hogy ezer mérföld mélyen horpassz, mire megérkezik! És ne feledd el megkérdezni tőle, a Waiki erdő...

Ám a továbbiakat Joe már nem hallotta. A föld langyossá melegedett körülötte, és úgy fogadta magába, mint egy medencényi csokipuding.

27.

Joe csupán néhány pillanatig hihette, hogy puha, édes álomba csöppent: máris látta magát felülről, amint pucéran, hidegtől kékülő testtel fekszik a síron. Körülötte a föld alól éles fogú kígyók másznak elő és felfújják magukat a hasába. Tehetetlenül nézte, ahogy sorra kiszedik a belszerveit, tán még a csontjait is, hiszen az egész teste hullámozott és burjánzott a sok száz hüllőtől, majd amikor eltávoztak, a bőre kipukkadt tömlőként lelapulva maradt hátra. Joe próbált közelebb evickélni a kizsigerelt korpuszához. Így, a saját testén kívül már nem látott olyan élesen, mint a sámán szemeivel. Nagyon remélte, hogy tényleg csak álmodja a jelen eseményeket, mert iszonyú volt még csak belegondolnia is, mi lenne, ha a valóságban történik vele mindez. Hiába nézegette a környéket, a temető egyhangúságában sehol sem fedezte fel Wandát. Remélte, hogy ez is annak a bizonyítéka, hogy nem a valóságban történő dolgokat él át. Kis idő elteltével a föld ismét kivetette magából a kígyók tömegét, amik immár jóllakottan, megvastagodva másztak elő. Némelyik a szájában megfeketedett, beszáradt szerveket hozott: egy régebben eltemetett hulla aszalódott belszerveit. Ismét a testébe fúrták magukat, és Joe undorodva látta, hogy a kígyók a magukkal hozott hulladarabokat mind beleteszik, sőt, a gyomruk tartalmát is beleöklendezik. Amint elkezdte kitölteni a belsejét a hozott anyag, úgy kezdte lebegő énjét is mind közelebb és közelebb húzni magához. Joe veszettül küzdött ellene, mindenáron el akarta kerülni, hogy ez a gusztustalanság legyen az új korpusza, ám az erő ellen semmit sem tehetett.

Amint belemerült a síron fekvő testbe, meglepte őt a kín. Üvöltött volna, de a tüdeje helyén égető masszát érzett, mozdult volna, de az izmai zsibbadt darálthúsnak érződtek. Az egészen kicsi kígyók még mindig ott mozogtak benne, és éles, kemény kristálydarabokat öklendeztek belé. Az egyik még a nyelvébe fúrta be magát, és Joe-nak fájdalmas zsibbadással kellett tudomásul vennie, hogy immár a nyelvében is egy hegyikristály maradt. Mások a könyök és térdhajlataiban, a csuklójában, az ujjai végében hagytak hasonló ajándékokat. Mindegyik külön-külön fájt, és az egész teste lázas zsibbadással lüktetett. Csak nagyon lassan, mint amikor az érzéketlenné zsibbadt lábba visszatér a vér, úgy kezdte az egész testét átjárni előbb egy fájdalmas zsibbadás, majd a szinte elviselhetetlen száztű csiklandó kínja.

Önkívületben dobálta magát, és már azt se bánta volna, ha meghal, csak legyen végre vége ennek a szenvedésnek, amikor érezte, hogy egy alóla feltörő erő kimossa őt a fájdalmával együtt a szétberhelt és továbbra is veszettül rángatózó testéből és afölött áll meg vele. Az öreg aborigin, Nigas Wonderkini fogta a vállánál fogva, és rázogatta, hogy magához térjen.

Joe első eszmélésére azt állapította meg az öregről, hogy még soha nem látta ennyire élőnek, mint most. Másodikra pedig azt, hogy ugyanolyan meztelen, mint ő.

– Ébredj, Joe! – nézett mélyen a szemébe. – Fel kell tudnod ébredned a hús kínjából, hogy a szellemvilág küszöbét átléphetd!

Elengedte a vállát, ő pedig úgy zuhant újra a kínok korpuszába, mintha kifeszített rugó húzná oda vissza. Viszont immár nem a kintől igyekezett megszabadulni, hanem az álomtól, amiben mindezt átélte. Hiába harapta azonban a nyelvét, kaparta, csípte a bőrét, a zsibbadás mindezekre érzéketlenné tette. Végül valahogy eszébe jutott, hogy a hipnózisból is mindig számolással hozzák ki a pácienszt a hipnotizőrök. Legalábbis ezt olvasta valahol.

Alig számolt háromig – felébredt.

Nigas ott állt fölötte, a saját sírja mellett. Mindent beragyogott a reggeli napsütés, ám szerencsére csak ők ketten ácsorogtak a temetőben.

– Örülök, hogy sikerült. Kár lett volna itt elbuknod. Sajnos az unokahúgom sem tud mindent, nem tudott felkészíteni a feladatra. Most azonban kiérdemelted, hogy beavatást nyerj a magasabb misztériumokba. Gyere velem! – nyújtotta ki a kezét, Joe-nak pedig pontosan olyan nehezen sikerült feltápászkodni a földről, mint aki egy egész éjszakát töltött ágyon kívül. Azonban amint megragadta a feléje nyújtott kezeket, eltűnt a súlya, és úgy suhant fel a levegőbe, mint egy elvágott zsinórú héliumos lufi. Csak most nem egy ismeretlen táj fölött kezdett repülni, hanem az öntudatát megőrizve, a saját testében repült fel a Woden Temető fölé. A kihalt temető szélei minden irányban ködbe burkolóztak, így sem a várost, sem a benne nyüzsgő életet nem láthatta. Halott volt minden. Joe egyre inkább úgy érezte, hogy mégsem ébredt fel igazán. Mintha csak egy éberebb és valóságosabb álmra cserélte volna az előző szenvedését.

Közben viszont az emelkedésük meggyorsult, és immár a felhők magasában jártak.

– Úgy érzem, egyedül is tudnék repülni – jegyezte meg Joe, mire az öreg elengedte. A fiú örömmel nyugtázta, hogy nem kezdett el visszazuhanni, hanem az akarata szerint emelkedik tovább.

– Nagyon jó! Olyan tehetséget hordozol, amilyennel még nem találkoztam ezen a földön. Kövess hát!

Azzal széttárta karját, s mint valami vadászgép, kilőtt a felhők közé. Joe utánozta a mozdulatát, és érezte, ahogy a gondolatának engedelmeskedve teste felgyorsul, és immár ő is hasította a levegőget. hatalmas, toronyszerű felhőt céloztak meg, és ahogy közeledtek hozzá, furcsamód egyre tömörebbnek tűnt. Amikor a felső pereméhez értek, Joe már szinte meg se lepődött, hogy a tetején, a fehér, habos dombok között egy hagyományos, fűből font falú kalyibát pillantott meg. Nigas már ott állt a bejáratában, és amikor látta, hogy Joe biztonsággal megveti lábát a felhő tetején, belépett.

– Üdvözöllek az öregek igazi birodalmában – köszöntötte a belépő fiút. – Te most az első sámánutazásodon vagy. Megjárod a szellemvilágokat, megtapasztalod a hatalmat, amit ezekben a világokban uralsz, majd visszatérsz az élők közé, hogy tudásoddal oltalmazd a hatalom nélküli testvéreinket.

– Igen. Sok helyen olvastam már, hogy az Iruntariniák és az Eunchák világai között élünk. De akkor ez melyik?

– Most az Iruntariniák lebegnek körülöttünk, ám itt védve vagy tőlük – az öreg mozdulata nyomán kékeszöld lángok csaptak fel a kunyhó közepén kialakított tűzhelyen, és illatos füst telítette be a kicsi helyiséget. Egyetlen intéssel hellyel kínálta a fiút, aki leült vele szemben, a tűz túlsó oldalán. – Ne feledd: senki sem szövetségesed itt, mindenki az energiáidra fog pályázni, és elszipolyozzák, ha nem véded meg magad, ha nem kötsz jó szövetséget a szellemekkel, mielőtt a segítségüket kéred! Valamiért te jól ráérezteél erre, miközben teljesen tudatlanul, a szemem örökségeként átzuhantál néhányszor a világokat elválasztó hártján.

– Ez talán apám öröksége. Neki is abó ősei vannak.

– Tudok az őseidről, ám biztos vagyok benne, hogy az erőd anyádtól származik.

– Pedig ő született ír.

– Tudom. Ennek ellenére mégis te lettél a kiválasztottam, aki tovább viheti a feladatomat. Láttad már az erdőt, ami a pusztító erőket visszafogja.

– A Waikit.

– Pontosán. A szellemvilágból nem láthattad a munkagépeket, a fatörzsekkel megpakolt teherautókat, a rengetegbe vágott utakat, a tisztásokra felépített betonházakat, üzemeket. Csak azt láthattad, hogy immár a pusztítás ereje előtörni igyekszik onnan, ahol eddig lekötve szunnyadt.

– Persze. Ott van az alvilág kapuja. Meg tudok a Pusztítókról, és az erdőirtások elleni küzdelemről. De akkor most majd ezek ellen a sötét mágusok ellen kell harcolnom? Holdfényjárással, meg a szellemek segítségével? Ha jól tudom, a sámánok inkább a betegségeket űzték el, nem a démonokat. Meg talán át tudtak változni a totemállatukká. Meg beszéltek a halottakkal. Mint most én.

– Nem Joe, ez már tényleg a múlt – ingatta a fejét az öreg. – Mi ma már Oltalmazók vagyunk. Nem köthetnek minket a hagyományaink, csakis a természet törvényeinek megőrzése, az egyensúly megtartása vezérelheti tetteinket. Ennek érdekében bármit megtehetünk. Ha valakit kötnek a földi erkölcsök, ha valaki itt naiv, akkor úgy jár, mint én; kegyetlenül szétszaggatják az újkori Pusztítók. Tisztességes párharcban győzhettem volna, ám csak arra használták a kihívást, hogy törbe csaljanak. Minden szavuk hazugság, minden tettüket álnokság vezérli, ezt jól jegyezd meg! Sajnos túl jól ismernek bennünket... mert a legtöbbjük közülünk való.

28.

- Úgy értsem, a sámánok egy része Pusztítóvá vált?
- Fölöslegesnek érezték magukat, miután a fehér ember betegségeit nem tudták elűzni. Milliók haltak meg kanyaróban, himlőben, és egyetlen régi szertartás sem tudta kiűzni a bajt. A fehér ember orvosai meg csak nézték, hogyan hullnak el akár egész falvak. A fehér embernek az volt a jó, ha minél kevesebben maradunk. Utána a fehér orvosok megmutatták, hogy a gyógyszereikkel, oltásaikkal le tudják küzdeni a betegségeiket. A gépeikkel gyorsabbak, erősebbek, a fegyvereikkel hatalmasabbak nálunk. Legyőztek minket. Már csak a titkos hagyományainkban élt tovább a sámánok tudása. Nem volt becsületünk a népünk maradéka előtt. Viszont az ősi hitvilágunk hanyatlásával együtt a természet harmóniája is felborulni látszott. Ezt a hatalom nélküli testvéreink nem láthatták, mi viszont igen. Ezért váltunk Oltalmazókká, akik a szellemvilág oldaláról befoltozzuk azokat a sérüléseket, amiket önkéntelenül okoznak a fehér ember vívmányai.
- Hallottam az atomkísérletek megghiúsításáról...
- Az csupán félsikernek számít. Utána kint a tengeren, a korall-zátonyokon elvégezték az atomrobbantásokat. Fakéreg csónakokon nem tudtunk odamenni megakadályozni. Olyan pusztító energia tört ránk, ami szinte kínálta magát az önző vágyak kielégítésére. És valóban úgy tűnhetett, hogy nincs rossz hatással ránk, ha a sötét erőket használó sámánok kivívják népüknek a polgári jogokat, ha a fehér ember tudását a mi gyerekeink is megtanulhatják, ha szakmát tanulhatnak, munkát vállalhatnak, és nem csak a hadseregben.
- Ezt mind a Pusztítók érték el? De hát mi a baj ezzel?
- Mondom, úgy látszott, tudják jóra használni a sötét hatalmat. Ám az hamar elapadt, és utána kínzó éhséget hagyott hátra a Pusztítóknak. És ők tudták jól, honnan és miként juthatnak hozzá további sötét energiákhoz.
- És a Nagy Öregek hagyták ezt?
- Küzdünk ellene az elejétől fogva. Ám ne hidd, hogy ez olyan egyszerű: a legtöbb testvérünk minket talál gonosznak emiatt. Gátoljuk a fejlődést, nyomorban hagynánk az abókat, és ehhez hasonló vádakkal illetnek minket. Így gyakran a saját testvéreinkkel kerülünk összetűzésbe.
- De hát tényleg akadályozza a fejlődést, ha mindent meg kell hagyni az eredeti érintetlenségében, és a fehér ember minden vívmánya rossz a szemetekben!
- Látnod, milyen egyszerű összemosni a két dolgot? Már te is azt mondd, hogy haladásellenesek vagyunk, pedig nem ezt mondtam. Évszázadok óta, amióta Oltalmazók vagyunk, mi csupán befoltozzuk a haladás okozta sebeket a szellemvilágban, hogy ne okozzanak maradandó kárt. Megakadályoztuk, hogy a behurcolt állatok kiirtsák az ősi faunát. A nyulak ugyan sokan vannak, és a vadlovakat is nehéz kordában tartani, de még mindig vannak kenguruink.
- Erszényes farkas viszont már nincsen.
- Vannak, csak elrejtettük őket. Azok is azt az utat járják, mint a Nagy Öregek. Ha szem előtt maradnának, akkor az egyszerű emberek csak a káros oldalukat látnák; azt, hogy ragadozók. Pedig az igazi ragadozók a Pusztítók. Az éhségükön nem tudnak úrrá lenni.
- Én találkozhatok majd erszényes farkassal?
- Bármikor.
- És a Nagy Öregekkel?

- Csak ha maguk közé hívnak. Ám az egyirányú út. A legfőbb Oltalmazók levetik a földi terheket, és már csak a szellemvilág rejtett mélységeiből segítik a harmónia fenntartását.

- Akkor tulajdonképpen hányan vagyunk, akik még tényleg tehetnek is valamit?

- Igazi hatalommal messze földön már csak te rendelkezel.

- Ó - hökkent meg Joe. Pár pillanatig nem is tudott mit kezdeni a válasszal. - De hiszen Wanda...

- Még az unokahúgom is elég korlátozott hatalmú, őt biztosan nem választanám tanítványomul. Az ő útja ködös, bizonytalan, mert kevés ereje van megtartani a lépései irányát. Hozzá hasonlókból van pár tucat, szerte a kontinensen, de egy részük inkább elrejtí a képességeit, hogy ne kelljen állandó rettegésben élniük a Pusztítóktól. Sokan sajnos nagyon hamar átcsábulnak.

- Szóval a Pusztítók sokkal többen vannak.

- Sokkal. Nagyon könnyű elhinni, hogy egy nyertes lottószelvény, néhány szerelmi siker vagy egy kiváló családba házasodás miatt megéri az önzés kútjából meríteni. Viszont utána már roppant nehéz visszatérni. A megtapasztalt hatalom örök szomjazása jut osztályrészül azoknak, akik elcsábultak.

- De az állítólag sokkal kevesebb hatalmat ad, mint a fény.

- Látom, nem érted: Te mostanra repültél, láttál ezernyi lény szemével, megsemmisítettél fegyvereket, elüldöztünk közösen egy démont...

- Az démon volt?!

- Sajnos már nem csak ott tartunk, hogy a hatásuk jön át erre a földre. Ők is megjelentek. De visszatérve; hatalmas erőket mozgattál meg eddig, és mégis, továbbra is csak egy pucér kisfiú vagy, aki a szüleivel él. Igaz?

- Hát, tulajdonképpen...

- Most, vegyük azt, hogy egy pici kis sötét hatalom segítségével megsejditjük a jövő heti lottóhúzás számait. Ugye utána máris nem egy szüleitől függő kisfiúként jelensz meg magad előtt?

- Hú, és ehhez nem kell démonokkal megküzdenem!

- Érted már? Ezért van az, hogy akik az anyagi világban élnek, és akármennyi hatalmuk van, szinte kivétel nélkül mind Pusztítók. Nem volt velük különösebb baj egészen addig, amíg azok az atombombák fel nem robbantak délen.

- De azt mondtad, csupa olyan jó dolgokra használták fel a hatalmat, mint például a polgárjog kivívása az abóknak!

- Nem is ezzel van a baj, Joe. Hanem utána jött az iszonyú éhség. És ennek csillapítására bizony a legnagyobb hatalmú Pusztítók szövetségre léptek egymással. Azóta kell egyre elkeseredettebb harcot vívnunk velük, nehogy eszeveszett éhségükben erre a világra nyissák a Pokol Kapuját.

- Ami a Waiki erdő alatt feszül.

- Főleg ott.

- Mert? Máshol is van még kapu?

- Erről sajnos nem beszélhetek. Biztosan vannak még, ám az én feladatomban a Waiki erdő megmentése, és ebbe tudlak beavatni. A Nagy Öregek titkai sajnos számomra is titkok.

- De akkor van bármi esélyem a győzelemre?

- Ha jól tudom, már meg is lelted a győzelem kulcsát.

Joe pár pillanatig tanácstalanul meredt maga elé, de aztán Nigas biztató mosolyát látva beugrott neki a válasz:

- Az a bőrtok, amit a csónak alatt találtunk?

- A tulajdonosi okirat. Ha a miniszterelnök elé kerül, az átkozott Dobkinsék örökre eltakarodhatnak az erdőségből. De már csak három napunk van, különben ratifikálnak egy törvényt, ami kibővíti az abók polgári jogait. Akkor vége az erdőnek.

- Miért lesz vége azzal, ha több joguk van a bennszülötteknek?
- Mert akkor Harley Dobkins vállalata szabadon dönthet a saját hatáskörén belül a természeti értékek felhasználásáról. Eddig az abók csak oltalom alá helyeztethettek területeket, védhettek természeti objektumokat, ám csakis az állam dönthetett a felhasználásukról. Immár az állam kész az abók kezébe adni a használatát is, és akkor nem kérdés, hogy a Pusztítók mit tesznek vele. Ha viszont tudjuk bizonyítani, hogy a Dobkins vállalat évek óta jogtalanul irtja a Waiki erdőt, és a mi családunk a jogos tulajdonos, akkor nem csak az erdőt mentjük meg, hanem a démon szarvát is letörjük végre.
- Miféle démon?! Van másik is?
- Igen. Ez még akkor kezdődött, amikor az atomkísérletek múltával a Pusztító sámánok szövetségre léptek. Egymásnak átadott hatalmuknál fogva egészen komoly világi befolyásra tettek szert. Viszont az erejük fogytával már egészen elvetemült dolgokkal is megpróbálkoztak. Például az egyik vagyonosabb cégvezetőt, Harley Dobkinst megpróbálták hatalommal felruházni. Ennek az eredménye az lett, hogy az általuk megnyitott kapun keresztül egy túlvilági entitás költözött a szerencsétlenbe. Jól jegyezd meg a démon nevét; Londaluk. Mivel tiéd a neveken keresztüli hatalom, ezzel legyőzheted, ha majd szembe kerülsz vele.
- De mégis, hogyan? A sárkányt is csak úgy tudtuk legyőzni, hogy átvetted tőlem a testem irányítását!
- Majd legközelebb is igyekszem segíteni. De mire találoztok, lehet, hogy évek telnek el, és addigra már kitanulod a szellemvilágon küzdés fortélyait.
- Remélem. Szóval Londaluk. Ez a Dobkins is ismerős név valahonnan.
- Jókora fakitermelő cége van, sok helyen olvashattad már ezt a nevet. A valódi nevét viszont nem ismeri senki. Így aztán őt tényleg nehéz legyőzni. Ráadásul mesterien vegyíti a démoni hatalmát a világgal. Jelenleg ő mozgatja a szálakat a titkosszolgálatnál is. Alistair Crawford a végletekig elkötelezett híve, hiszen egyszerű közrendőrből tette őt a Nemzeti Nyomozóiroda titkos részlegének vezetőjévé. Ez okozta a vesztemet, és azt a sok halált, ott a folyónál.
- Akkor az sem baleset volt?
- Egyáltalán nem. Nagyon jól időzítették, hogy amikor épp a főváros felé viszem a papírt, akkor támadjanak rám. Épp eveztem lefelé a hegyi folyón, amikor a kihívást kaptam. A megtévesztett katonák a levegőből segítették a Pusztítókat, lezárták a folyót a hídnál, de mint kiderült, az a drón valami túlvilági segítséget is hordozott, hiszen a múltkor nem volt elég megsemmisítenünk az anyagi részét, utána még le kellett győznünk a benne lakozó entitást is. A baleset idején nem voltam képes azzal is törődni és az engem kihívó sámánnal is megküzdeni. Választanom kellett, és én Anas Wansukot rántottam magammal a szellemvilágba. Legalább több démont már nem idéz erre a világra.
- Ő volt az, aki Londalukot megidézte?
- És még ki tudja, hány másik démont. Bizonyosan számos tanítványa is van. Éreztem a jelenlétüket, miközben a kilótt kamion körül felszabaduló sötétségből táplálkoztak. Az a kiömlő vegyszer hatalmas sötét energiát szabadított fel, a rengeteg halál talán örökre megfertőzte a helyet.
- Tehát csak ezért kellett meghalnia annak a kétszáz valahány embernek?
- Sokkal többnek. Az összes katona elpusztult, akik a hidat fedezték. Egy egész század. Az ő halálukat eltussolták.
- Hihetetlen.
- Ez a Pusztítók éhségének az ára. És ez az éhség mindig csak nagyobb lesz. Érted már? Ha ratifikálják azt a törvényt, és Dobkins akkor még a Waiki erdő törvényes ura, a tinta se szárad meg

a papíron amikor az egész rengeteg égni fog. Előbb viszont nem, mert azzal a világi hatalmát tenné tönkre. – Nigás előre hajolt, majdnem a zöldes lángokba, úgy mondta Joe-nak: – Vidd hát el azt a papírt Howard Grant miniszterelnöknek, különben elszabadul a pokol!

29.

– Hogyan jutok vissza? – tette fel Joe a kérdést, miután végiggondolta, mit is kell tennie ezek után. Nem tűnt különösebben nehéz feladatnak eljutni a Kormányzósági Dombhoz a Woden Temetőtől, és jó esélyük volt rá, hogy némi bűbájjal simán bejuthatnak majd a miniszterelnökig is. Most azonban egy felhő tetején ücsörgött egy halott sámánnal, egy zöld lángoktól kivilágított kunyhóban, és ez így igen távol esett a valóságtól.

– A beavatásod még nem teljes. Megtapasztaltad a levegőt, kaptál útmutatást és kapsz ajándékot. Ezután a halálon és az alvilágon át kell hazajutnod.

Nigas ezzel felállt, Joe pedig követte őt. Az öreg sámán egyszerű mozdulattal a saját szeméhez nyúlt, és kifordította azokat a gödreikből. Mire azonban a tenyerébe kerültek, két smaragdkővé változtak. Ezt nyújtotta át a megrökönyödött fiúnak:

– Íme, vedd el az ajándékodat!

– Kö... köszönöm! – nyúlt ki érte Joe, majd mégis visszahúzta a kezét: – De nem fogadhatom el. Már az igazi szeme is Wandát illette volna. Legalább ezt megkaphatná ő.

– Igazad van – mosolyodott el Nigas. – Akkor kérlek, vidd el neki!

– Rendben – vette át a két smaragdot, amik azon nyomban felszívódtak a tenyerébe.

– Majd tudni fogod, hogyan adhatod át – felelt az öreg a fel sem tett kérdésre. – Most menj!

Joe kilépett a vattapuha fehérségbe, kísétált a felhő széléig, majd cseppnyi vacillálás nélkül a mélybe vetette magát.

Halál. Alvilág.

Sejtette, hogy nehéz lesz eljutni oda, de úgy gondolta, ha elég határozottan akarja, akkor megnyílik majd a sír, amin feküdt és azon keresztül lejut majd az alvilágba.

Ám hiába koncentrált erre, a vészes sebességgel közeledő, szabályos körökből felépülő temetőben nem érzékelt semmi változást.

Viszont most már látta a várost. A benne nyüzsgő sokaságot... és látta a göndör hajú ápolónőt, amint épp magyaráz egy fél tucát, ellenséges felállású temetőőrnek...

...ami azt jelenti, hogy akkor ő már most a valóságban zuhan!

Hiába próbált fékezni, veszett kapálózása közben is tehetetlen kődarabként hullott tovább lefelé.

Az arca előtt elzúgó szélből alig bírt levegőt venni, de mielőtt még sikíthatott volna, megérkezett – nem sokkal a frissen hantolt sír mellé.

A becsapódás fájdalma fehér kínként lobbant az agyában. Tovább süllyedt, de immár nem tudta, hogy a talajban, vízben, avagy az öntudatlanságban. Nagyon magas, sípoló hang töltötte be a fejét, majd mikor már elviselhetetlen erősségűvé hangosodott, egyszer csak elmúlt. A fájdalom is elmúlt, helyette csontig hatoló hideggel a süket csönd folyta körül. Mégsem lett öntudatlan, mert a hidegben egészen különös módon a bőrével kezdte érzékelni a körülötte lévő világot.

Immár érezte, hogy tovább csúszik lefelé, igaz, teste megnyúlt, és sikamlóssá vált. A feje fölött léptek dübörgését érezte és valahol alatta, a mélységből, nagyon halványan, hő sugárzott fel.

Amint ezeknek tudatára ébredt, máris érezte, miként kell mozdulnia, hogy tovább gyorsíthassa a lefelé siklását. Igazán nem volt könnyű, az eleinte még esetlen vonaglását csak lassan tudta kifinomítani harmonikus tekergéssé.

Használtnia kellett hozzá az összes izmát, végig a hosszú, hengeres, pikkelyes testén, majd engednie kellett, hogy a föld vonzása még gyorsabb süllyedésre

bírja, mintegy magába szippantsa.

Ekkor már egészen gyorsan haladt. Végül elért egy kényelmes, föld alatti üregig, amiben, mit a strandok óriáscsúszdáján, hirtelen még gyorsabb iramra lódult. Hamarosan úgy száguldott, mint egy gyorsvonat. Érezte is a benne ülő embereket, és immár tudta, hogy a száguldás élményét nekik köszönheti. Ők táplálják megunt, kiélt, elhagyott álmaikkal, hogy aztán majd újakat szerezzenek helyette...

Joe ráébredt, hogy ő már látta saját magát korábban. Akkor megijedt a sárkánykígyótól, ami a metró helyett érkezett, most viszont ő készült megérkezni a következő állomásra.

Máris érezte, hogy hamarosan fékeződni kezd, fények közeledtek szemből...

... és felébredt.

30.

Ismerte ezt a helyet. A szürkészöld falak, a neonfényt izzadó plafon, a sarokba húzott két, egyszerű műanyag szék, mind elérhetetlen messzeségben, a sűrű, acélkék rácson túl hirdették magabiztosan, hogy innen bizony nem jut ki. Ő maga a rácson belül, egy gumimatracos ágyon feküdt. Nem volt lekötözve. Ez is gúnyos közönnyel árulkodott arról, hogy milyen kilátástalan a helyzete.

Egy napot már biztosan feküdt itt. Talán mostanra többet is. Enni kapott már többször is. Mindig ugyanazt. Betolták a tálcát, megette róla a kaját, kihúzták a tálcát.

Az ágy túloldalán a padlón a felnyitható ülőke alatti kis porceláncsészébe végezhetette a dolgát. Amikor lezárt a fedőt, az automatika elintézte a többit.

Más talán tüzetesen átvizsgálta volna a rácsot, az ágyat, mindent, hátha eszébe jut valami jó ötlet, miként szabadulhatna ki. Vagy őrült edzésbe kezd, hogy ne sorvadjanak az izmai. Joe csupán feküdt a hátán, és azt a kis üvegbúrát fixírozta, ami alatt a kamera lapult. Közvetlenül a neoncsövek mellett.

Elszúrta volna? A zuhanás után itt tért magához. Eleinte pokolian fájt mindene, utána már csak a kövek izzottak és lüktettek a tagjaiban.

A kövek.

Amikor olvasott róluk, mindig valami mesés túlzásnak gondolta a sámánok bőr alá ültetett köveit. Most tessék, saját maga cáfolta meg a feltételezését. A legfájdalmasabb – és egyben legnagyobb – kristály a nyelvében csücsült, ő pedig el se tudta képzelni, hogyan fog ezzel a szájában beszélni. Az ujjai végébe ültetett kristályokat a saját szemével is látta a körme alatt, mégsem érezte, hogy különleges erők birtokába jutott. Ott is ürességet érzett, ahol korábban mindig feszült valami különleges, megmagyarázhatatlan izzás – a szemében. Immár nem látott vele különleges fényeket, sem különös figurákat, álmképeket. Vagy a csoda szűnt meg, vagy tényleg ennyire sivár volt az új lakhelye.

Az ACT javítóintézetének kórházát jól ismerhették a helyi diákok. Nem is titkolt elrettentésként, szinte minden iskolának megszervezték az intézménylátogatást. Minden canberrai tanuló tudja: ha nagy hülyeséget csinál, itt fog elsorvadni, de ha még ki is kerül, örök életére bélyeget süt rá az, hogy itt megfordult.

Joe állt már ennek – vagy egy másik ugyanilyen teremnek – az ajtajában. Tudta hát, hogy most igazán nagy slamasztikába keveredett.

De hát miért?

Azt nem gondolhatják komolyan, hogy ő okozta a balesetet. Ha drón lőtte ki a kamiont, akkor ott nyoma maradt a robbantásnak.

Vagy direkt rá akarják kenni?

Az meglehet. Azt a drónt valakinek irányítani kellett, és a Nigastól hallottakból kitűnik, hogy akár a kormányerőket is megvezethették ezek a Pusztítók.

Akkor viszont nagy veszélyben van. És nem csak ő, de a szülei is.

“A halálon és az alvilágon át kell hazajutnod.” – idéződőtt fel benne, amit az öreg Nigas mondott búcsúzóul, és Joe úgy érezte, meglelte a választ arra, miért nem érzi még magát beavatva.

Haza kell jutnia, még hozzá az alvilágon át ahhoz, hogy teljes legyen a szertartás. Bizonyára az

ellenségei léptek közbe, a metróban szakították félbe az alvilági útját, és most esélyt sem akarnak adni neki a folytatásra. Arra, hogy még életében hazajusson. Végül is csak három napra kell őt elzárniuk, hogy azután már visszafordíthatatlan legyen a győzelmük!

Ebbe azonban Joe nem törődhetett bele.

Első lépésként a következő ételét és italát a vécébe öntötte. A teljesen érzéketlen ápoló ezt is blazírt pofával nézte végig, majd távozott az üres tálcával. Joe olvasta, hogy a sámánbeavatások gyakori kísérője a böjtölés, ártani hát nem árthat, ha pedig eddig kábították valami szerrel, annak lassanként múlni fog a hatása.

Ezek után hanyatt feküdt a gumimatracon, és felidézte a Monte Cristo grófjától a Pillangóig az összes olyan könyvet és filmet, amiben trükkös szökések zajlottak le. Hamar ráébredt azonban arra, hogy itt, az ACT kórházában nincsenek meg azok a körülmények, amik a legtöbb ilyen sztoriban alkalmat adnak a szökésre. Például nincs társasága és nincs mozgástere. A börtön sem egy omladozó várpince, hanem egy hipermodern építmény. Az ideje pedig egyre fogyott.

A következő étkezést is kihagyta, pedig a fogvatartói láthatóan igyekeztek a kedvében járni, és az egynemű kása helyett törtkrumpli, csirkehús – persze filézett – és egy kis süti érkezett a tálcán.

Miután ezek is mentek a vécébe, korgó gyomorral, de határozottan tisztább fejjel feküdt vissza, bámulni a plafont. Jóleső érzésként a régi bizsergést is újra felfedezte a szeme mögött.

31.

– Nocsak, nocsak! Kit látnak szemeim! – nyitott be egy öltönyös, napszemüveges férfi a szobába. Joe már azelőtt tudta, kivel hozta össze a sors, mielőtt kinyitotta volna a szemét. Uborka orr, messze szagló, bagófüstös lehelet. – Ugye megmondtam, hogy az ACT-ben fogunk összefutni legközelebb?

– Szép napot, nyomozó úr! – erőltette vidámra a hangját Joe. Furamód a nyelvében lévő kristály egyáltalán nem akadályozta a hangok megformálásában. – Ez lenne a börtönkórház? Inkább szállodának tűnik. Még a szüleim sem zavartak, pedig már legalább egy hete itt vagyok!

– Annyi még nincs, fiatalember, de még könnyen lehet sokkal több is.

A nyomozó nem nyitotta ki az ágy körüli rácsot, simán csak az egyik műanyag széket húzta közelebb.

– Akkor még csak két napja?

– Még annyi sem. De talán cseréljünk! Én kérdezek, te válaszolsz, oké?

Joe úgy tett, mint aki fontolóra veszi az ajánlatot, miközben nyugtázta magában, hogy még csak egy nap telhetett el. Tehát még nem ég a Waiki erdő. Lassan bólintott, majd megkérdezte:

– Erről se lesz felvétel, ugye?

– Nem tudsz felhagyni a kíváncsiskodással? Pedig most már biztosan tudom, hogy részemről rengeteg idő áll a rendelkezésemre, hogy megkapjam a válaszaimat!

– Szóval se szülők, se ügyvéd, se kamerafelvétel. Legalább bemutatkozna végre?

– Tudod, nyugodtan szólíthatsz Ted bácsinak. Az olyan meghitt.

– Akkor nem Alistair Crawfordhoz van szerencsém?

– Khm. Talán nem őt fogják minden rosszcsont kisfiúhoz kiküldeni – adta meg a választ kis vállvonogatás kíséretében az ügynök. Bár nagyszerűen tartotta magát, az uborkaorr enyhén lilásabb színt öltött, és az a kis krákogás is azt jelezte, hogy váratlanul érte a kérdés. Joe úgy érezte, szűrhat még egyet, hátha kap valami választ:

– Sajnos még mindig nem tudom, kik robbantották fel a kamiont. Sőt, most már azt sem tudom, ide hogyan kerültem. Úgy értem, mint beteg, vagy mint rab?

– Miből gondolod, hogy robbantás volt?

– Hát már a múltkor is terroristaként kezelt. Gondolom, ezért. Bizonyára azt gondolja, az én kezemben volt a távkapcsoló, amivel jól a pofámba robbantottam a kamiont, amikor az épp elénk ért.

– Ez vehetem vallomásnak?

– Igazából nem. Ha minden igaz, épp csak az összes osztálytársam tudja bizonyítani, hogy semmi ilyesmi nem volt nálam. Viszont még mindig nem tudom, hol találtak meg, és mire fel vagyok itt.

– Most a metró következett, ugye? Bizonyára robbanómellényes merényletre készültél, de aztán mégsem akartál hős lenni, ezért letépted magadról a ruhát, majd azt hajítottad a szerelvény elé, viszont téged már így is elsodort a szele.

– Robbantás volt a metróban? – kerekedett ki Joe szeme.

– Bizony! Sikerült! És kit találtunk ott ismét szerencsés túlélőként?

Joe nem válaszolt. Lelki szemei előtt arcok tűntek fel. Azoké, akiknek az álmaiból kapta az erőt a száguldáshoz. Most talán mind halott. Nem mert rákérdezni az áldozatokra, de az uborka orrú

anélkül is folytatta:

– El kell azonban keserítselek! – vált gúnyosan szánakozóvá a hangja. – A tűzvédelmi rendszer kiválóan működött, így a lángokat is eloltotta, az ideggázt pedig kiszippantotta a füsttel együtt. Így alig voltak áldozatok. Csak a metrókezelő és pár tűzoltó kerültek kórházba. Halott meg egy sincs. Ugye milyen kár?

– Ideggáz? – nyögte Joe.

– Bizony, bizony! – bólogatott lelkesen a nyomozó. – Pont olyan, mint amelyet a kamionból folytattak ki. Épp ezért meg kell értened, nem válogathatunk az eszközökben, ha válaszokat akarunk kapni! – állt fel sóhajtva, és az ajtó felé indult. – Szólok a kollégáknak. Addig ne menj sehova!

– Meg fognak kínozni? – ijedt meg Joe. Mivel abszolút tisztában volt vele, hogy ezeknek a megvezetett kopóknak a főnöke lehet az egyik, aki a merényletek mögött áll, nem sok esélyét látta, hogy meggyőzhetné bármelyiküket is az igazságról. Nézte a becsukódó ajtót, hallotta, amint a feje fölött szemérmesen elfordul az üvegbúra alatti kamera és ráébredt: mennie kell. Felállt az ágyról, és lendületes mozdulatokkal forogni kezdett maga körül, miközben ütemesen dobogott hozzá. Hamarosan erre a ritmusra egy primitív dallamú, dünyögő-perregő “rere” szöveget kezdett énekelni. Pillanatok alatt elszédült, már nem tudta, mikor fog elesni a forgás közben. Ekkor, ahogy arra az álmából emlékezett, tenyerét a feje fölött összezsápcsapva, egy hangos “raro” kiáltást hallatott. Abban a pillanatban eltűnt alóla a talaj, és ő zuhanni kezdett a föld alá. Zuhanását elég hamar meglassították a föld egyre sűrűbb rétegei, míg végül úgy beragadt, mintha gyorsan szilárduló gipszbe süllyedt volna.

Megint vak volt, ismét csak a bőrével érzékelte maga körül a rezgéseket. Ezek a rezgések pedig arról árulkodtak, hogy nincs egyedül. Sőt, egyre többen gyűlnek köré.

– Kik vagytok? – akarta kérdezni, de csak valami értelmetlen, elmélyült rezgés hagyta el a száját. Amúgy pedig tudta a választ. A föld szellemlényei, az Erunchiák kezdték felmérni, hogy vajon kiszipolyozható áldozatként került-e hozzájuk, vagy esetleg tartaniuk kell tőle. Joe próbálta kiterjeszteni feléjük a tudatát, és azt üzenté:

– Szövetséget akarok kötni veletek!

– Mit adsz? – jött az azonnali kérdés feleletként.

Joe erre nem volt felkészülve. Mit adhatna ezeknek? Semmi sem volt nála, bizonyára még a kórházi ruhái is ottmaradtak a padlón, amint megkezdte a sámáutazását.

– Nos, mit ajánlasz fel nekünk?

– Mit szeretnétek? – kérdezte vissza, a szellemek nyelvén húzva az időt.

– Szeretjük az életet! – jött az azonnali válasz, és rögtön utána szinte mindenfelől: – Igen!

Szeretjük! Imádjuk, igen, igen! – és már érezte, ahogyan tépnék-szaggatnák a mellkasa mögül az ott lüktető energiát.

– Hátrébb! – kiáltotta gondolati úton, és maga is meglepődött, milyen mély, mennydörgésszerű rezdülést okozott ezzel maga körül. A szellemlények riadtan spicceltek szerteszét.

– Te hatalmas vagy!

– Te megtisztelsz, ha szövetséget ajánlasz nekünk!

– Adj a hatalmadból, és segítünk neked!

– Adj nekünk tudást, és szolgálunk téged!

Joe ez utóbbin elgondolkozott. Végül is, ha tanít nekik valamit, az még belefér. Már tudta is, hogy mit ajánl fel. Régen sokat villogott vele, hogy anyjától egész sok mindent eltanult az ő anyanyelvéből.

– Tudok egy kicsit írni. Szeretnétek megtanulni egy kelta dalt?

- Druida nyelv! Szeretjük!
- Kérjük, ez bőkezű ajándék!
- Ezért szolgálunk téged örökké!

Joe megköszönte a képzeletbeli torkát, hogy előadja a dalt...

...de nem jutott eszébe a szöveg. A dallam ott szaladgált a fejében, de a szavakat elfelejtette. Sőt! Hirtelen semmi, még az anya szó sem jött a nyelvére, pedig éveken át így szólította az édesanyját!

- Köszönjük, köszönjük, ez nagy tudás! Mit kérsz, mivel szolgáljunk?

- Ti elvettétek tőlem az ír nyelvtudásomat? - kérdezte elképedve Joe. Annyira hihetetlennek tűnt, hogy eszébe sem jutott felháborodni, vagy dühössé válni miatta.

- Felajánlottad, elfogadtuk, köszönjük!

- Jó... - törődött bele még mindig elképedve, és csak remélte, hogy képes lesz újra megtanulni az anyjától, amit most elfelejtett. Az anyjától, aki eddigre már biztosan betegre aggódta magát miatta. - ...akkor vigyetek haza!

- Haza nem, csak a közelbe, föld alá tudunk! Csatornába vigyünk, vagy alagútba?

- Inkább alagútba.

A következő pillanatban meglódult. Érezte, ahogy az Erunchák ereje meglazítja egy irányba a föld alatti világot, ő pedig önkéntelenül csúszni kezd arrafelé. Mögötte recsegve szilárdult vissza minden, így ez a folyamatos áramlás egyre gyorsabb siklást eredményezett. Hamarosan már szinte úszott, repült a föld alatt.

Egyszer aztán lassulni kezdett, és hirtelen megszűnt előtte a föld. Amint kibukkant a feje, visszatért a látása, majd szépen sorban minden érzékszerve visszaállt az emberi érzékelésre. Egy folyosó oldala köpte ki anyaszült meztelenül, ám amúgy sértetlenül és viszonylag tisztán.

Gyenge fények világították be a helyet, amiben csövek és vezetékek kötegei futottak, itt-ott megszakítva ismeretlen célú fémszekrényekkel. Egy erősödő, majd gyengülő dübörgés jelezte, hogy megint csak a metróhoz érkezett, bizonyára az egyik szervizfolyosóra. Kis vacillálás után elindult jobbra, remélve, hogy amíg nem talál valami rongyot, amit ruhaként magára ölthet, addig nem fut össze senkivel. A hang alapján úgy sejtette, abban az irányban lehet a közelebbi metróállomás, amerre elindult, és amennyiben az Erunchiak igazat beszéltek, és a házukhoz legközelebb tették ki, akkor a Dickson állomáson fog kilyukadni.

Úgy tűnt, örült szerencséje van: alig néhány lépés után megpillantott maga előtt, a csövek közé gyűrve egy kék szerelőoverallt. Mármint a gyenge fényben Joe erre tippelt, ugyanis olyan vastagon fedte az olajos mocskok, hogy szinte kivehetetlenné vált az eredeti színe. Bizonyára az előző tulajdonosának nem volt gusztusa felcipelni a napfényre, vagy az első hulladékgyűjtőig, ezért hagyta itt.

A szükség viszont nagy úr, Joe tehát némi fitymálás után csak belebújt. Jókora emberről kerülhetett le a ruha, ugyanis a szarait többszörösen visszahajtván érte csak el, hogy egyáltalán járni tudjon benne. Így azonban már jóval nagyobb önbizalommal folytathatta az útját. Hamarosan meglelte a kijáratot is, ami valóban a fényes Dickson állomásra nyílt. Kívülről nem is látszott az ajtó, és bár belülről kilinccsel nyithatta, kívülről már csak egy külön erre a célra használt eszközzel tudta volna bezárni maga után. Így aztán csak behajtott, amennyire tudta, majd szétnézett.

A vadonatúj metróállomás meglepően kihaltnak tűnt. Alig pár tucat ember lézengett odalent, és azok vizes kabátjáról Joe azonnal levette, hogy odafent szakad az eső. Az utasok elég mogorvának és sietősnek tunktek, ha valaki meg is nézte magának a szurtos szerelőfiút, hát nem sokat törődött vele. Joe egyedül egy utcazenészt látott lent, aki nem sietett sehová. Bizonyára azt is az eső verte le ide. Az idősödő úriember egy nyitott gitártok felett pengette a hangszerét, és ifjonti lelkesedéssel énekelt valami csíkos napernyőről, amit mindenképpen meg akart nyerni. Mellette ott

sorakoztak a nyilvános telefonfülkék. Joe elképzelte, milyen lehetne most ezzel a háttérzajjal felhívni akárkit... és akkor belé hasított a félelem, hogy talán nem is lenne rossz végre segítséget hívni.

A rendőrséget természetesen nem hívhatja. Mászt pedig csakis pénzért. Gyorsan áttúrta a ragacsos zsebeket, ám ekkora mákja már nem volt. Végül kellenlenül odasomfordált az utcazenészhez.

– Jó napot, uram! Tudna nekem pár centet kölcsönözni? Telefonálnom kell.

A lelkesen éneklő figura abba sem hagyva az előadást, csak a fejével intett a gitártok felé, hogy szolgálja ki magát. Ekkor már egy dél-amerikai számot adott elő, de egy kicsit átköltve, az éhezők országáról dalolt.

32.

Joe irtó hülyén érezte magát. Valamikor régen, még a balesete előtt, állandóan magával hordta a mobilját. Az összes barát, haver, internetes ismerős néhány gombnyomással bármikor elérhetővé vált számára.

Most meg?

Hosszú másodpercekig fixírozta a telefon digitális billentyűzetét, mire nagy bátortalanul beütötte a felidézett számot. Pedig hányszor hívta otthon a szüleit! A körzetszám, a 262 ment könnyen, de utána...

Beírta a számot, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy otthon fogják felvenni.

De aztán nem vette fel senki. Hosszú másodpercekig kicsengett, majd egy digitális hang jelezte, hogy a hívás sikertelen volt. A következő próbálkozás előtt odalépett a telefonok melletti információs pulthoz és kikereste az anyja munkahelyi mobilszámát. A szám nem volt kapcsolható. Növekvő nyugtalansággal erőltette az agyát, majd hirtelen beugrott neki apja mobilszáma is. Egy időben otthonról hívogatta, és egy hagyományos telefonkészüléken minden alkalommal be kellett pötyögnie, így most sikerült elővarázsolnia a régi mozdulatsort – egy, huszonkilenc, ötszázkilencvenkettő – és várta, hogy apja felvegye. Most sem járt sikerrel. Immár nem segítséget akart hívni magának, hanem megtudni, mi a fene történt a szüleivel. Amekkora slamasztikába keveredett, lehet, hogy már rég bajba sodorta őket is! Mérgesen csapta vissza a telefont, amikor a mobil üzenetrögzítőre váltott, ezzel elnyelve az egyik negyeddollárost.

Viszont immár beindult az agya, és egy másik szám is eszébe jutott, amit elég gyakran hívogatott otthonról: Siobhan pár éve még inkább volt az állandó sitters, mint a barátnője. Szülei minden alkalommal őt kérték meg, hogy nézzen rá, amikor valami okból kimaradtak estére. De máskor is számíthatott a "szomszéd nagylányra". Ha kellett valami a boltból, ha kifogott rajta a házi feladat, őt lehetett riasztani leghamarabb.

Tárcsázta a számot, és szinte abban a pillanatban fel is vették:

– Ki az? – szólt bele egy sírós hang.

– A fiú a szomszédból – próbált meg lazának tűnni Joe, de a gyomrát egy jeges kéz markolta össze. Siobhan nagyon ki volt borulva, és ez semmi jót sem sejtetett. – Mi történt?

– Jaj, Joe, akárhol vagy, menekülj! A házatokat... feldúlták, és anyudék sehol sincsenek... elrabolhatták őket...

– Mi?! Anyuékat?!

– Igen. Téged köröznék. Rád kenték az egészet... kint vagy a neten is mindenhol, és most már jó fotókkal. Még szerencse, hogy tombol ez a vihar, így a kutya se keres... Hol vagy most?

– Őő, szerinted elmondjam a telefonba?

– Jaj, nem, dehogy! Inkább... találkozzunk ott, ahol a sulis szerelmespárjai szoktak!

– Oké, de várj! A nővérkének üzenem, hogy az, amit találtál a bokor alatt, az a megoldás. El kell juttatni a miniszterelnökhöz, még ma! Holnap megszavaznak valami törvényt, akkor már késő lesz!

– Jó. Most nincs itt, mert nyomoz valami után, de hagyok neki levelet. Ó, remélem, van itt valami toll...

A telefon három pityegéssel jelezte, hogy lejárt a bedobált pénz.

– Sio, legyél nagyon óvatos! Ezek ki akarnak csinálni minket!

- Tudom. Rohadékok. Joe, vigyázz magadra!

- Szeret...

A vonal megszakadt.

-...lek.

Az utcai zenész időközben abbahagyta a gitározást, hiszen a kutya sem figyelt rá. Rosszallóan nézett Joe-ra, bizonyára sokallotta az aprót, amit kivett, és erre azt kell hallania, hogy randit beszélt le a csajával. Az tisztán látszott, hogy nem fog kapni újabb marékkal.

Joe indult volna, hogy mielőbb az utcára jusson, hiszen itt a föld alatt bezárt vadnak érezte magát, de ekkor a háta mögött megcsörrent a telefon. Joe ledermedt. Hirtelen nem tudta, hogy megforduljon, vagy futásnak eredjen. Aztán a következő csörrenésre megfordult. A digitális kijelzőn ott virított az 129592 számsor. Az apja hívta!

- Halló? - kapta fel a kagylót a következő csörrenésnél.

- Te vagy az, bikfic? Jól eltűntél pár napja!

- Igen, apa, bocs - nyögte Joe, minden lélekerejét beleadva, hogy eljátssza a naiv kisgyereket. Bár az apja hangját hallotta, nem volt kétsége afelől, hogy valami digitális trükkal van dolga. - Le kellett lépnem egy időre.

- Értem. Majd itthon anyáddal együtt megbeszéljük, jó? Megyek érted. Hol vagy most?

- Itt, a Flemingtonon - hazudta megremegő hanggal. - Anya hogy van?

- Jól. Elment vásárolni, de hamarosan itthon lesz. Ő is nagyon fog örülni, hogy végre előkerültél. Várjál, mindjárt elugrok érted!

- Rendben. Várlak.

Remegő kézzel tette vissza a kagylót, és amikor a zenészre nézett, az egyenesen a plafonra mutatott. Fölöttük egy kamera függött, ami most egyenesen Joe-ra meredt.

Francba! Semmi időt sem nyert a hazugsággal, pontosan tudják, hogy hol van!

Immár meg sem próbálkozott a mozgólépcsővel. Lélekszakadva rohant vissza a szerelőfolyosó irányába. Az emberek értetlenül néztek utána, de szerencsére nem akadályozták. Még a sarokig sem ért, amikor utolérte egy harsány kiáltás, ami megállásra szólította fel. Amikor bevetette magát a behajtott ajtón, eldördült az első lövés. Berúgta maga mögött az ajtót, majd rohant tovább. Nem tudhatta, mekkora akadályt jelent nekik az, hogy kívülről nincs kilincs azon a vékony ajtón. Arra pedig esélye sem maradt, hogy most sámanutazásba kezdjen. Nem jutott haza, nincs meg a beavatása. Könnyen lehet, hogy egy életre elszúrta...

Hirtelen mozgást érzékelt maga előtt is. A vér meghűlt az ereiben. Utána még nagyobb megrökönyödésére rájött, hogy mit lát a gyenge fényben maga előtt ugrálni.

Jó húsz lépésre a cilinderes kis kobold integetett neki veszettül, amelyik pár napja, amikor Siobhannal szöktek ki várost nézni, még igen ellenségesen indult meg felé. Most lelkesen jelezte, hogy kövesse.

- A Red Hillre kell mennem! - kiáltott oda neki, majd futva utána indult. Úgy döntött inkább megbízik ebben a kis szörnyetegben, mint a fegyveres üldözőiben. Mögötte újabb lövések csattantak, majd hallotta, ahogy valakik kirúgják az ajtót, rövid utasításokat váltanak, majd felé kiáltanak. Ő ekkor érte el a helyet, ahol a kobold állt az imént. Most egy folyosó nyílt ott balra, amibe gondolkodás nélkül bevetette magát.

Ez a járat inkább tűnt ősi, terméskövekből kirakott falú csatornának, mint bármiféle folyosónak a hipermodern metróban. Ettől függetlenül kissé meghajolva még egészen gyorsan lehetett benne közlekedni, és úgy tűnt, ezen az úton a zsarukkal szemben is sikerült egérutat nyernie. Joe futott, amíg bírta szuflával, de aztán hamarosan csak meg kellett állnia, hogy kifújja magát. Amíg erőt gyűjtött a folytatáshoz, azért felfedezett pár furcsaságot maga körül:

A falakból itt is, ott is gyökerek lógtak ki, pedig jó tucatnyi méterre kellett lenniük a föld alatt. A gyenge félhomályt a kövek illesztéseinek becsillanó napnak köszönhetette, pedig erre még kisebb volt az esély. Lábai alatt kis csermely csordogált, a falakon dúsan tenyészett valami lilás fényű gomba, és rajokban lepték a mindenféle világító bogarak. Mielőtt azonban tüzetesebben megfigyelhette volna bármelyik furcsaságot is, a kis cilinderes visszatért, és igen igen rosszálló képpel sürgette a továbbindulást, Joe pedig inkább nem ellenkezett.

Sokáig mentek így, néha egészen hihető járatokban, csövek mentén, természetesnek tűnő barlangokban, majd házak pincéin keresztül, máskor teljesen mesészerű helyeken: régi, fa dúcolású szénbányák járataiban, rozsdás csilléket kerülgetve, kék fényű gleccseralagutakban, kristályfényű cseppkövek alatt... míg végül egy csatornafeljárónál véget ért az út. Időközben a kis csermely egészen bő patakká duzzadt, ami a mezítláb caplató Joenak egyáltalán nem esett jól. A köveken, törmeléken tapodva örült, hogy még megúsza komolyabb sebesülés nélkül. A feljáró kerek betonfalán szó szerint egy zuhatag ömlött alá. Akármilyen vihar is tombolt fent, szinte hihetetlennek tűnt, hogy ennyi csapadékot hozzon magával.

A cilinderes vezető eddigre felszívódott, így Joe végre rendesen kifújhatta magát. Felsandítva látta, hogy legalább tíz méteres magasságba kell majd felkapaszkodnia. Megrángatta, majd miután eléggé biztonságosnak ítélte meg a betonfalból kiálló vasfokokat, elkezdett rajtuk felmászni. Odafent az egész hátát neki kellett vetnie a csatornafedélnek, hogy ki tudja tolni. Olyan vízáradatot kapott cserébe a nyakába, ami majdnem lemosta a vaslétra tetejéről a mélybe. Már a mocskos overalja is kezdte visszanyerni az eredeti színét. Odakint füttyülve visított a szél, egymást érték a mennydörgések, és záporozott az eső. Mindezek ellenére ki kellett másznia innen. Siobhan ebben az időben várja fent a Red Hillen, a Szerelmesek Sziklájánál.

33.

Siobhan pontosan ott állt, ahol elképzelte.

Miután kimászott a csatornából, Joe örömmel látta, hogy arra az aszfaltútra jutott, ami egyenesen a természetvédelmi területre vezet fel. Most, a viharban szabadon szakadt le az esővíz a vörhenyes sziklával tarkított domboldalon. Joe ennek ellenére egyenesen nekivágott a teteje felé. Úgy gondolta, a fákkal ritkásan benőtt dombot még mindig jóval gyorsabban megmássza, mintha a lusta kanyargású szerpentint követve vág neki. A szél néha feldöntötte, métereket csúszott vissza, de azért viszonylag hamar megtette az utat. Közben észrevette azt is, hogy a cudar idő ellenére itt is, ott is drónok küzdenek a levegőben maradással. Nem volt kérdés, ki után kutattak. Joe még két viharsast is felfedezett az egymást kergető felhők között, akik viszont fennkölt nyugalommal uralták a levegőteget. Nem sok ideje akadt azonban csodálni őket, hiszen a drónok bármelyik pillanatban kiszúrhatták maguknak, és itt, a vizes, nyílt domboldalon kiváló célpontot nyújtott. Alulról érte el a Szerelmesek Szikláját, ami nem volt több, mint egy kis kiugró perem, ahol kényelmesen meg lehetett állni kocsival, hogy aztán itt ölelkezve csodálhassák meg a naplementét, vagy a csillagokat a párocskák. Most azonban csak egyetlen vörösloboncú lány ázott kitartóan egy semmirevaló esőköpeny alatt. A felfelé vezető utat kémlelte és próbálta megvetni a lábát a dühöngő viharban.

– Siobhan! – kiáltott oda neki Joe, ám hangját elsodorta a szél. – Siobhan, itt vagyok!

Megújult erővel kapaszkodott fel a sziklán, majd végre hallótávolságba került:

– El kell tűnnünk innen! Drónok köröznak a fejünk felett!

Siobhan megpördült, egy gyors mosolyban kimerült a viszontlátás öröme, majd azonnal a felleget kezdte vizsgálni.

– Nem fogod látni – ragadta meg a kezét Joe. – Van itt a közelben egy kávézó, ott lesz tető felettünk.

Futva indultak meg. Joe-nak már mindene remegett. Ki tudja, mikor evett utoljára, és már órák óta csak menekült. Legalább szomjúság nem gyötörte. Elég volt kinyitnia a száját, hogy kortyolhasson az esőből. Az aszfaltúton is patakokban szakadt le a víz, bár Joe mezítelen lába mostanra érzéketlenné zsibbadt a megpróbáltatásoktól.

A Lookout kávézó igazából a dombra vezető autót út egyik pihenőhelyéhez tartozott. Hosszú parkoló, egy töltőállomás vette körbe. Maga az épület igazán futurisztikus képet nyújtott kidudorodó ablakaival és a lapos tetőteraszával. Mint egy UFO-leszállóhely irányítótornya. A kávézó természetesen zárva volt, ebben az ítéletidőben senki se jött fel kinyitni. Csak a jó félméternyire kiugró ablakok alatt, a bejáratba húzódva kaptak némi védelmet az eső és a szél elől. A közelben újabb villám csapott be, az ezt követő dörgésben Joe és Siobhan csak nézhették egymást kézen fogva. A lány arcán a megkönnyebbülés és az aggodalom grimaszai szaladgáltak, ezer szónál többet mesélve a benne tomboló érzelmekről.

– Mondd, tudtál beszélni Wandával? – tette föl Joe a legsürgetőbb kérdését a dörgés elültével.

– Dehogy! Még jóval korábban beleolvasott abba az iratba, utána elrohant. Azt mondta, nyomozni. Csak egy levelet írtam, benne azt, hogy hol találkozom veled, meg amit a telefonba mondtál.

– Képzeld, utána valaki az apám telefonjáról, apám hangján visszahívott és rá akart venni, hogy várjam meg. Most már ebben sem bízhatunk.

- Nem is fogunk. Amióta azzal gyanúsítottak meg, hogy a kínai bevándorlás elleni tiltakozásul a Capital Hill ellen készülsz robbantásos merényletre, már bármilyen szemétséget el tudok képzelni róluk.

- Ez megy rólam a tévében?

- Meg, hogy közöd lehetett a másik két robbantáshoz. A hírekben már az van, hogy a házatokban kész bombagyárat találtak, ezért letartóztatták a szüleidet, de anyuék egyetlen rendőrautót se láttak! Percekkel korábban még telefonon beszéltek, anyád épp szervezte az ismerősöket a felkutatásodra, hiszen tudod milyen, még egy elveszett kiskutyáért is kész mentőcsapatot indítani, szóval rá öt percre meg szétrobban szinte a házatok, és mire anyuék átszaladtak, már sehol senki?! Elrabolták őket, nem volt ott semmi házkutatás!

- És az egész mögött egy átkozott fakitermelő cég áll!

- Azokról is érdekes dolgokat olvasni. Wanda kért, hogy nézzek utána, ezért volt bekapcsolva a telóm, amikor hívtál. Állítólag az általuk birtokolt erdőkben alig folyik erdészeti munka, viszont mindenfelé lezárt területeket tartanak. A konteós blogokon titkos katonai kutatóbázisokról írnak és egyértelműen nekik tulajdonítják a kamionból kifolyt mérget is.

- Azt mindenesetre magyarázná, hogyan tudta zsebre tenni az egész belső elhárítást ez a.... ez a Harley Dobkins... - Joe a homlokára csapott: - Tudom már, honnan ismerős a név! Apám mondogatta kisgyerek koromban, hogy de jó lett volna, ha belőle lesz Dobkins! Merthogy a nagyapám testvérét örökbe fogadta az a kőgazdag család, míg az én nagyapám az állami intézetből állandóan visszazökdösött a nomád családjához... akkor én tudom a nevét!

- Ez igazán nagyszerű Joe - húzódott közelebb a lány -, de mikor fogsz végre megcsókolni?

- Jaj, Sio, olyan mocskos vagyok, hozzád sem érek - húzódott hátrébb Joe.

- Lehet, hogy büdi vagy, de legalább melegítesz! - bújt hozzá csak azért is, majd a fülébe súgta: - Ne tudd meg, hogy kiakadtam, amikor Wanda nélküled jött vissza.

- Nem hangzott jól, hogy otthagytam a temetőben? - mosolyodott el Joe, miközben esetlenül átölelte a szanaszét ázott lányt.

- Képzelheted! Hozzá se szóltam miután... miután... Te, lehet, hogy beindítottuk a riasztót! Ott az a piros led elkezdett villogni!

Joe benézve az üvegajtón azonnal átlátta, mi a helyzet:

- Ez kamera, nem riasztó. Most csekkoltak le minket.

Villámként csapott bele a gyanú, hogy talán nem a kávézó tulajdonosa ennyire kíváncsi. Kilesett a bejárat alól az esőfüggönyön túlra, és már látta is a zuhanórepülésben közelítő drónt. Megragadta Siobhant a grabancánál, és vele együtt vetődött oldalt, a földre.

34.

– Te whakangungu rakau! – kiáltotta Joe, még a levegőben, és a következő pillanatban fényes lobbanás borította el mindkettőjüket. Törmelékdarabok és füst gomolyogtak utána, de semmi sem érte el, hanem mint egy gömb, fogta körbe őket egy ezredpillanatig. Utána ez megszűnt, és az izzó levegő úgy csapta fejbe, mintha forróvízzel töltött lufiktól két oldalról egy időben kapott volna be két pofont.

Joe pár pillanatra teljesen megsüketült a légnyomástól, majd elkezdett a fejére záporozni a törmelék. Közben a hallása visszajött ugyan, de rögtön azt kívánta, bárcsak ne így történt volna. A kávézó riasztója ugyanis most már bekapcsolt, és iszonyatos szirénázással adta a világ tudtára, hogy komoly atrocitás érte. Ahol az előbb még az ajtó állt, ott most egy szakadozott szélű lyuk tátongott, néhány helyen még lángolt is a fa utánzatú műanyag ajtókeret-maradék. Az ablakok több helyen kitörték, de a pontos károkat nem volt idő felmérni. A drón, ami a múltkorhoz képest sokkal nagyobbnak és kereksebbnek tűnt, épp megfordult, hogy újabb támadásba lendülhessen.

– Befelé! – rángatta fel a földről a sokkos állapotba került lányt, és maga után vonszolva a kávézóba rontott.

Odabent a plafonból szintén dőlt a víz, az automata tűzoltó berendezésnek köszönhetően. A fiút most ez zavarta legkevésbé. Sietve húzódott a tetőteraszra felvezető csigalépcső oszlopa mögé, hogy az odakint keringő gyilkológép elől fedezékbe jussanak. Siobhan még csak most kezdett ocsúdni a dermedtségéből.

– Ez sokkal nagyobb, mint a múltkori – visította rémulten, hogy túlkiabálja a veszett szirénázást. – Láttad? Tele van rakétákkal!

– Láttam – kiabálta vissza Joe. – Maradjunk csöndben, mert hang alapján is bemérhet minket! A lány innentől mukkanni sem mert.

Úgy tűnt, patthelyzet alakult ki. A drón nem kezdett el vaktában lövöldözni, hanem módszeresen körbelebegve igyekezett meglelni a célpontjait. A benti kamerát sikeresen szétlőtte az előző találataival, és úgy tűnt, a tűzoltó szerkezetből folyamatosan zuhogó víz erősen korlátozza szenzorjait. A sziréna a hang alapú tájékozódását akadályozhatta, mivel percek teltek el anélkül, hogy a tucatnyi rakétájából akár egyet is elindított volna.

Joe közben veszettül törte a fejét, mit is tehetne. Az előbb önkéntelenül varázsolt, amikor az ősi nyelven védőburkot parancsolt maguk köré. Hiába értette azonban, hogy mit mondott, nem tudta volna felidézni, sőt, újabb parancsok sem jutottak eszébe.

Valami olyanra volt szüksége, ami szinte alap képességeként működik, ahogy régen, a beavatása előtt, az elszédülős repülései. Bármilyen jól jött volna, amivel legalább a menekülésüket lehetővé tenné: eltérítheti a drónt, vagy legalább a lövedékeit tudná semlegesíteni...

Joe-nak ekkor eszébe jutott a sas pár, akiket idefelé jövet látott. Behunyta hát a szemét, és igyekezett átadni magát a jól ismert szédülésnek. Az úgy tört rá, mintha régóta csak arra várna, hogy színre léphessen. Joe kiszédült a valóságból, majd szinte azonnal ott érezte magát fenn, magasan, a vihar szívében. Viszont most uralta a helyzetét, nem csupán tehetetlen szemlélője volt az eseményeknek. Elsőként a Lookout épületét kereste meg. Minden nehézség nélkül rávette a viharsast, hogy arrafelé vitorlázzon, Joe pedig pontosan tudta, merre kell elindulnia. Egy perc sem telt belé, és már alatta lebegett a fekete, ovális alakú drón, amint módszeresen, fel-le szítálva

detektálta a célpontját. Joe egy hirtelen ötlettel lecsapott rá. A sas gyilkos ösztönei egy tökéletes zuhanórepülésben keltek életre, a végén pedig a kieresztett karmok hatalmas ütést mértek a drón fekete borítására. Bizonyára mindez nem sikerül, ha gép nem minden szenzorjával azon van, hogy az áldozatait felfedezze. Bizonyára még a váratlan támadást is korrigálni tudja, ha nem épp egy vihar tombol körülötte. Valószínűleg még így is megúsza volna pár karcolással a parkoló aszfaltjára koppanást, ha nincs egy egész fegyverarzenál élesítve az alján, kilövésre készen. Így azonban Joe azt érezte, hogy a becsapódás után alig néhány szárnylendítést követően egy forró förgeteg löki őt a magasba. A lökődéstől kiesett a sas tudatából, ismét a lépcső alatt ölelte a remegő Siobhant, és csak úgy záporozott a fejükre a sok vakolat és törmelék.

A robbanástól kis híján az egész épület összedőlt. A szirénázás torz hangú nyekergésbe váltott, majd megszűnt. Hatalmas, fekete füstfelhő bodorodott az ég felé odakint, a parkolóban, ahol még az aszfalt is égett. Joe a félig leomlott falon keresztül azt is látta, hogy a töltőállomás egyszerűen eltűnt, a helyén mélyedő, lángoló katlan pokoli hőséget sugárzott felé. Az a füst nem csak bodorodott, de kezdett formát ölteni, és valami nem evilági gonosztságot sugárzott. Joe tudta, hogy akármi is materializálódik belőle, az hozzá jön. Kihívást kapott, ami elől nem menekülhet.

Siobhan viszont igen!

– Sio, itt az egyetlen lehetőség! – hajolt oda a lány füléhez. – Menj, hozz segítséget!

– Ne maradj itt! Ez valami démon.

– Hát te is látod?

– Hogyne látnám! Ott áll a füstben.

Mostanra valóban jól kivehetővé vált egy szarvakat viselő, éjfekete emberforma, ami az épület magasságával vetekedett. A szemei helyén pokoli zsarátnokok rőt izzása tört elő.

– Ez értem jött. Én feltartóztathatom, de ha nem mész segítségért, akkor mindketten itt pusztulunk a végén. Indulj!

Siobhan bólintott, majd egy suta pusztit nyomott Joe szájára.

– Tarts ki!

Remegő botladozással indult neki, pontosan az entitástól ellenkező irányba, le az egyik domboldalba épített lépcsőn. Csakhamar eltűnt Joe szeme elől.

35.

A vihar, ha lehet, még vadabbul tombolt, mint eddig. A fiú a korlát maradékába kapaszkodva küzdötte fel magát a tetőteraszra, ahol a robbanás összetörte a padlóhoz rögzített asztalokat, egy kupacba vágta a székeket és nagytakarítást végzett az ide ültetett növények között.

Joe úgy döntött, nem ad esélyt a szörnynek, amint megpillantotta, minden erejét a szeme mögé gyűjtötte, hogy egy ahhoz hasonló csapással intézze el, mint amivel a rakétákat hatástalanította a múltkor:

– Pusztulj, Londaluk! – üvöltötte a füstlény képébe. Érezte, ahogy az erő kilövell a szeme mögül, de nem történt semmi különös. Hacsak az nem számított, hogy az eddig csupán céltalanul pásztázó tűztekinet hirtelen rászegeződött. Joe halk nyögéssel vette tudomásul, hogy a terve nem vált be, és sietve kezdett az álmából ismerős mozdulatokba. Érezte, ahogy meglódul körülötte az erő, de mielőtt bármiféle támadó varázsba formálhatta volna, a démon egy egyszerű legyintéssel elsöpörte a keze közül.

– Te whakangungu rakau! – kiáltotta ekkor kétségbeesett sietséggel, és éppen jókor aktiválta a védőburkot maga körül: a démon egy füstlövedéket küldött felé, ami így szétoszlott a smaragd izzással felvillanó védelmén, ám ki tudja, mit tett volna vele, ha ez nincs.

Joe érezte, hogy ha az erőt hívó mozdulatait használja, még egy ideig fent tudja tartani a varázst, ezért késlekedés nélkül elkezdte a mágikus táncot. Hanem a démon egyszeriben megvadult, és olyan ütemben kezdte füsttel és lánggal ostromozni a tetőterazon táncoló fiút, hogy az szinte ki sem látszott a támadások alól. Joe sejtette, hogy ellenfele így akarja elejét venni annak, hogy a védelméből bármiféle támadást indíthasson, de az igazat megvallva ötlete sem volt arra nézve, mit tehetne egy ekkora démon ellen. A sárkány ellen volt ideje erőt gyűjteni, varázst formázni, most viszont ijedten látta, hogy minden igyekezete dacára még az őt védő smaragdburok is egyre szűkül körülötte. Nem tudott annyi energiát visszapumpálni bele, mint amennyit Londaluk pusztító csapásai elvettek belőle.

Mit is mondott Nigas? Hogy biztosan lesz ideje felkészülni a harcra Londaluk ellen? Hát ezt nagyon benézte az öreg! Hamarosan elfogyott az erő a környezetéből, és immár – mint anno a sárkányt rejtő drón ellen – a saját életerejét kezdte felemészteni.

– Nigas, most kéne, hogy átvedd! – nyögte félhangosan, amikor a tánc már kezdett izmait tépő önmészésszé válni.

A következő pillanatban Joe csak annyit látott, hogy a viharfelhők rétegeiben rés támad, amin át lesüt a déli napfény, és egy szélesebb entitás suhan rajta keresztül lefelé, egyenesen a füstdémon kellős közepébe. Szinte ellenállás nélkül átszakadt rajta, majd egy kis ívelés után megállt a levegőben. Joe Nigas ragyogó fénytől övezett alakját látta, amint egy fekete kígyószerűséget szorít a két kezével, majd a föld felé villant a kettősük, és egy fülsiketítő csattanással eltűntek a föld alatt.

A fiú tátott szájjal nézte a történeteket, és azt sem vette észre, hogy a védőburka semmivé foszlott, amint abbahagyta táncát. Arra eszmélt, hogy egy elkínzott üvöltést hallatva az emeletes füstszörny összetöpreődik, és az elhamvadó lángok közül egy igen megviselt emberforma vánszorog elő. Majd összerogyott a döbbenettől, amikor ráébredt, ki az az ismerős figura: Az apját látta összeégve, kiégett, megpörkölt ruhákban felé sántikálni, miközben próbálta túlkiabálni a vihart:

– Joe! Jaj, kiskrapek, szörnyű volt! Ez a... szörnyeteg teljesen átvette felettem az irányítást... ha nem szabadítasz meg, biztosan elemészt...

– Apám sohasem hívna kiskrapeknak! – kiáltotta vissza Joe, miközben a fejét rázta, hogy szabaduljon a látomástól. Ám az makacsul kitartott.

– Pedig én vagyok az, Lucas Scarrey, gyere, tapogass meg, ha nem hiszel a szemednek!

– Lucas Scarrey vagy, az igaz, de nem az apám! Nincs hatalmad fölöttem, Lucas Scarrey, vagy ahogy a világ ismer, bácsikám, Harley Dobkins!

Ez végre hatott. Joe szeme előtt szétfolyt az elkínzott apja képe, és immár egy igen mérges tekintetű öregúr álldogált alatta egy szál semmiben. Fenyégetően emelte az ujját a tetőterasz felé, és rekedtes hangon felrikácsolt:

– Márpedig jobban tennéd, fiacskám, ha mielőbb azon lennél, hogy rendbe tegyük, amit elrontottál a kotnyeleskedéssel, különben legközelebb szó szerint apád lenyúzott bőrébe bújok majd!

Joe-t szíven ütötte a felismerés, hogy az előtte álló tényleg zsarolhatja őt. Hiszen akár be is válthatja ezt a szörnyűséget! Siobhan is megmondta, hogy a szüleit elrabolták, és Dobkins bármit elérhet a befolyásával. Szinte biztos, hogy ő volt a szülei elraboltatója. Ha most magára dühíti az öreg Pusztítót, azzal a szülei életét játszhatja el!

– Mégis mit tehetnék? – vont vállat Joe, és hirtelen teljes súlyával megérezte, hogy ő csupán egy hihetetlen veszélyek közepébe csöppent kislány. A következő pillanatban az alatta álló egy bonyolultnak tűnő mozdulatot tett, majd egy “Hopú!” kiáltással felé intett. Joe úgy érezte, mintha minden tagjára külön-külön lasszó szorulna, majd azok elkezdtek húzni, rángatni a tető szélé felé. Rémséggel látta, hogy odalent az öreg valóban olyan mozdulatokat tesz, mintha egy láthatatlan kötéllel rángatná őt, miközben lassan hátrál.

– Azt tehetnék, te ördögfatty, hogy elpusztulsz végre! – kiáltotta oda neki az öreg erőlködve. A tető szélé Joe lábai előtt zuhant a mélybe, a korlátot eltüntette a robbanás, ő pedig képtelen volt ellenállni a húzásnak, és még megkapaszkodni sem tudott semmibe. – Nincs könnyebb, mint egy halottra kenni mindent, ami történt! Főleg, ha a bűntudata miatt a tetőről leugró öngyilkosról van szó!

36.

Vakítón villanó, kék fényesség, sistergő csattanás süketítette el, majd olyan szag áradt szét, mintha egy fénymásoló irodába lépett volna. A tagjait rángató erő hirtelen megszűnt, amitől egyensúlyát veszítve fenékre huppant. Mire Joe kipislogta szeméből a fénylő foltokat, az öreg Dobkins helyén csupán egy füstölő kupacot látott. Még mindig káprázó szemekkel egy vörös hajú nőt is megpillantott, ahogy a pusztulás mögött, a domboldal csenevész fái közül előlépdel. Vöröslő haja elázottan lapult a fejéhez, és hosszú, a víztől testéhez tapadó hálóruhát vonszolt maga után, amin kéklő szikrák futkároztak le és fel, mintegy még az előző villám utóhatásaként. Ahogy meztláb közeledett, Joe hirtelen nem tudta eldönteni, melyik entitás volt szörnyűbb: a füstből született Londaluk, az apja álcájából előbújó Dobkins, vagy ez a némán felé lépdelő, villámok övezte nőalak, aki annyira ismerős...

– Anya...? – kiáltott oda bizonytalanul. Az elrévedt pillantás megtalálta az övét, és végre mosoly villant az ismerős arcon:

– Joe, hát élsz! Már azt hittem, elkéstem!

Joe immár nem tudott gyanakvás nélkül örülni:

– Oké – szólt tartózkodóan, miközben döbbenten vette észre, hogy a vihar varázslatos gyorsasággal csöndesedik körülötte –, lehet, hogy te tényleg Lisa Ross vagy, az anyám, de akkor mik azok a villámok, amik rajtad cikáznak?!

– Ja, az csak az előző varázslatom utóhatásai. – A nő megtorpant, majd egy mély sóhaj után, kezeit széttárva folytatta: – Jaj, Joe, el kellett volna mondanom már régen! Az én munkám nem ér véget ott, hogy elkóborolt cicákat, kutyákat és papagájokat juttatok vissza a gazdáikhoz. Rám tartoznak a koboldoknak, gnómoknak, tündéknek, és mindazoknak a mágikus lényeknek a kordában tartása is, amiket mi, kelták hurcoltunk be, és ugyanúgy, mint a nyulak, vagy a lovak az őshonos faunára, veszélyt jelentenek az itteni mágikus lényekre.

– Akkor te ismered azt a cilinderes koboldot?

– Sőt, én kértem meg, hogy segítsen megtalálni téged! Tőle tudtam meg, hogy ide tartasz, ezért kellett leszerelnem az őreimet... hát, remélem, ők túléltek.

– Akkor te... boszorkány vagy?

– Jaj, dehogy – kacagott fel Lisa. – Druida. Kelta őseink hagyományainak örököse. De lejönnél végre?

Mire Joe lebotorkált a romos lépcsőn, és kiszaladt az anyjához, már a nap is előkukkantott a felszakadozó felhők alól.

– Úgy örülök, hogy jól vagy! – bújt rég nem látott anyja karjai közé, és élvezte annak biztos, erős ölelését. Többet ért ez most bárminél... bár egy forró leves, vagy tea sem ártott volna már. – Apa hogy van?

– Ó. Róla semmit sem tudok. De már őt is kerestetem.

Joe ekkor egy autó hangját hallotta közeledni. Kibontakozott anyja öleléséből, mert látni akarta, vajon a tűzoltók, vagy a rendőrök értek ide hamarabb.

Meglepetésére azonban egy mentőautó közeledett.

000-Felhívás

=====

Játssz velünk!

[EZEN](#) a linken keresztül egy kvízzátékra invitálunk, ahol valódi jutalmak várnak rád, ha sikeresen végigmész a kérdéseinken! Vigyázat! A kérdéseink megválaszolásához alaposan ismerned kell a történetet, tehát további jó olvasást!

=====

37.

Már csak a csillapodó szél, a mindenfelé fodrozódó tócsák és a rengeteg leszakadt faág emlékeztetett a viharra, amikor a jól ismert mentőautó befordult a leamortizált Lookout kávézó elé. A töltőállomás helyén támadt gödör alján lángolt ugyan még némi benzinmaradék, ám úgy tűnt, a démon felemésztette a nagyját. Ebbe az apokaliptikus háttérbe szállt ki Siobhan és Wanda. Az ápolónő elismerően fűttyentett.

– Az ott kicsoda? – intett a földön heverő, megfeketedett alak felé.

– Harley Dobkins személyesen – válaszolt Lisa Joe helyett, majd pár lépést közeledve, kezét nyújtott: – Lisa Ross, Joe anyukája, örvendek!

– Igen, Sydneyben már találkoztunk! Wanda Corcoran, Joe éjszakás nővéreként voltam a szemészklinikán.

– Jó álca volt.

– Köszönöm.

– Lányom? – fordult most anyja a kipirult arcú Siobhanhoz. Az egy majdnem szabályos pukedlivel térdet és fejet hajtott előtte:

– Köszöntelek, anyám. Kérlek bocsásd meg, hogy nem üzentem hamarabb, merre vagyunk, de abban a helyzetben...

– Ne mentegetőzz, Sio! Hamarosan druida leszel, tudnod kell önálló döntéseket hoznod. Eddig nyeresre állunk. Akármibe is keveredett a fiam, még él, az ellenségünk pedig már nem árthat nekünk többet.

Wanda, aki időközben a hullához lépett, csalódott arccal állt fel.

– A szemei... kiégtek?

– Ó, sajnálom – tárta szét a karját Lisa, de nem érződött igazi megbánás a hangjában – A villámcsapás egyik melléktünete, hogy azok elpárolognak.

– Ez az én szerencsém – sóhajtott Wanda. – Pedig talán többet megtudhattunk volna a titkaiból, ha magamhoz vehetem a szemeit.

– Nálam van két smaragdszem, amit Nigas küldött – sietett menteni a helyzete Joe. Ám Wanda csak egy szomorkás félmosollyal pillantott rá:

– Aztán hogyan akarsz átadni nekem egy sámánajándékot?

– De hát azt mondta, hogy vigyem el neked... először nekem akarta ajándékozni, de belátta, hogy neked járna ajándék, miután az ő szemeiről lemondta a javamra...

– Ó, te kis naiv! – lépett oda hozzá Wanda, és beleborzolt Joe üstökébe. – Azzal, hogy visszautasítottad az ajándékot, csak bizonyítottad, hogy méltó vagy rá! A smaragdszemekkel életed során kétszer segítségül hívhatod Nigas szellemét, ha akkora nagy a baj, hogy csak így menekülhetsz meg.

– Hoppá! Akkor már csak egyszer. Lendalukot ő szaggatta ki a füstdémon testből, és a föld alá száguldott vele.

– Akkor már csak egyszer. De mi lenne, ha inkább indulnánk? Szerintem percek múlva itt a katasztrófavédelem!

– Vissza a kísértetházba?

– A Capital Hillbe! – lépett hozzájuk Siobhan. – El kell vinnünk a tulajdonosi okiratokat, nem

emlékszel?

– Még mindig? Hiszen Dobkins...

– A kiadott utasításai tovább élnek, és ne hidd, hogy egyedül ő áll az egész mögött!

– Nehéz lesz! – tette az orrára Wanda az ujját. – Azt a helyet fegyveresek őrzik, mi meg mind körözött bűnözők vagyunk...

– Induljunk már! – szólt közbe Lisa, aki az egész beszélgetés alatt a környéket fürkészte. – Már jönnek a tűzoltók!

A domb aljából valóban felhallatszott a sziréna hangja. Sietve beszálltak hát, Lisa ült előre, Wanda mellé, a fiatalok pedig hátra. Joe örömmel fedezett fel egy mindenféle hidegen fogyasztható kajákkal telepakolt bevásárlószatyrot

– Ó, lehet venni a csomagból? – szólt előre, amint elindultak lefelé. Természetesen szirénázva száguldottak lefelé, nehogy bárkinek is eszébe jusson megállítani őket.

– Nektek van! – jött a válasz, a fiú pedig megvadult farkasként vetette rá magát a szendvicsekre.

– Egyébként, mi volt ez a rituális köszönészetek anyuval? – tette fel Siobhannak a kérdést teli szájjal.

A lány kedvesen mosolyogva nézte, hogyan tömi magát, majd előre hajolva válaszolt:

– Rám is vár egy beavatás, de az én mesterem az anyukád, nem egy halott sámán.

– Sokkal kényelmesebb lehet. Akkor te is boszo... akarom mondani, druidanő leszel?

– Igen, az leszek. Te viszont már biztosan nem.

– Mert, egyébként annak szántatok?

– Hát, reménykedtünk, hogy végre megint lesz egy férfi, akiben feltámad a természet mágikus ereje, de ezzel a szembeültetéssel hoppon maradtunk.

– Igen kicsim – szólt hátra Lisa is –, reméltem, hogy Sio kihozza belőled a mágikus képességeket, mivel ő nagyon, hogy mondjam, potenciális tanítvány. Te meg nagyon jól haladtál a kelta nyelv elsajátításával.

– Anyu, azzal baj van. Egyáltalán nincs kelta nyelvtudásom. Az ott maradt a föld alatt.

– Tá tú i ndáíre nach bhfuil a thuiscint cad mé ag rá? – jött a kérdés előlről.

– Anyu, tényleg nem értem, mit mondasz!

Kis kínos csend telepedett rájuk. A vörös hajú nők nehezen emésztették meg a tényt.

Joe elég kínosan érezte magát, és bizonyára Wanda sem volt büszke rá, hogy így belekavart egy család terveibe.

– Sebaj, majd újra megtanulod, amit kell – vigasztalta Siobhan a fiút. – Végül is látsz, még hozzá igen jól, és ez a lényeg.

– És te mikor leszel beavatva?

– Karácsonyra terveztük. Tudod, az a kelta újév, és úgy gondoltuk, hogy Lisával elutazok Írországba, hogy egy valódi kelta kőköriben tarthassuk meg a ceremóniát. De a baleset miatt apád hazajött a körútjáról, és ugrott az egész terv. Ha itt nem jön össze a ráhangolódás, akkor majd talán a téli szünetben utazok veletek, mert Szent Iván napja is jó időpont. Meg most már titkolóznunk se kell.

– Apám előtt még nem fog ártani.

– Apád miatt hagytam, hogy elfogjanak minket – erősítette meg az anyja is. – Már az sokkolta, amikor a semmiből hirtelen ránk törtek azok a kéken izzó szemű akármik. Ha még én is elkezdek villámot szórni rájuk, teljesen kiakad. Ő biztosan nem tudhat a hatalmunkról. Remélem, még életben van!

– Lucas akkor végül is ennek a Dobkinsnak az unokaöccse – állapította meg Siobhan. – Talán csak nem ölte meg Dobkins a saját rokonát!

– Engem simán kicsinált volna, ha anyu nem jön – jegyezte meg Joe rosszkedvűen. Még az étvágya

is elmúlt.

Az újabb csendet ezúttal Wanda törte meg:

– Ideje kigondolni, miként jutunk be Howard Grant miniszterelnökhöz! Az ott már a Capital Hill! Joe az ablakon kinézve látta, hogy már a Parlament utcán száguldanak az országházat rejtő zöld, füvesített tetejű domb felé. Óriási sértés volt akár csak rálépni a golfpálya kinézetű gyepre, de most nem látszott más megoldás. Alistair Crawford, a Dobkins befolyása alatt álló belbiztonsági főnök bizonyára minden mozdítható emberével azon van, hogy ők ne jussanak élve a törvényhozás elé.

Már most megannyi katonát látott az út szélén, a levegőben pedig az utálatos drónokból repkedett vagy fél tucat.

Varázslat kellett, hogy egyáltalán esélyük legyen bejutni.

38.

– Szerintem még itt hajts fel a dombra, a parkoló bejárata után közvetlenül, és az országház kapuja fölött majd leereszkedünk – vetette fel az ötletét Lisa. – Annyi erőm még van, hogy el tudjam tüntetni ezt a kocsit a fegyveres örök szeme elől... Talán úgy nyerünk annyi időt, hogy bejussunk.

– És mennyi idő, amíg eltüntetsz minket?

Lisa körbe intett maga körül, miközben pár szót suttogott maga elé.

– Már meg is történt.

Wanda erre élesen jobbra rántotta a kormányt, és a szembesávon keresztülvágva egyenesen a gyepre hajtott. Joe majd leharapta a nyelvét, amikor a járdaszegélyen áthuppantak.

– Hé! Koncentrálnom kell! – kiáltott rá erélyesen Lisa a mellette ülőre, majd ismét pár szót suttogott.

Egy pillanatig úgy tűnt, nem lesz baj, az út mentén álldogáló géppisztolyos katonák csak bután tekergették a fejüket a hirtelen eltűnt mentőautót keresve, de aztán előbb az egyik, majd egyre többen tüzet nyitottak feléjük.

– A sziréna! – jött rá hirtelen Siobhan, hogy mire lőnek – Kapcsold ki a szirénát!

Wanda éles kanyarokkal próbált kitérni a szélesen pásztázó sorozatlövések elől, közben fél kézzel a visító hangot is lekapcsolta. Néhány golyó keményen koppant a kasznin, az egyik lyukat ütött az oldalán, alig arasznyira Joe feje mellett, és a túloldalon távozott, pár centire Siobhan karjától. Egy másik lövedék azonban a motortérbe csapódott, nyomában fekete füst tört elő a hűtőrács mögül. Alig tíz méterre voltak a domb tetejétől, ahonnan egy meredek fal szakadt le a Capital Hill előtti zászlófelvonási térre. A motor köhögve, rángatva küzdött tovább, immár bármelyik pillanatban feladhatta a harcot.

– Na, most kapaszkodjatok! – rikoltotta Wanda, és egyenesen a meredélynek kormányozta a kocsit.

– Aztaaaa! – ordította Joe, miközben összeölekezett a teli torokból sikító Siobhannal.

A szétlyuggatott autó elérte és átszakította a gyenge korlátot, majd a díszkövel kirakott peremet, és lassan, komótosan átbillent a domb szélén...

...aztán ahelyett, hogy a mélybe bucskázott volna, úgy siklott alá, mintha egy enyhén kanyarodó csúszda lenne alatta. Pontosan az üvegzett bejáratba gurultak be, ám ott már lövésre tartott géppisztolyok fogadták őket.

– Ennyi volt – szusszantott Wanda. – Nincs több erőm.

– De ezek mindjárt szitává lőnek – súgta előre Siobhan.

Lisa semmit se szólt, láthatóan minden erejével azon volt, hogy fenntartsa az észlelhetetlenségüket. A megzavarodott katonák egyedül azért nem lőtték még szét őket, mert nem tudták, mi a célpont.

– Lisa, én még nem varázsolhatok, de az erőmet megoszthatom veled! – nyúlt át a lány a kis beszélő nyíláson, ami leválasztotta a betegszállító rész a sofőrfülkétől. Lisa úgy kapott a keze után, mint egy fuldokló.

Joe látta, ahogy Siobhan arca fájdalmasan megvonaglik, tekintete elfelhősödik, és mintegy transzban, idegen szavakat kezdett el kántálni. Érezte, ahogy az ismeretlen varázs behálózza, majd teljesen befedi a testét. Hirtelen véget ért a kántálás, és mindkét vörös hajú kiesett a transz állapotból.

– Tűnjünk el a kocsiból! – csapta ki az ajtót Lisa és ugrott kifelé. Wanda azonnal követte a példáját, a lassabban ocsúdó Joe-t pedig Siobhan rángatta maga után a hátsó ajtóból. Futva kerültek meg a felsorakozott fegyvereseket, és épp a folyosóig jutottak, amikor leszakadt róluk a varázs. A következő pillanatban felugattak a géppisztolyok.

39.

A katonák először persze a hirtelen megjelenő mentőautóra nyitottak tüzet, telepumpálva ólommal a végleg kiszolgált jószágot. Sajnos azonban igen hamar ráébredtek, hogy a kaszni üres, és a nyitott ajtók elárulták, hogy illetéktelen behatolás történt. Azon nyomban felharsant a riadójel, éles sípszók telítették a folyosókat Joe-ék mögött.

Ők rohantak befelé. Wanda kezében már ott volt a bőrtok, Joe a hányingerével küzdve próbálta tartani az iramot túlméretezett szerelőoveralljában, és a gyomrában a hirtelen befalt szendvicseket. Előtte anyja meztelen talpa csattogott a márványon, miközben a két kezével fogta a még mindig nedves hálóruháját, nehogy rálépjen. Siobhan volt a legfürgébb, mintha csak nem először járna itt, magabiztosan rohant a folyosókon át, míg elértek egy kétszárnyú üvegajtóhoz, ahol egy emberként torpantak meg. Útközben maguk mögött hagytak pár megdöbbszent arcú figurát, ám azok közül senkinek sem volt érkezése eléjük toppanni, csupán néhány utánuk küldött kiáltás jelezte, hogy immár teljesen érzékelhetőkké váltak.

Az üvegajtón túl egy teremre láttak, amiben széksorok U alakban fogtak közre egy nagy tárgyalóasztalt és egy emelvényt. Az asztalnál alig néhány öltönyös úriember, és kosztümös nő üldögélt, ám a fura csoport érkezésére mind elképedt arccal fordultak feléjük, sokan fel is pattantak a székekről. Siobhan tett egy próbát az üvegajtóval, és az minden gond nélkül kinyílt. – Nagyon szép napot kívánunk, mindnyájuknak – lépett be elsőként Lisa, akit a fia is, a tanítványa is, de még a kimerült Wanda is előre engedett. Természetesen azonnal kiszúrta magának a sötét göndör hajú, világító kék szemű Howard Grant-et. – A miniszterelnök úrhoz érkeztünk, egy halasztást nem tűrő ügyben. Kérem, nézze el nekünk, hogy nem tudtunk az alkalomhoz illően kiöltözni...

– Mégis mit képzelnék? – vágott közbe az egyik idősebb nő, akit láthatóan teljesen megbotráncoltatott a belépőjük. – Itt komoly munka folyik...

– Kérem, Johanna! – intette le Grant miniszterelnök úr a nőt mosolyogva. – Bizonyára fontos lehet, amit mondani akarnak, és igazán kaphatnak mondjuk... két percet. Ennyi minden képviselőnek jár, ugye, házelnök úr? – fordult szintén mosolyogva a tárgyalóasztal túloldalán üldögélő idős, borotvált képű emberhez.

– Persze, persze, halljuk, mit akarnak! Megadom a szót miss...

– Wanda Corcoran! – lépett előre az országos körözés alatt álló éjszakás nővér, és azonmód a miniszterelnök kezébe nyomta a bőrtokot. – Szeretném benyújtani ezt az okiratot, ami bizonyítja, hogy a Waiki erdőség a családomat illeti, így a Dobkins cég jogtalanul folytat rajta irtásokat, és hajt végre fegyveres erőszakot az ottani őslakosokon. Továbbá szeretnék rávilágítani, hogy a cég milyen illegális tevékenységeket folytat... és hogy nem mi vagyunk a terroristák, hanem ránk akarják kenni a merényleteiket...

Ekkor robbant be az üvegajtón négy öltönyös, napszemüveges ügynök, akik közül az élen haladó szikár alak a kezében pisztollyal érkezett.

– Vigyázzanak, veszélyesek! – kiáltotta, és már lőtt is.

40.

Joe látta Wandát, akár egy lassított felvételen, amint a lövés nyomán élesen megrándul. Még fel sem fogta mit csinál, amikor Siobhan felé mozdult. Érezte, ahogy egy lövedék forró sistergéssel elszáll a füle mellett, és látta, hogy miközben Wanda eldől, a szikár figura újabb lövésre készül, ám a társai már vetődnek felé.

Végül nem lövés dördült, hanem a pisztoly koppant éleset a parlament padlóján.

– Eresszetek! – nyögte a figura, ám a másik háromnál nem volt pardon: ártalmatlanították a miniszterelnök közelében lövöldözőt, akár a főnökük volt, akár nem.

Közben a politikusok egy része fejvesztve kirohant a teremből, és már a folyosók irányából hallotta Joe, hogy mentőért kiabálnak. A házelnök viszont Wanda mellett térdelt, és a sápadt, gyöngyözve izzadó nő felkarján lüktetve vérző sebet igyekezett elszorítani a sebtében kioldott nyakkendőjével.

– Kicsit... följebb... – suttogta elhalón Wanda, aztán elvesztette az eszméletét. Joe és Siobhan aggódva kuporodtak mellé, segítettek az öregúrnak, hogy biztonságos oldalfekvésbe tudják helyezni szegényt. Joe közben hallotta az anyját, aki egy pillanatig sem veszítette el a lélekjelenlétét, hanem most ő állt a miniszterelnök elé:

– Én megvádolom ezt az embert, aki ki akart végezni minket, hogy egy nappal ezelőtt elraboltatott minket a férjemmel, két emberével őriztetett, a férjemet pedig most is ismeretlen helyen tartja fogva!

– Igazak ezek a vádak, mister Crawford? – fordult érdeklődve a földre szorított alakhoz Howard miniszterelnök úr.

– Nem raboltunk el senkit – nyögte a kérdezett. – A nő vizsgálati fogságban volt, a férjét pedig rég elengedtük.

– Hiába hazudozik, Alistair! – kiáltott oda neki Joe. – Dobkins halott és lebomlott róla apám álcája. Ő már biztos nem fogja kihúzni magát ebből a pácból!

A fiú állta a másik szúrós, gonosz tekintetét. Sőt, még élvezte is, hogy végre szemtől szembe kerülhetett azzal, aki már több ízben megpróbálta elintézni őt. Hatalma volt fölötte. Tudta a nevét.

– Hol van az apám, Alistair Crawford?

A szigorú tekintet megtört. A kőkemény ügynök immár csak egy bukott közrendőr volt.

– Nem tudom – vinnyogta maga elé sírós hangon. – Nekem azt mondta Dobkins, hogy nem lesz semmi baj, mert hasonmásokat állít a helyükbe. Annyi dolgom volt, hogy biztosítottam a terepet, és utána azt nyilatkoztam, hogy bombagyár volt a lakásban. Én nem raboltam el senkit...

– Ezennel minden rangjától és tisztségétől megfosztom, Crawford! – jött a szigorú hangú ítélet Howard Grant-től. – Kérem, vigyék ki innen, és adják át a hatóságoknak!

Miközben a három öltönyös kirángatta a megtört negyediket, végre megérkeztek a mentősök. Azonnal lélegeztetni kezdték Wandát, majd mikor stabilnak ítélték, feltették egy hordágyra és szinte futva távoztak vele.

Már csak hárman maradtak a meggyérült képviselők között. Joe örömmel vette, amikor Siobhan átkarolta a vállát, és bátorítólag megszorította. Anyja legalább ennyire igényelhetne ugyanezt, ám ahogy ott állt dühtől és csalódástól sápadtan, talán még a miniszterelnöknek sem volt mersze hozzáérni. Ehelyett inkább az asztalnál maradottak felé fordult:

– Tisztelt képviselő társaim! A törvénytervezet mai tárgyalását holnapra halasztom, és előtte

tanácsülést tartunk, amin megtárgyaljuk az új információkat. Plenáris ülésen hozzuk meg a döntést, a mai munkánk az alacsony részvétel miatt amúgy sem lehetne eredményes. Kérem szíves megértésüket, és beleegyezésüket!

Az öt képviselő – a házelnökkel egyetemben – helyeslően emelte fel a kezét. Az aznapi hivatalos munka ezennel véget ért.

A miniszterelnök ezután fordult ismét hármójuk felé:

– Mindent megteszünk, hogy ennek az ügynek a végére járjunk. Az ön kedves férjét azonnal kerestetni kezdjük a hatóságokkal – nézett Lisa szemébe. – Addig is kérem, hogy a viszontagságok után fogadják el a meghívásomat a Rydgesbe, holnap reggel pedig várom önöket a földszinti tanácsterembe, ahol meg fogjuk hallgatni az üggyel kapcsolatos ismereteiket.

– Tenne róla, hogy megszüntessék a körözésemet, miniszterelnök úr? – jelezte Joe szerényen. – Nem szeretném, ha bilincsből vinnének el a Rydgesből...

41.

– Hogy ez a Rydges milyen burzsuj hotel! Volt, hogy egész nap ki se jöttem, csak mentem a pálmafák közé fürdeni, aztán át a büfébe, meg egész nap ott volt a svédasztal...

– Joe, el fogsz hízni, aztán nézhetek új pasi után! – Siobhan évődő hangja kacagásba fulladt.

– Ne vess csak! Kész a házunk renoválása, holnaptól megint szomszédok leszünk, akkor majd lefogyok. Mire a kertet is rendbe hozzuk, addigra tuti.

– Nézd, Wanda ott ül hátul, annál a kis asztalnál!

– Szia Wanda!

Joe szinte futva indult a kedves ismerőshöz. Ő széles mosollyal várta kettejüket. Jobbját felkötve viselte, vastag gipsz fedte a felkarját. Arcán fáradt ráncok mélyültek, amiket a mosoly sem tüntethetett el, és inkább ülve maradt a fogadásukhoz. Az asztalon néhány pohár állt előkészítve és némi rágcsálni való egy kis tálkában.

– Ó, te készültél! Azért mi is hoztunk ám valamit!

– Csokis muffin! A kedvencem! Ezek szerint már nem vagy rám féltékeny?

– Ugyan már, hiszen szinte családtagok lettetek ezzel a közös szemmel.

– Mert? Sio, te féltékenykedtél Wandára? – nézett rá Joe megütközve.

– Most mit nézel? – csattant fel Siobhan, és orcája színe egyre rózsásabb színt öltött. – Mondtam pár dolgot a beavatásod napján, amit nem kellett volna.

– Tényleg, és te már túl vagy rajta? – terelte le a témát Wanda.

– Hogy druida vagyok-e? Hát, még nem. Lisa még nincs olyan lelki passzban, hogy végig tudja csinálni a szertartást.

– Jaj, értem, sajnálom. Joe, akkor még semmi hír apádról, igaz? – próbált megint más vizekre evezni a nővér, de mind érezték, hogy ez sem hálásabb téma az eddigieknél. Joe csak legyintett, majd inkább ő kérdezte:

– Inkább arról mesélj, hogy halad a rehabilitációd!

– Kicsit erőtlén vagyok még, minden értelemben. A golyó szilánkosra zúzta a felkarcsontomat, úgyhogy évekig tart majd, mire teljesen meggyógyul, a műtét miatt meg lehet, hogy pár centivel rövidebb lesz, mint a bal.

– Viszont sokkal jobb helyen vagy, mint az a kísértetház – jegyezte meg a lány, körbe intve maga körül. – Van társaság, meleg víz...

Most Joe-n volt a pirulás sora, ahogy felidéződött benne a régi emlék Siobhan zuhanyzásáról.

– Igen, talán nekem túl sok is ez a beteg. De ez csak szakmai ártalom – mosolyodott el Wanda. – Majd, ha a családomnál leszek, ha ismét eltüntetnek a hivatalos közegek szeme elől, mint adatot, talán jobb lesz.

– Most már szabadon mehetsz a családotodhoz a Waiki erdőbe, nem? A Dobkins vállalatot felszámolták, a fakitermelő részlegeit visszavette az állam, biztosan nem fogják felperzselni az erdőt.

– Ha te mondd! Azért nyugodtabb leszek, ha én határozhatom meg, ki tud rólam és ki nem. Lehet ott még pár Alistair-féle alak, nekem meg egy merénylet épp elég volt.

– Igen, a miniszterelnök elrendelte a kormányerők teljes átvilágítását, a katonai titkosszolgálatot is újrászervezik...

- Halottnak a beöntés, Joe. Egy Pusztító addig álcázza magát, ameddig akarja. Amíg nem kezd pusztítani, amíg nem ismered a kapcsolatait, addig ártatlanabbnak tűnnek a ma született bárányánál. Beleölnék egy halom pénzt a semmibe.

- Ja, tényleg, pénz! - kapott a szón Siobhan. - Kaptunk buksinként nyolcezer dolcsit, hogy rendbe szedhessük a frizuránkat az átéltek után. De mivel neked nincs bankszámlád...

- Erről is lecsúsztam? - vonta össze a szemöldökét Wanda.

- Dehogy! - nevetett fel a lány. - Elhoztuk neked a muffin mellé, csak nem tudom, itt adjam-e át, vagy ezt is szeretnéd valami extra biztonságos módon, a családdal intézni?

- Ide vele! Van mit rendbe szednem. Oda az állásom, nincs lakásom, és ki tudja, mit kapok, amiért elkötöttem azt a mentőautót.

- Te csak elkötötted, és életeket mentettél vele - érvelt Joe. - Nem te lőtted szitává.

- Na, hogy ez megálljon a bíróság előtt is, az fog nekem komoly ügyvédi költséget jelenteni. Neked a mobilod lett oda, meg pár ruhád, nekem viszont az egész életemet fel kell majd építenem.

- Hát, nem egészen - dörgölte meg az orrát Joe. - Jövőre áthelyeznek az ország másik felébe, bentlakásos suliba. Itt csak a helyi csodabogár lennék ezek után.

- Sajnálom.

- Ne sajnáld. Csak ne gondold, hogy egyedül te vesztettél bármit. Anyám a pénzből felújította a szétrobbantott házat, most épp fizetés nélküli szabadságon van, és az apám után kutat.

- Az se volt két cent, mire újra kocsit kalapáltak a BMW-ből - szúrta közbe Siobhan. - De én inkább nem panaszkodom - ölelte át Joe vállát és pusztit nyomott a fiú nyakára.

- Akkor nálatok hivatalosan is vége a sitter-baby viszonyoknak? A szomszéd lány előlépett barátnővé, mert a kis taknyos felnőtt?

- Így van - hagyta helyben Joe, és ő is átkarolta a lány derekát.

- Jut eszembe, neked is van itt egy levél - húzott elő egy kicsike borítékot a köntöse zsebéből Wanda. Mivel a jobb zsebében volt, kicsit elszerencsétlenkedett a baljával, mire sikerült kivadásznia. - És higgyétek el, nem ez a legrosszabb - felelt a szánakozó tekinteteknek. - Cincogi küldi, remélem, nem szerelmes levél.

Joe vigyorogva vette át, felbontotta és gyorsan átfutotta a pár sornyi szöveget. Utána fejét csóválva, nagy sóhajjal tette el a saját zsebébe.

- Elég hivatalosnak tűnő bocsánatkérés, amiért hivatalból értesítette a hatóságokat, amint bűncselekményre utaló körülményt vélt felfedezni velem kapcsolatban. Úgy fogalmaz, hogy csak így érhettem el, hogy rendőri védelmet kapjak.

- Nahiszen! - fújta mérgesen Siobhan. - Még én is simán kihoztalak volna onnan, ha akarom!

- Az nem kérdés - hagyta rá Wanda. - Hanem ti mit csináltok még a nyári szünetben? Turbékoltok a végéig?

- Hát... - jött zavarba Joe, mivel ez volt az a téma, amivel végképp nem akarta terhelni egykori ápolóját -, nem egészen. Segíték majd apám keresésében...

- Ugyan már, Joe - unszolta Siobhan -, mondd el, nem kell szégyellni!

- Oké, szóval elég szörnyen alszom mostanában és... ez sem poszttraumás stressznek tűnik. Dzsungel, fura, ijesztő lényekkel, barlangokkal. Amit eddig kiderítettem, a hely a Kakadu Nemzeti Park lehet, ahol az utolsó teljesen vad Abó törzsek élnek... Talán apám hollétéről üzen, talán valami más. Ennek akarunk utána járni.

000-Felhívás

=====

Látogass el [Patreon](#) oldalunkra, ahol INGYENES tagsággal is
letöltheted az összes megjelenő e-könyvünket!

Kérlek, oszd meg ezt a könyvet minél több ismerősséddel!
Mi ingyen adjuk, ám hogy ez így is maradjon, hatalmas
olvasottságot kell felmutatnunk a reménybeli
mecénásainknak. Ennek az alapja, hogy függetlenül attól,
hogy neked mennyire tetszett a könyv, mindenképpen
küldd tovább másoknak is! A Creative Commons teljes
jogot biztosít neked ehhez. Akár magát az e-könyvet, akár
a letöltő linket osztod, a [HEBOK](#) nagyon hálás lesz neked
ezért!

=====